

HAYATA ²⁰² TUTUNMA ÖYKÜLERİ ³

Hazırlayanlar
Prof. Dr. Cengiz Yakıncı
Prof. Dr. Mehmet Ali Erkurt
Prof. Dr. Fevzi Altuntaş
Doç. Dr. M. Sinan Dal

HAYATA

TUTUNMA ÖYKÜLERİ

2
0
2
3

Hazırlayanlar

Prof. Dr. Cengiz Yakıncı
Prof. Dr. Mehmet Ali Erkurt
Prof. Dr. Fevzi Altuntaş
Doç. Dr. M. Sinan Dal

MALATYA 2023

İnönü Üniversitesi Yayınları: 150

HAYATA²₀ TUTUNMA ÖYKÜLERİ²₃

Hazırlayanlar

Prof. Dr. Cengiz Yakıncı
Prof. Dr. Mehmet Ali Erkurt
Prof. Dr. Fevzi Altuntaş
Doç. Dr. M. Sinan Dal

ISBN:

978-625-8293-25-8

Sertifika No:

49391

Genel Yayın Yönetmeni

Prof. Dr. Cengiz Yakıncı

Yayın Koordinatörü

Görsel Sanat Yönetmeni

Öğr. Gör. Bünyamin Bayram

Yayınevi Müdürü

Necati Bay

Dil Editörü

Zehra Apiş

Kapak Resmi

Hülya Korkmaz

Adres

Merkez Kampüs, 44280 Battalgazi/MALATYA
0422 377 32 24 e-posta: yayinevi@inonu.edu.tr

Baskı

İnönü Üniversitesi Matbaası MALATYA
Ocak 2023

 **Hematolojik Nadir
Hastalıklar Derneği**

Katkılarıyla

Bu kitabın yayım hakkı Hematolojik Nadir Hastalıklar Derneği'ne aittir. 5846, 2936 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereği herhangi bir bölümü, resmi veya yazısı, yazarların, yayımcısının yazılı izni alınmadan tekrarlanamaz, basılamaz, kopyası çıkarılamaz, fotokopisi alınmaz, hiçbir biçimde, hiçbir yolla çoğaltılamaz ve dağıtılamaz. Yazıların ve görsellerin yasal sorumluluğu bölüm yazarlarına aittir.

SUNUŞ

*“Hayatta bütün setler üzerinden geçilmek için
yapılmıştır, önünde durulmak için değil!”
S. Zan*

Hayat bir hikâye arayışıdır, çizgisi düz gibi görünen ama zaman zaman zikzaklar içeren... Çıkışlar vardır bu hikâyede, bazen de ansızın inişler... Hatta kimi zaman umutsuzca dibe vuruşlar... Hiç bitmeyeceğini sandığımız sevinçleri yine, hiç bitmeyeceğini sandığımız acılar ve kederler kovalar.

“Hayat bir hikâye arayışıdır.” aslında... Hikâyenin ana karakteri olarak geçmişe dönüp baktığımızda yaşadığımız pek çok olayın, yaşadığımız andaki etkiyi aynı canlılığı ile bırakmadığını ancak sevdiklerimizle paylaştıklarımızın en derin izleri kazındığını görürüz zihinlerimize.

“Hayat bir hikâye arayışıdır.” aslında... Ve hastalıklar önemli bir parçasıdır bu hikâyenin, bazen başlangıcıdır bazen de sonu. En basit hastalıklar bile derin izler bırakırken bu hikâyede, kanser gibi çok daha zorlayıcı hastalıklar hikâyenin merkezindeki karakter kadar çevresindekilerde de derin yaralar açar.

Hematolojik Nadir Hastalıklar Derneği olarak ortak derdimiz olan “kanser”e ve hematolojik hastalıklara farklı bir pencereden bakmayı arzuladık. Duygularımızı ve düşüncelerimizi paylaşalım ki üzüntülerimiz ve sıkıntılarımız azalsın, umudumuz artsın istedik. Çiçeğin dikenini var diye üzüleceğimize, dikenin çiçeği var diye sevinelim istedik.

Bu yolculukta yolumuzu aydınlatan en önemli iki gücün “umudu kaybetmemek” ve “hayata sıkıca tutunmak” olduğunun, zaferlerin önce beyinde kazanıldığının bilincindeyiz. Umudumuzu kaybetmeden,

inançla ve hayata pozitif bakmayı öğrenerek devam ettirmeliyiz başkahramanı olduğumuz yaşam öykümüzü.

Birbirimizin sesini duyalım, acılarımızı ve sevinçlerimizi paylaşalım istedik. Bu kitap, 2020 yılında Hayata Tutunma Öykü Yarışması'na katılan ama yayımlanmamış 18 öykü ve hastalık hikâyeleri yarışmalarında derece almış yazarların yayımlanmamış 12 öyküsü olmak üzere toplam 30 öyküden oluşmaktadır.

Tüm yazarlarımıza, kapak resmiyle katkı sunan bitki ressamı Hül-ya Korkmaz'a, Türkçe düzeltisini yapan Türk dili uzmanı Zehra Apiş'e ve Görsel Sanat Yönetmeni Öğr. Gör. Bünyamin Bayram'a sonsuz teşekkür ederiz.

İnsana olanların değil, o insanın içinde olanların daha önemli olduğu biliyor; "Umudunu kaybeden her şeyini kaybetmiştir." sözünün öznesi olmadan sağlıklı, huzurlu, mutlu ve kaliteli bir ömür hikâyesinin kahramanları olmanızı diliyoruz.

Prof. Dr. Cengiz Yakıncı

Prof. Dr. Mehmet Ali Erkurt

Prof. Dr. Fevzi Altuntaş

Doç. Dr. Mehmet Sinan Dal

İÇİNDEKİLER

Sunuş	III
1. Yıldızlı Gökyüzü Manzarası	1
Ayşe Eraslan	
2. Ayvalık'a Doğru	9
Ümit Evran	
3. Beni Sakın Bırakma	17
Nejla Şen	
4. Terazi	23
Sibel Yıldız	
5. Yaşamak İçin Çırpınan Bir Hayat Hikâyesi	35
Kerime Sak	
6. Terminalde	39
Seher Keçe Türker	
7. Gülün... Güldükçe Güzelleşir Dünya!	45
Özlem Erkurt	
8. Sağlığımın Bedelini Ödemiştim	49
Yayla Boztaş	
9. Sevda Hanım	57
Saliha Gönülgül	
10. Kardaki Ayak İzleri	65
Mehmet Ali Kaynak	
11. Melis	71
Umut Uyan	
12. Babamdan Miras	79
Demet Türkmen	
13. Bir Gül İçin Gece Yarısı Çanları	85
Tuğçe Balcı	
14. Sürmeli Kervan	89
Burcu Köprülüoğlu	

15. Kahvaltı	97
Taner Çelik	
16. Hayat, Tutun Bana!	103
Rahime Sarıçelik	
17. Bahar'ın Yeşeren Çiçekleri	107
Hatice Yatkın	
18. Kimse Yarının Ne Getireceğini Bilmiyor	113
Kadriye Güven	
19. Değer	121
Dilek Gür	
20. Çekirgeler Neden Sustu?	129
Gülay Pamuk	
21. Liman Kentin Âşıkları	133
Fatma Türkdoğan	
22. Elim Elim Epenek	141
Fatma Çetin Kabadayı	
23. Bir Kazak ve Dilsiz Hüznü	149
Hatice Eğilmez Kaya	
24. Bir Poşetlik Sır	155
Yasemin Kaya	
25. Hayat	161
Nurdan Aladağ	
26. Hayata Tutunmak	167
Nermin Güday Kaçar	
27. Yalnız Avcı	171
Gülderen Çetin	
28. Artçıların Gölgesindeki Kırıklar	177
Sibel Unur Özdemir	
29. Gül Hanım'ın Yemenisi	183
Fatma Pekşen	
30. Parçalardan Yeniden	187
Buket Uçar	
Hastalık Hikâye Kitapları	195

YILDIZLI GÖKYÜZÜ MANZARASI

Ayşe Eraslan

Süleyman Bey iyi bir patologdu. Seksenlerden kalma eski bir binanın eksi ikinci katında çalışıyor olsa da işinden memnun sayılırdı. Çok erken kalkar, tazedden ütülenmiş takımını giyer ve sağlam bir kahvaltı yapardı. Esasında hayattan zevk almasını bilen bir zat idi. Sabah trafiğinde incesaz dinleyerek sinirlerini gevşetirken yol boyunca şarkılara eşlik ederdi. Yakın zamanda emekliliğe ayrılmayı düşünüyordu. Artık ununu elemiş, eleğini asmıştı. Bilecik'te satın aldığı on dönümlük araziyle uğraşmayı planlıyordu. Onkolog dostu Haydar Bey gibi erik yetiştirirdi belki.

Tarlayla alakalı düşüncelere dalmışken birdenbire radyodan kulak tırmalayıcı cızırtılar yükseldi. Şarkı kesilmişti. Süleyman Bey bakışlarını tekrar yola çevirdiğinde şaşkınlık içinde kaldı. İki yanı ağaçlarla çevrili bozuk bir toprak yolda ilerliyordu. İnanılır gibi değildi. Az evvel şehrin göbeğindeyken ansızın insan eli değmemiş bir kırsalda bulmuştu kendisini. Gündüz düşü görüyor olabilir miydi? Arabayı durdurdu hemen. Dışarı çıkıp etrafa bakındı. Epey gezmiş görmüş bir kimseydi lakin İstanbul'un yakınlarında böyle yabani bir ormana hiç rastlamamıştı.

Adamın tepesinde dev ağaçlar yükseliyordu. Çok yukarılara uzanan sık dallar gökyüzünü örtmüştü. Cep telefonunu kontrol etmesi faydasızdı, zira şebeke yoktu. Kol saati durmuştu. Arabadaki radyo dahi çalışmıyordu. Sanki zaman şu küçücük anda donup kalmıştı.

Gerisin geri arabasına atlayıp yola koyuldu. Elini çabuk tutmalıydı. Derhâl bu uğursuz yerden çıkması gerekiyordu. Laboratuvar arkadaşları onun yokluğunu fark etmişlerdi muhtemelen. Pek intizamlı ve pek

disiplinli bir çalışma adamıydı. İşe geç kalmak hiç tasvip etmediği bir davranışken şimdi aynı cürmü kendisi işliyordu.

Labirentin içine düşmüştü âdeta. Ne kadar ilerlese de koca ormandan çıkması mümkün değildi. Üstelik arabanın benzini bitmek üzereydi. Süleyman Bey sinirlenmeye başlamıştı. Bugün bütün aksilikler onu bulmuştu. Bir türlü feraha erememişti doğrusu. Yoluna yayan devam etme kararı aldı. Dünyanın sonuna kadar yürümesi gerekse bile vazgeçmeyecek, şu ormandan kurtulmaya çalışacaktı. Gel gelelim gelişmeler hiç iç açıcı değildi. Birbirinin tıpatıp aynısı ağaçların arasında küçük bir noktadan farksızdı. Kelimenin tam manasıyla kaybolmuştu.

Saatler sonra sıradanlığı aşmış bir manzarayla karşılaşınca sevinmeden edemedi. Çevresi kayalıklarla sarılmış ulu ağaca göz gezdirdi. Dilek ağacına benzer bir görüntüsü vardı. Küçük cam şişeler kalın iplerle ağaç dallarına asılmıştı. Her esintide ritmik bir şekilde sağa ve sola salınıyorlardı. Renk renk, ışıltılı ışıltılı şişeler... Güneşin parlak ışıkları camdan geçerken renkler etrafa saçılıyordu. Yaşlı patolog hayret ve hayranlık karışımı duygularla izledi bu görsel şöleni. Hayatında karşılaştığı en nadide manzaralardan biri diyebilirdi. Usulca adımladı ve tüketti aradaki mesafeyi. Dalli budaklı ağaca iyice yaklaştı. Mavi ışıklar yayan şişeye doğru elini uzattı. Büyülenmiş gibiydi. Parmağı cama temas eder etmez şişe kırıldı. Açığa çıkan şekilsiz ve renksiz duman saniyeler içinde insan bedenine dönüştü. Süleyman Bey'in tam karşısında sıska bir oğlan duruyordu şimdi.

“Sen de kimsin?” diye sordu patolog. Korkudan birkaç adım gerilemişti.

“Sizi korkuttuğum için özür dilerim efendim. Ben hasta bir çocuğum. Ailem daha uzun yaşayabileyim diye beni o cam şişede saklıyordu.”

Adam aldığı cevabı mantıklı bulmamıştı ama yine de sorularını

sormaya devam etti. “Diğer şişelerde ne var peki?” dedi.

“Hepsinden haberim yok. Birkaçıyla tanışabildim sadece. Orada kadınlar, çocuklar hatta yaşlı bir amca bile var.”

Çocuğun yüzü şişmişti. Bilhassa sol yanağı. Tıbbi bilgisi olmayan kimseler, sabinin bir şey yuttuğunu veyahut ağzının içinde küçük bir top sakladığını sanabilirdi. Oysa Süleyman Bey’in kafasında ön tanı mahiyetinde ihtimaller çoktan sıralanmıştı. Listeleri severdi o. Hayatı listelerdi, insanları listelerdi. Karşılaştığı her meselede olasılıkları listelemeden karar vermezdi.

“Doğru mu anladım seni? Yani ailen hasta olduğun için mi seni şişede saklıyordun?” diye sordu patolog.

“Evet öyle tahmin ediyorum. Beni sevdikleri için sevmediğim şeyler yaptırıyorlar bana.” dedi küçük çocuk. “Ailemle daha fazla vakit geçirmek istiyorum. Daha fazla oyun oynamak istiyorum. Bütün gün cam şişede durmak o kadar sıkıcı ki. Hâlbuki ben su ya da kola değilim. Şişede sıvılar saklanmalı çocuklar değil. Haksız mıyım efendim?”

Nasıl düşüneceğini ve nasıl yanıt vereceğini bilemedi Süleyman Bey. Duydukları pek tuhaf şeylerdi doğrusu.

“Sanırım ormanda kayboldunuz. İsterseniz sizi buradan çıkarabilirim.” dedi hasta çocuk. Oğlanın tavrı saygılı ve kibardı. Küçük yaşına rağmen ziyadesiyle olgun konuşuyordu. Yaşlı adam memnuniyetle başını salladı. Nihayet şu yeşil labirentten kurtulacaktı.

Böylelikle yüz kemikleri deforme bir çocuk ve emekliliğine aylar kalmış bir adam beraber yola koyuldu. Elbette yolculuk tahmin etiklerinden daha uzun sürecekti. Günler ve geceler ayaklarının altından akıp giderken gür ağaçlar asla eksilmeyecekti.

“Hastalığının adı ne biliyor musunuz? Yıldızlı gökyüzü manzarası. Annem hastalığımı bu isimle anıyor. Belki de kendisi uydurmuştur, gerçeği bilmiyorum. Ama yıldızları seviyorum.” dedi oğlan. Yolculuğun üçüncü günüydü. Öğle güneşi ikiliyi fazlaca

terletmişti. “Yıldızlarla ilgili bir hastalığımın olması beni mutlu ediyor. Düşünebiliyor musunuz ya kuduz olsaydım ya da zatürre? Kulağa çok korkutucu geliyor. Bu isimler hiç eğlenceli değil bence. Çok şanslı bir çocuğum fakat yetişkinleri anlamakta zorlanıyorum. Mutlu olmam nedense çevremdeki insanları şaşırtıyor. Bazen annemi üzmemek için mutsuz gibi görünmeye çalışıyorum.”

Patoloğun alnı kırışırken suratında acı bir gülümseme belirdi. Üç gündür o susmuş, çocuk konuşmuştu. Kendini bilgili sayardı hep. Nice kimselere akıl hocalığı yapmıştı. Meğer ki öğrenmenin yaşı yokmuş. Üç günlük süre zarfında küçük yol arkadaşından neler öğrenmemişti ki!

Kıvrım kıvrım akan bir nehrin kenarında mola verdiler. Adam suya eğilip serin nimeti kana kana içti. Sabah evinden çıkmadan önce jilet gibi ütülen takım elbisesi ormandaki meşakkatli günlerin ardından kırışmış, toza toprağa bulanmıştı. Hastanedeki ahbabları bu hâlini görseler kim bilir hakkında ne düşünürlerdi? Midesini suyla doldurduktan sonra elini yüzünü yıkadı ve en nihayetinde geri çekildi Süleyman Bey.

Oğlanın dikkati ise bambaşka yerdeydi. Uzaktan gelen belli belirsiz seslere kulak kesilmişti. Yüzündeki ifadeye bakılırsa yaklaşmakta olanlar her kimse tanıyordu onları. “Kralın perileri geliyor.” diye mırıldandı. “Kulaklarınızı kapatın efendim. Şarkılarını dinlerseniz sizi hipnoz ederler. Sonra iradenizi kaybeder, peşlerine takılırsınız.”

Sivri burunlu üç tıknaz cüce ağaç kovuğunun içinden peş peşe çıktı. Siyah smokin giymişlerdi ve kafalarında komik bir şapka vardı. Birinci cüce telli, ikincisi üfleme, üçüncüsü ise zilli bir çalgı çalıyordu. Süleyman Bey avuç içini kulaklarına sıkı sıkıya bastırdı. Kendi kendine anlamsız sesler çıkararak büyüle şarkıyı duymamaya çalıştı. Oğlan da aynı yöntemi uyguladı. Neyse ki müzik alayının uzaklaşması

çok kısa sürdü. Cüceler tamamen gözden silindiğinde adam ellerini kulaklarından çekti.

“Perilerin ışıklı, kanatlı ya da ne bileyim güzel varlıklar olması gerekmez miydi? Gördüğümüz cüceler çok çirkindi.” diye yorumda bulundu yaşlı patolog.

“Eğer şarkılarını duymuş olsaydınız kesinlikle farklı düşünürdünüz. Boşuna kralın perileri olarak anılmıyorlar. Asıl güzellikleri müziklerinde saklı. Fakat bilmediğiniz bir şey hakkında daha fazla konuşmayacağım. Çünkü size ne kadar anlatırsam anlatayım şarkılarını dinlemediğiniz sürece onların çirkin olduğuna inanacaksınız.”

Süleyman Bey konuyu değiştirmek istedi. Ormanın ferah ve temiz havasından dem vurdu biraz. Cücelerın çıktığı geniş oyuğun altında oturdular. Ayaklarını uzatıp ağacın sert gövdesine yaslandılar. Dinlenmeyi hak etmişlerdi.

Hasta çocuk kafasını kaldırırken derin bir iç çekti. “Ağaç dallarının ucundaki tek tük yapraklar rüzgârla birlikte hışırdıyor. Ne kadar güzel değil mi? Göğün altında yıldızları seyrediyormuş gibi hissediyorum. Ağaçlar yıldızlara benziyor. Eskiden gündüz vakti yıldızları özleyince dev bir ağacın altına sığınır ve başımı kaldırıp yukarı bakardım. Ah... Yıldızlı gökyüzü manzarası dedikleri şey işte bu olmalı.”

Yürüdüler yine. Yürüdükçe takvimden günler eksildi. Kuvvetleri eksildi. Bedenlerinden ve dahi ruhlarından ağırlıklar eksildi. Lakin umdukları bitiş noktasına hâlâ varmış değillerdi. Sarp tepeleri aştılar, en sonunda taşlı küçük bir eve denk geldiler. Çocuk sevindi. “Çok az kaldı.” diye müjdeli haberi verdi ve evin penceresini işaret etti. Açık camın ardında hoş bir silüet duruyordu. Uzun sapsarı bukleleri vardı genç kızın. Masallardaki prensesler kadar güzeldi. Dirseklerini pervaza yaslamıştı ve dalgınca dışarıyı seyrediyordu.

“Ormandan çıkabilmek için kızın saçından bir tutam kesmemiz lazım.”

Süleyman Bey şüpheyle baktı taş eve. “Buna emin misin? Kızcağzın saçı ne işimize yarayacak?”

“Bize çıkış kapısını gösterecek. Güvenin bana efendim bu ormanda uzun süre kaldım. Kestiğimiz saç tutamını yakarsak doğru yönü bulabiliriz.” diye teminat verdi. Sonra patoloğun kulağına doğru eğildi. “Penceresinin önündeki pembe gülleri görüyor musunuz? Onların hepsi bekçi aslında. Gece olunca iri yarı muhafızlara dönüşüyorlar. Babası kızını cadıdan korumak için böyle yapıyor. Buradaki cadılar güzel kızların saçlarını yemeyi çok seviyorlar. Böylece kızların güzelliklerini çalıyorlar.”

Yaşlı adam, çocuğun anlattıklarını sorgulamaktan nicedir vazgeçmişti. Ormanda tanık olduğu her şey fantastik bir düştten farksızdı zaten. Şu an sadece önündeki bu sorunun çözümüne odaklanmak istiyordu. Kızın saçını alabilmek için zekice bir plan yapmaları gerekti herhâlde. En azından Süleyman Bey öyle düşünüyordu. Belki de harekete geçmek için havanın kararmasına beklerlerdi.

Çocuk saklandığı yerden çıkıp eve yanaşınca adam şaşırıp kaldı. Böyle ani bir girişimi hiç ummamıştı. Patolog eli mahkûm çalıların arkasından çıkıp oğlanın yanında yerini almıştı.

“Merhaba.” dedi oğlan ve genç kıza içtenlikle el salladı. “Ben cadı değilim. Cadıların kabarık saçları ve kırıxık ciltleri vardır. Yanımdaki kişinin cildi kırıxık olabilir ama inan bana o da cadı değil. Hem hiç erkek cadı gördünüz mü? Ben görmedim, başkaları da görmemiştir. Çünkü olmayan bir şeyi göremeyiz değil mi? Yani demek istiyorum ki biz size zarar verecek insanlar değiliz. Ben hasta bir çocuğum, o da yaşlı bir adam. Yardımaınıza ihtiyacımız var.”

Güller huzursuz görünüyordu. Ne var ki genç kız onları sakinleştirmeyi başardı. Çocukla biraz muhabbet ettikten sonra nihayet kararını verdi. Esasen küçüğü pek sevmişti. Altın sarısı saçlarından bir tutam kesti ve pencereden dışarıya eğilerek oğlana uzattı. Güllerin

itirazlı mırıltılarına rağmen yabancı yolcular saçları alabilmişlerdi. İkili sevinçle oradan ayrıldı. Tıpkı önceden sözünü ettikleri gibi saçları yaktılar. Meydana gelen ışıltılı hava kütesinin içine adım atınca ağaç köklerinden yapılmış dar bir koridora girdiler. Hakikaten çıkış yolunu bulmuşlardı. İki kanatlı beyaz kapı koridorun sonundaydı işte. Veda vakti gelip çatmıştı.

Kapının kulpunu kavrarken başını arkaya çevirdi Süleyman Bey. “Yardıma için teşekkür ederim.” deyip oğlanın omzunu sıvazladı. “Seninle bir daha görüşebilecek miyiz?”

“Bilmiyorum. Bilmediğim konularda yorum yapmayı sevmiyorum.” diye yanıt verdi çocuk.

“Eğer olur da bir şekilde karşılaşsak daha fazla oyun oynayabilmen için aileni ikna etmeye çalışacağım. Söz veriyorum. Hem de yıldızlı söz...”

Aydınlık odasında uyandı Süleyman Bey. Anlaşılan o ki çalışma masasının başında uyuyakalmıştı. Sırtını dikleştirip güzelce gerindi. Her yeri tutulmuştu resmen. Uyku sersemliğini üzerinden atınca elinin altındaki kâğıtları yokladı. En baştaki patoloji raporunu inceledi bir müddet. Apoptotik hücreleri fagosite eden makrofajlar ve tümör hücreleri... Mikroskop altında görülen tipik yıldızlı gökyüzü manzarası. Kâğıtta yazan tanıyı sesli bir şekilde okudu: Burkitt lenfoma.

AYVALIK'A DOĞRU

Ümit Evran

Temmuz sonuydu, babam telefonda öksürüyordu. Bir doktora gittiğini, ilaç kullandığını ama şikâyetlerinin henüz geçmediğini söyledi. Çok yadırgamıştım, bu mevsimde öksürük pek alışılmış bir şey değildi. Üstelik babam sağlığına çok dikkat eden, spor yapan biri idi. “İstersen İzmir’e dön.” dedim, malum İzmir büyükşehir ve çok sayıda doktor, hastane var.

“Bari iki hafta daha kalsaydım, biliyorsun ağustosun 15’inden sonra deniz soğur, Ayvalık’ın tadı kalmaz.” Doğru söylüyordu, Ayvalık’ta deniz, Ege’ye göre erken soğur. Babam bir Ayvalık sevdalısıydı. Orada doğup, büyümüş, üniversiteden sonra İzmir’e yerleşmişti. Yazları yine haziran başından, ağustos sonuna kadar, Ayvalık’ta yazlıkta geçirir, denizin tadını çıkartırdı. Gerçi bir akli yine İzmir’deki demir ticarethanesinde olurdu çünkü buranın beyni oydu ama orayı artık kardeşimle ben yürütüyorduk. Aslında otuz beş yıldır oturmuş bir kurum olan bu ticarethaneyi yönetmek o kadar da zor bir iş değildi. Malları hep iki fabrikadan alıyorduk, müşteriler de yıllardır hep aynı müşterilerdi. Arada bir sorun olursa yine babama danışırdık.

Bu yıl da geçmiş yıllardaki gibi olmuştu. O yine Ayvalık’taydı ama her zaman hayat dolu olan sesi, bu sefer oldukça yorgun geliyordu. Bir hafta sonra onu aradığımda sesi yine yorgundu, öksürüğü artmıştı, üstelik de bulantısı olduğunu söyledi. Telefonda bu sefer derhâl İzmir’e gelmesi için ısrar ettim, dayanamadı ve iki gün sonra geldi. Onu görünce bayağı şaşırdım çünkü telefonda söz etmemişti fakat bayağı kilo vermişti ve çok iştahsızdı. Ayvalık’taki doktor zatürre olduğunu, sedimantasyonun yüksek olduğunu söylemiş. Fakat son günlerde bulantısı iyice artmış. İlaçlarla zatürrenin geçmesini, öksürüğün kesilme-

sini bekliyorduk fakat şimdi bu bulantı da neyin nesiydi? Hemen bir gastroenterologtan randevu aldık. Birkaç gün sonra endoskopi yapıldı, doktor gastritten başka bir şey olmadığını söyledi, rahatlamıştık, gastrit için reçete yazdı. Bir de ultrasonda böbrekte kist gördüğünü söyledi.

Zatürre için aldığı ilaçların öksürüğünü kesmesini bekliyorduk, ne var ki öksürük azalacağına artıyordu, üstelik kilo kaybı da devam ediyordu, iştahı daha da kesilmişti. Evet, bir şeyler yapmak gerekiyordu ama neresinden başlanmalıydı. Kafamız iyice karışmıştı. Bir de şu böbrekteki kist konusu aklımıza takılıyordu. Babamın liseden arkadaşı olan bir ürolog vardı, zaten prostat nedeniyle arada ona uğrar, hem muayene olur hem de sohbet ederlerdi. Yine ona gitti, arkadaşı böbrek tomografisi istemiş ve böbrekte taş olduğunu ama şu safhada çok önemli olmadığını söylemiş. Babam bir kez daha rahatlamıştı ama günden güne gözle görülür bir şekilde kötüye gidiyordu. O şen şakrak, kahaahalar atan, herkese fıkralar anlatan adam gitmiş; yerine yaşlı, yorgun ihtiyar bir adam gelmişti. Rengi daha da solmuş, iştahı iyice kesilmiş, avurtları çökmüştü.

Bu böyle olmayacaktı. Bize çok övülen bir dâhiliyeciye gittik. Doktor kan tahlili istedi, sedimantasyon hâlâ çok yüksekti. Akciğer tomografisi çektirtti ve akciğerdeki sorunun zatürre olduğundan emin olmadığını ayrıca üroloğun böbrek kisti olduğunu söylediği sorunun da girişimsel radyoloji ile açıklanmasını önerdi. Babamın morali iyice bozulmuştu. Haftalardır o doktordan öbür doktora taşınyorduk. Her seferinde yapılan kan tahlillerinden kolları delik deşik olmuştu. Artık doktora gitmek bile istemiyordu. İsyanlardaydı, haklıydı. Ortada hâlâ doğru dürüst bir teşhis bile yoktu ama babam günden güne gözümüzün önünde eriyip gitmekteydi. İki ayda on kilo birden vermişti. Öksürük iyice artmıştı, bir de bolca balgam geliyordu, mendiller yetmediği için elinde bir torbayla geziyordu.

Üniversite hastanesinin çok tanınmış göğüs hastalıkları doktorundan araçlar koyarak, rica minnet bir hafta sonrasına randevu alabil-

dik. Hocanın önerisiyle hastaneye yattı. Orada yine kan, idrar, balgam tahlilleri vb. sil baştan yeniden yapıldı. Hoca bronkoskopi yaptı, ciddi bir bulguya rastlamadığını söyledi ama babamın öksürüğü daha da artmıştı, sedimantasyon hâlâ çok yüksekti. Bunun elbette bir açıklaması olmalıydı, belli ki hoca da huzursuzdu. Babam artık hâlsizlikten yürümekte bile güçlük çekiyordu, artık tekerlekli sandalye kullanmaya başlamıştık. Hoca PET denilen radyolojik bir araştırma istedi, bu tetkikle bütün vücut taranıyormuş.

Her tetkikten, incelemeden sonra sonuçları beklemek gerçekten çok azap vericiydi. Biz elimizden geldiğince gerilimimiz ona yansıtılmamaya çalışıyorduk. Sözü sık sık onun en sevdiği konuya, Ayvalık'a getiriyordum:

– Babacığım sık dişini az kaldı. Yine Şeytan Sofrası'ndan körfezi seyredeceğiz, Taşkahve'de sabah kahvaltısı yapacağız, Cunda'da papalina yiyeceğiz.

Cevabı hep o iki kelime oluyordu: “Ah keşke.” ama gözlerime “Sen buna inanıyor musun?” der gibi bakıyordu, bakışlarımı kaçırıyordum.

PET sonucu o acı gerçeği bir tokat gibi yüzümüze vurdu: “*Mediyastinel-hiler, batın içi lenf nodülleri. Multipl akciğer, karaciğer ve kemik metastazları. Sağ sürrenal bezde metastatik olduğu düşünülen bulgu. Sol servikal bölgede metastaz şüpheli lenf nodülü. Sağ böbrekte patolojik düzeyde F-18 FDG tutulumu. Batın sağ alt kadranda bağırsak ansında (ileum) transvers kolonda artmış F-18 FDG tutulumları*”. Bu şu demekti, kanser bütün vücuda yayılmıştı! Akciğer, karaciğer, böbrek, kemikler, karın içi organları ve her yer. Onkolog, göğüs hastalıkları, üroloji konsültasyonları primer tümörün nerede olduğunu bile açıklayamıyordu. Göğüs hastalıkları hocası olayın akciğerden kaynaklandığını, onkolog ise böbrek kökenli olabileceğini düşünüyordu. Başı neresiydi, sonu neresiydi? Kapkaranlık bir odanın orta yerindeydik, bize dört bir yandan ateş eden bir düşman vardı, o bizi görüyordu ama biz onu asla göremiyorduk ne kaçabiliyorduk ne de kendimizi savuna-

biliyorduk. Yıkılmıştık. Bir taraftan da bütün bu olanları babama yansıtmamaya çalışıyor, raporları ondan saklıyorduk.

Hoca, PET raporunu görünce tekrar bronkoskopi yapmak istediğini, kitleye ulaşabilmek için, bu sefer bronş içinden ultrason incelemesi yaparak, salgı veya biyopsi alacağını söyledi. Babamı buna ikna etmek elbet de çok zor oldu ama çaresiz kabullendi. Biyopsi sonuçları normalde 3-4 haftada geliyormuş ama ilave ücret ödenince bu süre on güne iniyormuş. Tedaviye başlanması için elbette ki öncelikle doğru teşhis konulması lazım, buna şüphe yok. Ne var ki teşhis; bronkoskopi demek, biyopsi demek, patoloji raporunu beklemek demek, acı demek, gerilim demek, uykusuz geceler demektir.

Öte yandan onkolog tekrar idrar ve kan tahlilleri istedi, onun aklı hâlâ böbrekte idi. Sonunda onun önerisiyle böbrekten biyopsi yapıldı. Yine aynı sarmala girmiştik. Patoloji sonucunu bekleyecektik. Onkolog çok iyi birine benziyordu. Bizi teselli etmek için, kanserin böbrekten kaynaklandığına inandığını ve bu tür tümörlerin, yeni çıkan ve “akıllı ilaç” denilen bir tedaviye çok iyi yanıt verdiğini söyledi. Dünyalar bizim olmuştu. İlacın bir kutusu altı bin liraymış ama bizim gözümüz artık para pul falan görmüyordu. Doktor elindeki bir kutu eşantiyon ilacı bize verdi, daha sonra ilacı ücretsiz alabilmemiz için rapor yazacağını ama bunun için öncelikle patoloji raporunu beklememiz gerektiğini ilave etti.

Akıllı ilaç konusu içimize su serpmişti. Bu harika bir haberdir. Evet o düşmanı alt etmeye az kalmıştı, çok umutlanmıştık. Bu akıllı ilaçla her şey yoluna girecekti. Akıllı ilaç! Acaba?

Şimdi yüreğim ökseye tutulmuş bir serçe gibi çırpınıyordu.

Babam ise iyice çökmüştü, kilo kaybı çok artmıştı, eski giysilerinin içinde âdeta kayboluyordu. Gözleri iyice yuvalarına çökmüştü, derisi kurumuştu. Bizim aklımız ise hep bu akıllı ilaçta idi, o bizim son umudumuzdu. Bu ilacı kullananları ve fayda görenleri bulduk, babamla telefonda konuşturduk. Ona moral vermek için çırpınıyorduk. Biz akıllı

ilaç hayalleri kurarken, böbrek biyopsi sonucu geldi: “Malign ürotelyal karsinom”. Bu lanet olası, mesanenin iç yüzeyinden kökenini alır ve yurkariya böbreklere doğru ilerler ve kısa zamanda bütün vücuda yayılır. Kanser bu türü akıllı ilaçtan fayda görmezmiş. Allah kahretsin!

Öksedeki serçe atık çırpınıyordu, hatta nefes bile almıyordu. Bir kez daha yıkılmıştık.

Nihayet bir teşhis konulmuştu ama bu arada üç aya yakın bir zaman kaybetmiştik. Tedavi ancak bundan sonra başlayacaktı. Bu arada eş dosttan çok farklı tedavi önerileri geliyordu. Şüphesiz hepsi iyi niyetliydi ama kimi evde yapılan doğal ilaçlar kimi şaman kökenli tedavi yöntemleri, homeopatik tedavi, biyoenerji ve hiç duymadığımız Uzak Doğu ile Rusya’da uygulanan tedaviler vb. öneriyordu. Ama bunların bazıları için klasik tıbbi tedavilerin kesilmesi şart koşuluyordu. İşe yarayacağını bilsek keserdik tabii ama ya hiç işe yaramazsa? Çaresizlik okyanusunda çırpınıyorduk.

Onkolog bizi “palyatif tedavi” birimine yolladı. Bunun anlamı “yapılacak fazla bir şey kalmadı” demek olmalı. Bu tedaviye başlamak için hastanın mutlak yazılı onayı gerekiyormuş. Babamı âdeta sürükleyerek hastaneye imzaya götürdük. Orada kapıdaki “Palyatif Tedavi Birimi” yazısını ona göstermemek için türlü cambazlıklar yaptık.

Babamın bir arkadaşıyla telefonda konuşurken, “metastatik dokudan” söz ettiğini işittim. Oysa evde aramızda konuşurken metastaz kelimesini kullanmamaya özellikle dikkat ediyorduk. Böbrek biyopsisi bayılmadan yapıldığı için meğer babam bu metastaz konusunu kendi aralarında konuşan doktorlardan işitmiş. Acaba o da her şeyi biliyor olup da bizim üzülmememiz için bilmiyor gibi mi davranıyordu? Bilmiyorum. Bir başka arkadaşına “Sanki rüyadaymışım da sabah uyanacakmışım gibi geliyor.” demiş. Gerçekten de bunu bazen sabah uyanınca yüz ifadesinden anlıyordum. Sabahları uyandıktan bir süre sonra, yüz ifadesinde acının, gerçekle yüzleşmenin şekillendirdiği çizgiler beliriyordu.

Ben artık hiç işe gitmiyordum, orayı erkek kardeşim yönetiyordu. Üç aya varan bir araştırma döneminden sonra, nihayet palyatif tedaviye hazırlanıyorduk. Fakat bu süreçte genel durumu çok bozulmuştu. Daha da kötüsü kendini dış âleme kapıyordu. Hep uyuyor, ayağa kalkmak bile istemiyordu. Elleri, ayakları hiç hareket etmiyordu, kıpırdayacak gücü kalmamıştı. Tuvalete bile yalnız gidemiyordu. Annemle biz onu kaldırmakta çok zorlanıyorduk. Çok sık tuvalete gitmek istiyordu, uykularımız delik deşikti. Oysa gelen idrar değil, kandı. Ona kan işediğini göstermemeye çalışıyorduk, çamaşırını bile bizim değiştirmek zorunda olmamız hem onun için hem de bizim için gerçek bir dramaydı. Ona bir parça olsun hareket yaptırması için eve fizyoterapist getirdim ama nedense ondan hoşlanmadı. Hasta bakımı konusunda deneyimli, Türkmenistanlı bir bakıcı bulduk. Onun yatılı olarak evde kalmış olması, evdeki işleri bayağı kolaylaştırmıştı.

Artık son ümidimiz uygulanacak olan kemoterapideydi fakat vücudu buna hiç hazır değildi. İştahı tamamen kesilmişti, artık hiçbir şey yemiyor, içmiyordu. Uzun zamandır sulanmayan, saksıdaki begonya gibiydi, kurumuştου, başını bükmüştü, eriyordu. Âdeta kendini kilitlemişti, artık bizimle de hemen hiç konuşmuyordu, bazen kendi kendine anlaşılmasız bir şeyler söylediğini, bazen de bize göstermeden ağladığını fark ediyorduk. Ruh sağlığı da bozulmuştu. Ona emrivaki yapıp eve psikiyatrist getirdim, onları baş başa bıraktım. Psikiyatriste “Bu hastalık, bu vücut için çok fazla.” demiş. Besbelli ki olan bitenin farkındaydı. Psikiyatrist evden ayrılırken bize: “Biliyorum çok zor bir süreç ama aynı zamanda vedalaşma zamanı yaratan bir süreç. Bol bol yanınızda kalın, konforunu sağlayın, bu süreci en iyi şekilde değerlendirin. Onu hastanelerde yormayın.” dedi. Bu sözleri kabullenmek mümkün mü hiç? Hastanelerde yormamak... Bunu nasıl kabullenebilirdim ki? Umut Kafdağı'nın ardında titrek mum alevi kadar bir ışık bile olsa, ona ulaşmak için her şeyimi vermeye çoktan hazırdım. O benim babamdı.

Kemoterapinin iki haftada bir uygulanması öngörülmüştü. Fakat kaç seans süreceği belli değildi, buna vücudun direncine ve elde edi-

lecek iyileşmeye göre karar verilecekti. Planlanan günden birkaç gün önce hastaneye yatırıyor, orada ağızdan mama ve damardan serum ile kemoterapiye hazırlamaya çalışıyorduk. Uygulamanın ertesi günü yine eve dönüyorduk. İkinci seanstan sonra iştahı açıldı, idrardan kan gelmesi azaldı, bu gelişmelere çok sevindik. Fakat bu sefer de bilinç dalgalanmaları başladı. Bazen kendini Ayvalık'ta zannediyordu bazen doktorunu hatırlamıyordu, bunun gibi bizi çok şaşırtan tuhaf davranışları oluyordu. Üçüncü seansı beklerken çok şiddetli ağrıları başlamıştı. Ağrıyı kesmek için çok kuvvetli ağrı kesicilerle birlikte müsekkimler veriliyordu. Bunlar da onu hep uyutuyordu. Uyandığında ise halüsinasyonlar görüyordu. Ağrısının olmadığı ve bilincin açık olduğu dönemlerde ona Ayvalık'tan, bahçedeki çiçeklerden, çok sevdiği iki kedisinden söz açınca yüzünde yorgun bir tebessüm oluşuyordu.

Dördüncü kemoterapi öncesi, hazırlık için hastaneye yatırdığımızda iyice çökmüştü. Yine damardan serumlarla, ağızdan özel mamalarla tedaviye hazırlandı. Kemoterapi uygulamasının ertesi günü ambulansla eve döndük. Dördüncü seans kemoterapi sonrası PET kontrolü kararlaştırılmıştı. PET ile kemoterapiden fayda görülüp görülmediği, buna bağlı olarak kemoterapiye devam edilip edilmeyeceği anlaşılacaktı. Ne var ki bunun için son kemoterapinin üzerinden on beş gün geçmesi lazımmiş. 11 Aralık'a randevu verildi.

Biz PET randevusunu beklerken o daha da fenalaştı. Artık hiçbir şey yemiyor, içmiyordu. Bu arada sol ayağı da davul gibi şişmişti. Acele hastaneye kaldırdık. Hastanede yapılan kan tahlilinde ürenin çok yükseldiği, hiç su içmediği için böbrek yetmezliği başladığı söylendi. Dopplerde bir bacakdaki damarın, hareketsizlikten baştan başa pıhtı ile tıkanmış olduğu anlaşıldı. Ertesi günü yapılan ultrasonda ise her iki böbrek kanalının da tıkalı olduğu anlaşıldı. Üre yükselmesi de bundan kaynaklanıyormuş. Bunun üzerine sonda takıldı ve hemen kan sulandırıcı ilaçlarla tedaviye başlandı.

Tedavi devam ediyordu ama babam nefes artık almakta bile zorla-

nıyordu ve ten rengi kirli sarı bir renk almıştı. Hemen yoğun bakıma kaldırdılar. Meğer kan sulandırıcı ilaçlar iç organlarında kanamaya sebep olmuş. Yoğun bakımda dört ünite kan verilmiş, solunumu makineye bağlanmış. Doktorlar ilk iki gün ziyaretimize izin vermediler. Bilincinin kapalı olduğunu ve onu bu hâlde görmemizin uygun olmadığını söylediler. O içerideydi, biz ise dışarıda kahroluyorduk. Bu lanet hastalık öyle bir girdap oluşturmuştu ki âdeta çevresinde ne varsa çekip hepsini yutuyordu.

Doktor, yoğun bakımdaki üçüncü günü solunum cihazından ayrıldığını ve kendi başına solunum yapabildiğini söyledi ve beş dakikalığına ziyaret etmeme izin verdi. Göz yuvarları âdeta yuvalarında kaybolmuştu, rengi daha da solmuştu, kurumuş bir dal gibiydi. Elini avucuma aldım, öpmek için eğildiğimde, fısıltı hâlinde “Beni Ayvalık’a götür.” dedi. Ağlamamaya çalışıyordum, başımı “götürürüm” anlamında salladım. Yoğun bakımda beş gün daha kaldı.

Odaya getirilişinin ikinci günüydü. O doksan kiloluk adam o kadar ufalmıştı ki, âdeta yatağında kayboluyordu. Yılbaşına günler kalmıştı, dükkânların vitrinleri, şehir ışıklarla, neonlarla süslenmişti, her yer ışıltıydı.

Nefesi daralmıştı. Eliyle pencereyi açmamı işaret etti. Şimdi aralanan pencereden sokaktaki gençlerin kahkahaları odaya kadar geliyor, aralık ayının serin nefesi, kül rengi yüzünü okşuyordu. Soluk almakta iyice zorlanıyordu. Sesim titriyordu, artık gözyaşlarımı saklayamıyordum. Kulağına eğildim:

“Merak etme her şey yoluna girecek babacığım, yakında hastaneden çıkacağız. Yine Ayvalık’a gideceğiz, hele havalar biraz düzelsin...”

Bakışları gölgelendi. Dudaklarında kırık bir tebessüm dondu kaldı.

O şimdi çektiği tüm acıların terkisinde ufukları aşırıyordu. Kim bilir, belki Ayvalık’a ulaşmıştır bile.

BENİ SAKIN BIRAKMA

Nejla Şen

Kucağıma verdiklerinde kırkı bile çıkmamıştı. Bir ayını yeni doldurmuş, öyle demişti komşular anneme. Kimse benimle konuşmamıştı. Tıpkı bir film makinesi gibi bütün odayı, eşyaları, komşuların yüzlerini, neler söylediklerini ve onun gözlerindeki yalvaran ifadeyi çektiğimi de hiçbiri fark etmemişti. Ona bakınca aklımdan hızla geçen geçmişim de şu kucağıma verdikleri bebeğin annesiyle babasıyla olan bağım gibi bende saklıydı... İçimde, en derinlerde.

Çocukluk aşkımdı o benim, babası yani. Uzaktan bakışırdık evvel. Sanırdım ki bana bir kez seni seviyorum dese mutluluktan ölüürüm. Demezdi, yanımdan geçerken kaçamak bir bakış atar ve giderdi. Odama kapanıp ağlardım. Onun resmini çizerdim defterin boş sayfasına sonra da yırtıp atardım. Öğretmenden azar işitirdim hep. “Ne düzensiz bir kızsın sen böyle, sınıfın erkekleri senden daha düzenli.” derdi, edebiyatçı. Ben hiç sesimi çıkarmaz, yüzüm kızarmış, gözlerim önümde beklerdim. Öğretmen gidince ona bakardım göz ucuyla. O bana bakmazdı.

Zaman biraz daha geçti, biz biraz daha büyüdük, farklı şehirlerde farklı okullar kazandık. Ama ben onu bırakıp hiç kimseyi sevmem, sevedim. Ne zaman birine gülümseyecek olsam o kaşlarını çatarak karşıma dikilir ve “bana bunu neden yapıyorsun” der gibi bakardı.

Evlerimiz çok yakındı. Önceleri yaz tatillerinde görüyordum onu, sonra tatillerde bile gelmemeye başladı. Annesinin söylediğine göre çalışıyormuş. Başka şeyler de söylemişti bir keresinde. Bir kız varmış, sınıf arkadaşımı, istemeye gideceklermiş, iyi bir aile...

Bunu duyduğum gün evden çıkmadım, bütün gün ağladım. Sonra yine kulağımı kabarttım olanlara, annemle annesi konuşurken usul usul onları dinliyordum.

Çok mutluymuş, karısı hamileymiş hatta. Güzelmiş karısı, çok güzelmiş hem de. Bu kadar güzel bir kadının elde edemeyeceği erkek yokmuş dünyada.

Öyle konuşuyordu komşular. Öyleydi muhakkak. Aradan zaman geçti, ne kadar geçti bilmiyorum. İlkbahar yağmurlarının gözümdeki yaşlara karışıp akmayı bıraktığı, yaz sineklerinin kollarımıza bacaklarımıza üşüştüğü bir gün duydum ki karısı kalp krizi geçirmiş, üstelik bebeğinin kırkı çıkmadan. “Vah zavallı, nazara geldi, Allah düşman başına vermesin.” serzenişleri arasında öğrendim bebeğiyle yapayalnız kaldığını. Karısının annesi de o küçükken vefat ettiğinden bebeği buraya, benim yaşadığım yere, kendi annesine, burnumun dibine bırakıp gitmişti. Evlerimiz öyle yakındı ki geceleri sesini duyuyordum bebeğin. Acaba sesi büyüyünce babasına benzer mi? Benzerse ben de onun sesiyle avunurum o zaman. Hiç evlenmem. Daha geçen yengemin makine mühendisi amcaoğlu sormuş beni, çok güzel kız, neden evlenmiyor demiş. Sanki ona dert benim niye evlenmediğim. Annem “Elâlem senin evde kaldığını düşünüyor.” diye laf vurdu bana. Bence o çocuk başka bir şey ima ediyordu. Beni gözüne kestirmiş belli ki, hem mühendismiş... Gelip beni isteyecek, nabız yokluyor işte.

Annem “Hadi komşunun yetimi görmeye gidelim, sevaptır hem de vazifemiz.” dediğinde kalbim yine lise yıllarındaki gibi küt küt atmıştı. Oysa o yoktu biliyordum. Başka bir kadından olma bebeği vardı. Ama yine de onu görecekmış gibi hissediyordum. Yarı bir yabancıya ait olsa da diğer yarısı hâlâ sevdiğim adama ait olan bir bebek. Acaba babasına benziyor muydu?

Daha bir aylıktı. Önce annem aldı kucağına, sonra bana verdi. “Al kız, belki kısmetin açılır.” dedi. Kısmetmiş, istemiyorum ben kısmet falan.

Sessizce aldım onu kucağıma. Kokusu ne kadar güzeldi. Yüzü ne kadar masum, acaba bütün bebekler böyle güzel midir? Belki de annesi güzel olduğu için güzeldir bu bebek. Beşiğine yatırdık, ağlar gibi oldu. Elini tuttum, sımsıkı kavradı, bırakma beni dermiş gibi. Deli gibi ağlamaya başladım. Hıçkırıklarına hâkim olamıyordum. Ben sarsıla sarsıla ağlarken benim annemle onun annesi, “Vah vah, garibin hâli dokundu buna.” diyerek yazmalarının ucuna gözyaşlarını siliyorlardı.

Eve geldiğimde yatağa yatıp düşündüm. Neydi bana dokunan? Hayalini kurduğum mutluluğumun dünya güzeli bir kadın tarafından çalınması mı, yoksa o yatakta yatan bebeğin benim olabileceği ihtimali mi? Bir daha asla kapanmayacak olan sevda yaram mı? Bilemedim, uyuyakalmışım.

Annem konuyu bana açtığında şok geçirmiş, konuşamamıştım. Annem söylediğine pişman olmuş, “Tamam kızım, sen çok daha iyilerine layıksın. Aman bizdeki de akıl işte, yok diyemedik, çocuklu adama bekâr okumuş kız mı verilir?” demişti. “Alsın bir tane kocası ölmüş çocuklu kadın, gül gibi geçinip giderler.” diye de eklemişti.

“Evet.” dedim. Onun çocuğuna annelik yaparsam belki beni sevebilirdi. Hem kendi çocuğum da olurdu, iyice güçlenirdi aramızdaki bağ.

“Bak kızım, iyice düşündün mü?” demişti annem. “Çocuklu adama kadın olmak zordur. Kaşını çatsan adın üvey anne olur, keşke hiç söylemeseydim sana bunu. Ah benim canım, arada sana takılmalarımsa sebep, onlar şakaydı.”

İyice düşünmüştüm. Beni sevmesinin tek yolu bu bebekse, ona hiç gıkımı çıkarmadan bakacaktım. Eğer o istemezse başka çocuk bile doğurmayacaktım. Her şeye razıydım. Annesi ölmüş çocuğuna analık eden bir kadın erkeğin gözünde melek gibi bir şey olurdu.

“Ölünün toprağı kurumadan bir de düğün mü yapacağız?” demişti müstakbel kayıvalidem. Biz de üç beş davetlinin önünde evlenivermiştik işte. Kendi çocuğum olmadı, olmamasını hiç dert etmedim.

Oğlum... O şimdi yatakta, sessiz uyuyor. Bense baş ucunda onu seyrediyorum. Gözlerim yaşlı, saçlarım kökünden kazınmış. Bir şey koptu içimde, yıllar önce babasının evlendiğini öğrendiğimde acıdan öleceğimi sanıştım. Meğer ben acı nedir hiç tatmamışım şu dünyada. Beyaz önlüklü, üzgün yüzlü bir doktor karşınıza geçip “Çocuğunuz maalesef lösemi hastası.” demediyse, siz de acı denen şeyi tattığınızı düşünmeyin sakın.

Ona moral vermek için babasıyla ikimiz saçlarımızı kazıttık. Resim çektirip kahkahalar attık. “Anne, en çirkin sen çıkmışsın.” dedi bana. Ona annesinin öldüğünü hiç söylemedim. O uyanırken gözüme tek damla yaşın gelmesine izin vermiyorum. Sadece o uyurken ağlayabiliyorum. Bir gün uyanıverirse ne derim ona peki. Kendime hâkim olmalı ve o uyurken de ağlamamalıyım bundan sonra.

“Çocukluk çağı lösemisin tedaviye olumlu sonuç verme ihtimali çok yüksek.” dedi doktor. Bunu bize umut vermek için söylememiş, gerçekten öyleymiş.

Dedim ya, bir aylıktı kucağıma ilk verdiklerinde. Korkmuştum, nutkum tutulmuştu, kıskanmıştım. Bir zamanlar sevdiğim adamı küçücük bir bebekten ve ölü bir kadından kıskanmıştım. Şimdi biri çıkıp “Şu yatakta yatan çocuk aslında senin çocuğun değil, hatırlamıyor musun onunla babasının gönlünü kazanmak için evlendi.” dese oğlum duyacak diye ağzımı sıkıca kapatırım. Oğlum.

Kim ne derse desin, benim oğlum o. Altını bezlediğim, geceleri uykumdan uyanıp beslediğim, ilk adımlarını heyecanla seyrettiğim oğlum. Okulun ilk günü akşama kadar yanında oturduğum, ikinci gün öğretmenin beni kapıdan geri çevirdiği oğlum. Bütün karnelerini sakladığım, pabuçlarını, kesilmiş saçlarını, anaokulunda yaptığı resimleri kutulara koyduğum oğlum. Hayatımın neşesi, yaşama sebebim oğlum.

Bazen memlekete gidince oğlum bahçede oynarken ağzı kalabalık kadınlar usulca “Bu mu senin üvey oğlan?” diye soruyorlar bana.

“Hayır.” diyorum onlara. “Ne demek üvey, o benim oğlum.” Kadınlar şaşırıyor, annem lafı değiştiriyor. “Söylemeyin böyle şeyler.” diyor annem. “Oğlan duyarsa kötü olur, Allah korusun.” Sinirleniyorum. “Hepiniz susun.” diyorum. “Bir daha bu kelimeyi duyarsam bu memleketi terk ederim.”

O şimdi uyuyor, tıpkı onu ilk gördüğüm, ilk defa kucağıma aldığım gün uyuduğu gibi masum, her şeyden habersiz uyuyor. Usulca yanaklarına bir öpücük konduruyorum. “Canım oğlum, sen annenin bu dünyada sahip olabileceği en muhteşem hediyesin.”

Küçücük bir bebekken, âdeta beni bırakma dercesine elimi sımsıkı tutan küçük parmaklarını dudaklarıma götürüyorum. Bu sefer ben yalvarıyorum ona, sessizce:

“Beni sakın bırakma.”

TERAZİ

Sibel Yıldız

Yaşam; provası olmayan, tek perdelik bir oyunsa eğer Doğan'ın oyununun şimdiye kadar pek eğlenceli olduğu söylenemezdi. Günü karşılamak, ezberi bozulmayan bir gerçeğe uyanmak gibiydi. Dekor, müziği, kostümü olmayan bir sahnede rol kapmaya çalışmaktan yorulmuştu artık. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte sıkıntılarına, dertlerine de uyanır; büyük bir bezginlikle kırılan hayallerini toplardı etraftan. Her sabah emektar, ahşap tezgâh üzerine gönülsüzce yaydığı rızkının bekçiliğini yapmak; her akşam aynı tezgâhtan sessizce topladığı umutlarının azar azar tükenişine şahitlik etmek hiç kolay değildi. Bunu en iyi bilenlerden birisi de ablası Handan'dı. Daima aynı rutinle güne başlardı. Replikler pek değişmezdi: "Ruhunu teslim etmişçesine uyumaz ki böyle." derdi Handan. "Hadi kardeşim, hadi kıvrırcığım gün çoktan ağardı. Herkes pazar yerine gidip tezgâhını kurdu, siftahını yaptı bile." Ne demişler "Geç yatıp erken kalkan kaybettiklerine yeniden kavuşmuş." Kaybedilen o kadar çok şey vardı ki oysa neye, ne zaman, nasıl kavuşurlar belli değildi.

Anne babalarını küçük yaşta yitirdikleri için amcalarının yanında büyümüş iki kardeşi Handan ve Doğan. Amcaları ölünce, zar zor sığıldıkları evden tası tarağı toplama vaktinin geldiğini anladılar. Başlarını sokabilecekleri bakkal dükkânından bozma, ata yadigârı, tek göz eve taşındıklarında Handan yirmi üç, Doğan ise on sekiz yaşındaydı. Çocukluklarından beri sevgi, şefkat, anlayış gibi mefhumların uzağında, "yük olma" baskısı altında, kendi küçük dünyalarında büyümüşlerdi. Doğan evcil hayvanlarla, Handan da okuduğu kitaplarla gideriyordu yalnızlığını.

Taşındıkları, bir başka deyişle sürgün edildikleri günün akşamında,

tek kap yemekle yetindikleri mutfak masasında, sessizliği bozan Doğan oldu: “Aile olmanın tadını sıyıramadık tabaklarımızdan; yemeğini bitirmezsen arkandan ağlar diyenimiz; dizimiz kanadığında ‘Acıyor mu?’ diye soranımız olmadı.” Bakışlarını kenarı kırık, yaldızı soluk porselen tabaktan kaldırarak ablasının yüzüne baktı. Çoğu zaman, gerçek hislerini sözleriyle örtmeye çalıştığı için o andaki hâletiruhiyesini kendi gözleriyle tartmak istedi. Yanılmamıştı... İşte yine oradaydılar; o bir çift ela gözü mekân tutmuş koca koca gam yüklü, hazan yüklü bulutlar... Ve o bulutların içinde elemle titreşen ince, saydam baloncuklar... Ablasından cevap gelmeyince “Yarın bayram abla.” diyerek tekrar söze girdi Doğan. “Yarın biz ve bizim gibiler hariç herkes için bayram. Çilemiz hiç dolmayacak sanki. Yaşama heyecanı duyamayacak kadar yorgunuz artık. Bayramlıklarını arife gününden giyinen kuzenlerimizi izlerken cılızlaştı sevinçlerimiz, bayram lokumları kursağımıza takılı kaldı.” Çatalını tabağının kırığında, özlemlerini Kafdağı’nın ardında gezdirerek devam etti konuşmasına: “Biz büyüdükçe daralan, sürekli içine düştüğümüz, içinde debelendiğimiz uğursuz bir gayya kuyusunun dibindeyiz yine. Öksüzlüğümüzün, yetimliğimizin doruklarındayız. Kan bağı insanları birbirine zorla yaklaştıran en aciz, en ucuz bağ imiş, kaderimiz buymuş meğer...” Bu sözler karşısında yutkundu Handan, ancak gözleriyle teselli edebildi duygu dolu kardeşini. Zira boğazına düğümlenen kelimeleri çevirip konuşacak takati yoktu.

Neyse ki dertleri hasıraltı eden, herkesin imdadına yetişen zaman, onların da imdadına yetişti. İki kardeş içinde buldukları duruma kısa sürede intibak edip bir tekstil atölyesinde işe girdiler. Hatta birkaç sermayedar bir araya gelip kendi atölyelerini kurma hazırlığına giriştiler. O kadar büyük bir heyecandı ki yaşadıkları, kötü niyetli insanların elinde oyuncak olacakları akıllarının ucundan bile geçmedi. Dışlerinden, tırnaklarından artırarak biriktirdiklerini Nihat ve çetesinin avucuna sayarlarken düpedüz dolandırılmışlardı oysa. Her şeyi fark ettiklerinde ise olan olmuştu artık.

Bu talihsiz olay özellikle Doğan'ı çok üzdü, kendini koca bir aptal gibi hissetti. Sürekli sıfırdan başlamak, sürekli başa sarmak, taş taş üstüne koyamamak onu delirtiyordu. İnsanlara inancı kalmamış, umutları giderek azalmıştı. Hayali pazar yerinde tezgâh açmak, üzerinde atlet, çorap satmak değildi. Hayali veteriner olmaktı. Çünkü ona göre yeryüzünde yalansız, dolansız, çıkarsız, sevgi dolu, en sadık mahlukat hayvanlardı. Onlardan hiçbir zaman, hiçbir zarar görmemişti.

Handan, çocukluktan kalma bir alışkanlıkla “kıvırcık kafa” diye seslenirdi kardeşine. Alnına dökülen kumral bukleleri kaleme dolamaya, tutam tutam avuçladığı saç tellerini ince dişli tarağın milimetrik boşluklarına sarıp çözilemeyen düğümler atmaya bayılırdı. Sonra da kardeşinin feryadına dayanamaz, attığı düğümleri çözmeye çalışırken canını daha çok acıttırdı.

İki kardeş için bir ileri iki geri de olsa hayat devam ediyordu. Uykusu ağır olan Doğan'ın kurulmuş saati, ablası Handan'dı. Her sabah olduğu gibi o sabah da aynı sözleri arka arkaya sıraladı: “Hadi kıvırcık kafaaaaa, bak bu yanına beşinci gelişim, kalk artık!” Bu seslenişlere daha fazla kayıtsız kalamadı Doğan:

“Tamam abla yaaa...” dedi. “Kalkıyorum işte. Bu acele neden bilmem ki? İnsanların bir tarafları açıkta mı kaldı? Sabahın köründe kim gelir ‘atlet, don’ almaya söyler misin bana?”

– Sabahın erken saatinde bereket vardır Doğançığım, bilmez misin?

– Bilirim bilmesine de karanlıktayız hâlâ, gün, güneş doğmuyor üzerimize, rızığımızda olan en fazla alaca karanlık.

– Deme öyle, gün doğmadan neler doğar, hayat sana bakalım ne sürprizler hazırlar. Ne demiş Hazreti Mevlâna: “Üzülme, kaybettiğin her şey, başka bir surette bir gün mutlaka geri döner.”

Doğan, gönülsüzce de olsa kalktı yataktan. Ablasını kırmamak için bir iki lokma bir şeyler yedi. Hem kalın hem de ince giyinenlere ayrı ayrı nezaket gösteren ılık bahar havasında, sermayesi sırtında birkaç sokak ötede kurulan pazar yerine doğru yürümeye başladı. Tam

köşeyi dönmüştü ki rahmetli amcasının eski ahbablarından Avukat Mümtaz Bey'e rastladı. Daha anlatmadan, bakışlarındaki sıkıntılı hâli hissetmişti. Mümtaz Bey kısa bir hasbihâlden sonra ağzındaki baklayı çıkardı:

– Doğan, oğlum, biliyorum siz de dardasınız. Akif amcanın kaybı bütün dengeleri değiştirdi. Hayat türlü türlü sınavlardan geçiriyor her birimizi. Sana anlatmam gereken önemli bir konu var. İcini derin bir nefesle doldurduktan sonra bir ayıbı gizlemek istercesine yüzünü yere eğdi. Gözlerini, ağzından çıkacak kelimelerin biçimsizliğine uygun düşen sokak taşlarından birine hapsederek konuşmasını sürdürdü:

– Biliyorum ev bile denmez ama ne yazık ki şu anda oturduğunuz yeri boşaltmanız gerekiyor. Rahmetli baban ile rahmetli amcanın sağlığında bölüşemediği bu evin tapusunu Şükran yengen bir şekilde kendi üzerine almış. Bunu söylediğim için çok üzgünüm ama maalesef durum bu.

– Sen ne diyorsun Mümtaz amca? Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?

– Dediğine göre orayı tamamen yıktırıp küçük oğluna market açacakmış. Elçiye zeval olmaz oğlum. Tedbirinizi şimdiden alınız diye resmî evrak önünüze gelmeden haberdar edeyim dedim.

Davaya yetişmek için hızlı adımlarla uzaklaşan Mümtaz Bey'in arkasından bir zaman bakakaldı Doğan. Sırtındaki kocaman siyah çamaşır poşeti, umutları ile birlikte yavaşça elinden kaydı, zayıf bedeni poşetin üzerine bir külçe misali yığıldı kaldı. O sırada Doğan'ı, komşu kızı Nagehan gördü. Yanına gitmeden hemen telefonuna sarılıp ablasını aradı. Handan telaşla köşeyi dönüp kardeşinin baş ucuna geldiğinde dışarıya yalın ayak çıktığının farkında bile değildi. Nagehan ile birlikte Doğan'ı, kahvehanenin önünden aldıkları sandalyeye oturtular. Yüzüne su serptiler. Gömleğinin düğmesini açıp ferahlatmaya çalıştılar. Biraz sonra donuk bakışları canlanmaya başladı. “Yok bir şey, iyiyim ben.” dedi, cılız bir sesle. “Kahvaltıyı zayıf yaptım ondandır, merak etmeyin.”

Handan ve Nagehan bu cevapla yetinmeyip onu hemen en yakın hastaneye götürdüler. Tetkik sonuçlarını hastanenin bahçesinde beklerlerken neden bu kadar uzun sürdüğünü anlamaya çalışıyorlardı. Sonradan edindikleri bilgilere göre Doktor Bey, beyin tümöründen şüphelenmişti ve Doğan'ı birkaç gün daha hastanede alıkoymak istiyordu. Akabinde doktorun şüphelerinde haklı çıktığını üzülerek öğrendiler. Neyse ki hastalık erken evrede yakalanmıştı. Acilen ameliyat gerekiyordu ve arkasından sıkı ve uzun bir tedavi protokolü onları bekliyordu.

Doktorun talimatlarını harfiyen uyguladılar. Başarılı bir operasyonun ardından önce yoğun bakıma sonra da servise alındı Doğan. Tedaviye cevap vermeye başlamıştı. Yeni sıkıntısı, her gece baş ucunda sabahlayan ablasına, Avukat Mümtaz Bey'le yaptığı konuşmayı nasıl aktaracağı ile ilgiliydi. “Ah Doğan ah!” dedi kendi kendine “Anlatacaklarınla günlerdir senin için çırpınan, hayatını sana adayan biricik ablanın melek kanatlarını orta yerinden kıracaksın. Bu kötü haberi hasta yatağında ona sen vereceksin.” Onu yeni bir dertle daha üzmemek istemiyordu ama söylemek zorundaydı. Bu işi kotaracak tek kişi ablasıydı. Çocukken onun yerine “ebe” olan, acıktığında önüne yemek koyan, çelimsiz kolları incinmesin diye ona verilen yükleri taşıyan, yatağını ıslattığında gizlice üzerini değiştiren, ödevlerine yardım eden, gözyaşlarını silen, ona hamilik eden yeri geldiğinde annesi, yeri geldiğinde babası olan, şu hayattaki her şeyi, biricik ablası Handan...

Nemlenen gözlerinin kurummasını bekledikten sonra pencereden dışarıyı seyre dalan ablasına nazikçe seslendi:

– Ablacığım, konuşmamız gereken bir konu var.

Onun ürkek bakışlarından ne söyleyeceğini anlamıştı Handan. Küçüklüğünden beri bu konuda ustaydı.

– Ne diyeceğini biliyorum kıvrıkcık kafa, yorma kendini, diye karşılık verdi.

– Nasıl yani? Ne diyeceğimi nereden biliyorsun?

– Dün ziyaretimize gelen Avukat Mümtaz Bey’in anlattıklarından.

– Yaaa, dün o mu geldi? Peki, ben neden görmedim?

– Seni filme götürdükleri sırada geldi. O yüzden görmedin. Başına gelenleri yeni duymuş. Aranızda geçen konuşmayı anlattı. Kendini çok kötü, çok suçlu hissetmiş. Defalarca özür diledi benden. “Kardeşinizin hasta olduğunu bilsem katiyen ona söylemezdim, gelir size söylerdim.” dedi. Ben de “Üzülmeysin olacağı varmış. Aslına bakarsanız kardeşimin hasta olduğunu biz de bilmiyorduk, böylelikle öğrenmiş ve erkenden tedbir almış olduk.” dedim.

– Demek öyle abla, bir bakıma Mümtaz Bey yükümü hafifletmiş. Ben de günlerdir bunu sana nasıl söyleyeceğimi düşünüp duruyordum.

– Kötü haberden kaçılmıyor Doğan. Ne yapalım bunlar da yaşanacakmış. Bu tür durumlarda “Sağlık olsun.” demenin ne anlama geldiğini şimdi daha iyi anlıyorum. Yeter ki sağlığımız yerinde olsun, her şey yoluna girer.

– Ben bütün bunları hâlâ hazmedemiyorken bakıyorum da sen bir gecede hazmetmiş gibisin abla.

– Maruz kaldığımız onca haksızlığa rağmen ilk anda büyük bir şaşkınlık yaşamadım desem yalan olur. Amcamız hayattayken bize bir nevi paspas muamelesi yapan yengemizin, o öldüğünde bizi vitrinine örtü yapmayacağı aşikârdı. Ama yine de bu kadarını ummamıştım. Mümtaz Bey’in anlattıkları ilk anda soğuk duş etkisi yaptı, kanım dondu âdeta. Bir süre kötü bir rüyadayım az sonra uyanacağım deyip durdum kendi kendime. Bize bilmediğimizi değil bildiğimizi yaşatmıştı oysa. Neden bu kadar şaşırđığıma şaştım sonra.

İç döküp hasta kardeşini daha fazla üzme istemedi Handan. Kaygılandırılmaya değil morale ihtiyacı vardı onun. Girdiği ruh hâlinde derhâl silkinip toparlandı. Yüzüne sahte bir gülücük koyup konuşmasını sürdürdü:

– Olsun be kardeşim, olsun be kıvrıcığım, hiç önemli değil. Sen sakın üzme kendini. Beş kere düşüp altı kere kalkacağıız. Taşa

takılmışsak adım atmayı, uçurumdan düşmüşsek kanatlanıp uçmayı, denize düşmüşsek kulaç atmayı öğreneceğiz. Güçlükler engelimiz değil basamaklarımız olacak. Şimdiye kadar her türlü zorluğa nasıl göğüs germişsek bundan sonra da mücadelemize devam edeceğiz. Ne derler bilirsin, karadutun lekesini yalnızca kendi yaprağı çıkarırmış. İşte biz de birer karadut ağacıyız. Ben abla karadut, sen de kıvırcık karadut. Yaramızın ilacını başka yerde değil kendi dalımızda, çiçeğimizde; kendi içimizde arayacağız. Küllerimizden yeniden doğacağız. Ruhsuz, sevgisiz, beton yığını bir evde yok hükmünde yaşadığımız yılların acısını abla kardeş yeni yuvamızda, birlikte çıkaracağız.

Handan bunları söylerken bir abla olarak kendi aczini hissettirmemek için olağanüstü çaba sarf ediyor, kardeşine moral verirken söylediklerine kendi de inanmak istiyordu.

İki kardeşin derin sessizliği odayı kuşatmışken küçük adımlarla pencereye doğru yürüdü Handan. Bakışlarını, heybetli çınar ağacının sararmış, titrek yapraklarına çevirdi. Kardeşinin nezdinde tıpkı karşısındaki ağacın gövdesi kadar heybetli, yenilmez bir amazon kadını kadar güçlü olsa da aslında o ağacın dalındaki düşmeye namzet yaprak kadar ürkek ve çaresizdi. Göz pınarlarında birikmeye başlayan yaşları daha fazla kontrol edemeyeceğini anlayınca “Bu kadar gevezelik yeter, sen şimdi bunları düşünmeyi bırak ve bir an önce iyileşmeye bak” deyip odadan çıktı. Hastane bahçesinin en tenha köşesine doğru koşar adımlarla ilerlerken gözyaşlarını sağanak yağmura bıraktı. Ruhun, bedenen direnecek gücü kendinde yeniden inşa etmek için az önce pencereden izlediği ulu çınarın altında ellerini semaya açıp yalvardı. Misal âleminde uyuyan sayısız ihtimallerin en müstesnalarını uyandırmak üzere cümlelerin, dileklerin, niyetlerin en güzellerini seçip ılık nefesine kattı. Umutlarını yeniden çoğalttı... Ne demişti usta şair Cahit Zarifoğlu “Umutumuz acımızdan daha büyük olmalı.”

Handan, hastanede geçirdiği günlerde pek çok hasta ve hasta yakını ile tanışmıştı. Bunlardan biri de Münevver teyze idi. İlginç olan Münevver teyze bir hayli hasta olmasına rağmen, yapayalnızdı.

Ne bir refakatçisi ne de bir ziyaretçisi vardı. O kadar da nur yüzlü tatlı dilliydi ki oysa. Nasıl bu kadar büyük bir yalnızlığa terk edilmiş, anlayamıyordu Handan. Hayat hikâyesini dinlemek için can atıyor fakat onu incitmemek için hiçbir şey soramıyordu.

Münevver teyzenin yattığı koridordan geçerken kapı aralığından göz ucuyla baktı teyzeciğine. Uyanık olduğunu görünce içeri girip yanına yaklaştı. Geceliğinin bulantı, ter ve idrarla kirlendiğini fark eder etmez ise hiç düşünmeden harekete geçti. Dolabından uygun kıyafetleri seçip özenle üzerine giydirdi. Islak alına yapışmış bir tutam beyaz saçı şefkatli elleriyle başının üzerine doğru ittirdi. O anda Münevver teyzenin gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. Bu kez de yanaklarını ıslatan gözyaşlarını sildi elleriyle. Pınarları ıslanmış, iki çift göz birbirine kenetlenip kalakaldı öylece. İki arasında, saatlere, sayfalara sığmayacak en uzun, en dilsiz konuşma gerçekleşti. Kalpleri, birbiri üzerine mühürlendi. Daha önce sözleşmiş iki kayıp ruhun vuslat anındaki huşusu yayıldı masum yüzlerine. O günden sonra Handan, Münevver teyzeyi düzenli olarak ve sık aralıklarla ziyaret edip öz bakımı için ne gerekiyorsa yaptı.

Günler geçiyor, hastalar yavaş yavaş iyileşiyordu. Ziyaretçisi Nagehan'a dönerek: "Hem Doğan'ın hem de Münevver teyzenin durumu gayet iyiye gidiyor." dedi Handan. "Hastaneden çıkacağımız günler yakındır. İnsanın buna bütün kalbiyle sevinememesi ne yaman bir çelişki öyle değil mi Nagehan? Gidecek yerimiz, başımızı sokacak bir evimiz bile yok. O kadar düşkünüz işte, o kadar düşmüşüz meğer, hem gözden hem gönülden... Hallac-ı Mansur boşuna dememiş 'Cehennem acı çektiğimiz yer değildir, acı çektiğimizi kimsenin duymadığı yerdir.' diye." "Bunlar nasıl sözler böyle Handan? Bir daha böyle konuşma lütfen. Dostlar ne günler içindir? Evde odanızı hazırlattım bile anneme." dedi Nagehan, babasının muhalefetini hissettirmemeye çalışarak. O kadar derin bir çaresizlik, o kadar kesif bir yalnızlık içerisinde hissediyordu ki kendini arkadaşının ne dediğini duymadı bile. Gözleri boşlukta asılı, konuşmasına devam etti: "Şükran yengem bize kötülük

yaparken meğer en büyük iyiliği yapmış. Bu şoku yaşatmasa, hastalık, kardeşimin beyninde sinsin ilerleyecekti, kim bilir? Allah'ın nasıl güzel bir terazisi var değil mi Nagehan? İnanıyorum ki terazinin hep altta duran kefesinde olmayacağız. Yetimin, öksüzün tepesine çıkararak, onların üzerine basarak yükselenlere inat, önce dengeye gelip sonra da orada kalmayı başaracağız.”

Doğan'ın ihtiyaçlarını karşıladıktan sonra Münevver teyzeye uğramak istedi Handan. Hastane bahçesinde biraz hava almanın her ikisine de iyi geleceğini düşündü. Önü koruluğa bakan ahşap banka doğru ağır adımlarla yürüdüler. Bir süre çam kokularını sessizliklerine katık edip kuş cıvıltılarına kulak verdiler. Münevver teyze boğazına takılan hırıltıyı öksürerek uzaklaştırdıktan sonra söze girdi. Yılların hüznünü kelimelere dökerken ağzından çıkan her bir sözcüğü özenle seçmeye gayret sarf ediyordu:

– Handan kızım, seninle tanışalı çokça zaman olmadı fakat bu kısa zamanda sen bana “evlat”, kabul edersen eğer ben de sana “anne” oldum. Aramızda kuvvetli bir bağ oluştu. Üstadın da dediği gibi “Susuzun nasibi su ise, suyun da nasibi susuz kalmış kişidir.” Kimseyi çaresiz bırakmayan Mevla'm bizi burada, bu şartlarda kavuşturmayı münasip görmüş demek ki. Sen bana anlattın ama ben sana bugüne kadar kendi özelimden pek bahsetmedim, buna degecek bir geçmişim olmadığından olsa gerek. O ki artık ana kız olduk aramızda sır olmamalı öyle değil mi güzel yavrum?

“Güzel yavrum” hitabı, sesindeki müşfik tını, o bilge tavırları, o şiirsel anlatımı, o tonton yanakları Handan'ı âdeta kendinden geçiriyordu. Pek alışık olmadığı bir muamele biçimiydi bu.

– Vaktizamanında İstanbul'un güngörmüş geçirmiş ailelerinden birinin kızıydım. Güzel bir tahsil gördüm. Erken yaşta evlenmek gibi bir niyetim yoktu aslında, ta ki eşim Taner'le karşılaşıp ona âşık oluncaya kadar. Taner çalıştığım kurumda müdür yardımcısı idi, son derece saygılı, kültürlü bir beydi. Artısı o kadar çoktu ki ölen ilk eşinden olan beş yaşındaki küçük çocuğunu problem etmedim. Biz

birbirimizi, ailelerimiz de bizi onaylayınca evlendik. Ne yazık ki mutluluğumuz uzun sürmedi. Evlendikten on yıl sonra eşim amansız bir hastalıktan dolayı vefat etti. Babası öldükten sonra zaten psikolojik sorunları da olan üvey oğlum ergen hezeyanları ile birlikte iyice kontrolden çıktı ve bir gün evi terk edip gitti. Duyduğuma göre yasa dışı işlere karışıp pek çok kez içeri girip çıkmış. İçinde oturduğum eve el koymak, satıp savmak için büyük bir ıstahla ölmemi bekliyor şimdi. Benimse bu duruma gönlüm hiç razı değil. Günlerdir düşünüp duruyorum güzel kızım. Yakında siz de ben de taburcu olacağız. Yollarımız ayrılacak. Beni yanlış anlamazsan eğer sana bir teklifte bulunmak istiyorum. Biliyorum ki siz de pek müşkül durumdasınız. Benim hayırlı evlatlara sizin de sıcak bir yuvaya ihtiyacınız var. Neden benim evime taşınmıyorsunuz? Hiç olmazsa sıkıntılarınızı giderinceye kadar. Böylece ben de hep özlemimi çektiğim, hayalini kurduğum aileye kavuşmuş olurum, yaralarımızı birlikte sararız. Birbirimize şifa oluruz. Şu saatten sonra, şu hâlimle elimden daha başkası gelmiyor ne yazık ki. Ne olur gurur yapıp beni hemen reddetme. Kardeşinle de konuş. Bana yarın sabah kararınızı bildirin olmaz mı güzel evladım?

Handan hiç beklemediği bu teklif karşısında çok şaşırılmış, ne diyeceğini bilememişti. Yaşlı gözlerini kurularken yaşadığı buruk sevinci gizlemeye çalıştı. Seçeneksizliğin de vermiş olduğu hissiyatla “Tamam, Münevver teyzeciğim, teşekkür ederim, konuşacağım kardeşimle.” dedi.

Ertesi sabah yine aynı banka oturdular. Münevver teyze meraklı gözlerle Handan’ın ağzından çıkacak sözleri bekliyordu. Onu daha fazla merakta bırakmayarak söze girdi Handan:

– Münevver teyzeciğim bu güzel teklifin için öncelikle çok teşekkür ederiz. Bizi çok bahtiyar ettin. Aynı çatı altında senin kızın olmak bana ancak mutluluk verir. Fakat kardeşim çok gururludur. Onu ikna etmek pek mümkün görünmüyor. Ben sana her koşulda evlat olmaya devam ederim, o konuda hiç endişen olmasın. Ama ne yazık ki teklifine olumlu bakamayacağız. Ne olur bize gönül koyma.

– Demek öyle, demek beni üvey oğlum Nihat’ın insafına terk edeceksiniz öyle mi? Demek avucunuzdaki varı yoğu elinizden alıp kaçan insanla mücadele etmeyeceksiniz yani? O sırada küçük bir sessizlik oldu. Ne duyduğunu idrak etmeye çalışan Handan’ın beyninde şimşekler çaktı, gözleri fal taşı gibi açıldı ve büyük bir şaşkınlıkla sordu:

– Neeee? Münevver teyze bizi dolandıran Nihat, senin üvey oğlum mu yani? O Nihat, bu Nihat mı yani?

– Evet, ne yazık ki öyleymiş güzel kızım. Sen ismen, cismen tarif ettiğinde şüphelenmişim zaten. Emniyetteki bir ahbabımın yardımıyla durumu araştırttım. Nihat işlediği pek çok dolandırıcılık suçundan, taşıyıcılıktan yakalanmış, yaptıklarını tek tek itiraf etmiş. Birikmiş suçları da göz önünde bulundurulursa uzun zaman yatar içeride.

– Bunu neden daha önce söylemedin Münevver teyze?

– Bu bilgi az önce netleşti.

– Şimdi işler değişti. Kardeşimi tanıyorsam eğer başını sokacak bir yer edinme galesinden çok sana yardımcı olmak, seni Nihat’a ve onun vereceği zarara karşı korumak için teklifine olumlu bakabilir.

– Teklifimi kabul etsin de hangi niyetle olduğu çok önemli değil güzel kızım.

Münevver Hanım, evini şenlendiren iki kutsal emanete geç de olsa kavuşmanın; Handan ve Doğan sıcacık bir yuvada kendilerine yün eldiven ören nur yüzlü bir anneye evlat olmanın hazzını yaşıyor şimdi. Hep birlikte parmak uçlarına kadar ilk kez ısınıyorlar. İlk kez hüznün bulutları tonlarca ağırlıklarını da alarak uzaklaşıyor göz pınarlarından. İlk kez duyuluyor konuşulmadan anlatılanlar. İlk kez aile olmanın tadını sıyrıyorlar tabaklarından. İlk kez yaşayacakları o kadar çok “şey” var ki büyü bozulmasın diye el açıp dua ediyorlar. Zamanın pervasız akışına kırk kat kilit vurup anahtarını hiç kimsenin ulaşamayacağı kuytu bir köşeye saklamak istiyorlar. Handan ilk defa eve arkadaş davet etmenin, yaptığı çikolatalı keki ikram etmenin

mutluğunu yaşıyor.

Kışa namzet serin bir sonbahar akşamında, kız kıza laflıyorlar balkon masasında. Zorlu yaşam muharebesinin muhasebesini yapıyor Handan: “Hayat, iyilerle kötülerin mücadelesi Nagehan.” diyor arkadaşına ve döküveriyor içini: “Yüzyıllar boyunca olduğu gibi kötüler her fırsatta iyilerin haklarını gasp etmeye devam ediyor. Fakat iyilerin yanı sıra bazen, bazı kötüler yanlışlıkla da olsa iyilik yapıyor. Evet, yanlışlıkla, evet, hem de hiç istemeden, hiç farkına varmadan iyilik yapıyorlar. Fark ettiklerinde büyük pişmanlık duyacakları ikramlarda bulunuyorlar, yanı sıra bize savaşmayı öğretiyorlar, isteksizce ve şuursuzca da olsa bizi güçlü kılıyorlar. Ve bu sayede hayatta hep iyilik kazanıyor. Bunun adına ise ‘ilahi adalet’ deniyor. Öyle mucizevi bir alışveriş, öyle kozmik bir denge var ki yeryüzünde, insan ancak tecrübe edince anlıyor. Zorun içinde kolay, şerrin içinde hayır, yolun sonunda ışık oluyor. Yaşam gerçekten de hassas dengeler üzerine kurulu bir terazi.” Anlattıklarımı derin bir nefesle bölüyor Handan. Ufukta buğulanan gözlerini ışık hızıyla arkadaşının gözlerine odaklayıp mağrur bir edayla devam ediyor konuşmasına: “Akıllandık artık. Dünya malına tapanları, yarı yolda bırakanları, sevgimize, emeğimize sağır, yüreğimize ağır gelenleri indirdik kefelerimizden. Artık dingedeyiz kardeşim, artık gerçek bir aileyiz...” O sırada kucağında minik kedisiyle kıvrıkcık kafa geliyor yanlarına “Hadi kızlar.” diyor, “Münevver annem çağırıyor, biraz daha otursanız balkonda, üşütecekmışsiniz maazallah.”

YAŞAMAK İÇİN ÇIRPINAN BİR HAYAT HİKÂYESİ

Kerime Sak

– Ya hu sende ilginç bir huy var, Zahide.

– Neymiş o?

– Bakıyorum, her bir hastanın ardından yataklarının altına bakıyorum, neden Allah aşkına?

Hafifçe gülümseyerek omuzlarımı silkdim. Hikâye yalnızca bende saklı kalsın istiyordum. Bir keresinde bir hastanın idrar torbası yere düşmüştü. Eğilip alıyordum ki yatağın içteki kenarına yazılmış destansı bir yazı fark ettim, baş ucundan ayak ucuna kadar ufak harflerle yazılmış bu karalamadan gözüm şu sözlere takıldı:

“Bugün yolum mezarlığın yanından geçti. Şehrin hay huyundan soyutlanmış, ağaçlı ve kuş civıltılarıyla dolu. Bir Avrupa mezarlığı gibi kasvetli değil kesinlikle, huzur saçıyor aksine. Eğer yerin altı da bu kadar huzurluysa neden olmasın? Artık vakti geldi gibi...”

Kalktığımda Doktor Erkan Bey’in gereksiz şakalarından birine maruz kaldım:

– Aşağıda havalar güzel herhâlde, Hemşire Hanım.

– Yok biraz dibe doğru kaymış da almak kolay olmadı, Hocam.

Aklım gün boyu o yazıda kaldı. Küçüklüğümde kız kardeşimin komik ve deli saçması günlüğünü bile heyecanla okuyan ben sırf büyüdüm diye bu yazının peşine düşmezsem ayıp olurdu. Yazının geri kalanı beni öylesine meraklandırmıştı ki hiç yapmayacağım bir şeyi yaptım ve iş arkadaşımın nöbetini devraldım. Meslektaşım bu diğerkâm tavrıma anlam veremese de nöbetini seve seve devretti. Henüz yeni boşalan yatak tekrar dolmadan ve hastalar önünde komik

duruma düşmeden tüm yazılanları okumalıyım. Gün boyunca nöbetimin sakin geçmesini diledim durdum. Etraftaki cümbüş durulunca doğruca yatağın yolunu tuttum. Bir akrobat edasıyla yere uzanıverdim, hastaların boğazına bakmaya yarayan ışığı tuttuğum gibi baş ucundan okumaya başladım.

“Merhaba, emektar yatak, hastalık serüvenimi böyle kuytu bir yere yazmamın nedenini merak ediyorsan bir yanım hikâyemi yaşatmak, geride benden bir şeyler bırakmak istese de bir yanım gizli kalmak, unutulup gitmek istiyor... Aslında dedemin dırdırlarından kaçmak için buraya saklandım. Arasın dursun beni. Neden tekrar nüksetmiş de neden hep kötü şeyler iyi insanların başına gelirmiş de, miş miş miş...

Hastalığının ismiyle başlayayım, yazarken bile elim dönmüyor, çok afili bir ismi var, hastalık olduğunu bilmeseydi “Hani bana, hani bana?” derdi. Karşınızda pek haşmetli “trombotik trombositopenik purpura! Dedeme hastalığı izah etmek için ismini “trambolin” koydum, zira öbür türlü ona telaffuz ettirmeye çalışmaktan olmayan ömrüm tükenecekti. Anladığım kadarıyla ona vücudumda neler döndüğünü anlatmaya çalıştım; beni koruması gereken bağışıklık sistemim bana savaş açıyor. Askerî darbe gibi düşün, dede. Yani manen olduğu gibi madden de kendimle barışık bir insan değilim, içimde ne fırtınalar kopuyor, ne iç savaşlar dönüyor, bir bilsen... Dedem “Senin hastalığın kafada kızım; bu kadar gülmen, yerli yersiz espriler yapman normal değil, ilk önce bir psikiyatriste görün sen.” dedi. “Ne yapayım dede, son günlerimi ağlayarak mı geçireyim?” demedim tabii. Orijinal isimli bu hastalığımı duyduğumda çok özel hissettim, birkaç günlüğüne romantik bir filmin ölmek üzere olan başkarakterinden farksızdım ta ki ağrılar beni hamile kadınlar gibi bağırtana kadar.

Başımdayken şiirlere konu olan, erkekleri büyüleyen, havayı kamçılıyarak rüzgârın esiş yönünü değiştiren saçlarım döküldükçe istenmeyen, tiksiniilen bir çöp parçasına dönüşecekti. Başsız saç

yerde dururken ne kadar zavallıysa saçsız başımda beni üzecek, bana kadınlığımı sorgulatacaktı. Henüz kaybetmediğim saçlarım için endişelenmeye başlamıştım ki bana “plazmaferez” dedikleri bir tedavi uyguladılar. Sandığım gibi saçımı dökecek bir tedavi süreci değildi bu. Kurtulmuştum, varoluşumu anlamlı, kendimi değerli hissetmişim. Beni seyyar bir eczaneye dönüştüren ilaçlarım hepsi daha bitmemişti bile. İçimdeki cimri daha fazla ilaç almayacağı için sevineceğine arta kalan ilaçlardan dolayı manasız bir burukluk yaşıyordu.

Okuma keyfim gelen telefon aramasıyla bozuldu. Alelacele yattığım yerden çıktım. Başka bir TTP hastası iç kanama geçirmişti. Yapılacak pek bir şey yoktu. Ölüm saatini not ettim. Bir süre olduğum yerde dikilip hastaya baktım. Hayır, bu öyküsünü okuduğum hasta olamazdı. Peki ama o hikâyeyi yazan hasta şimdi neredeydi? Hikâyenin devamı için hızlıca yatağa geri döndüm. Buradan itibaren el yazısı titrekleşiyordu:

“...Nitekim olan oldu. Şu an ikinci kez tedavi görüyorum. Kim bilir, belki dokuza kadar yolu vardır...”

5 gündür komada kalmışım. Öldüğümde de kendimden bu kadar habersiz olacak mıyım acaba? Ben daha 25 yaşındayım! Benim de yapmak istediklerim var Allah’ım, bana ikinci bir şans daha verirsen günümü kurtaran basit işleri bırakacağım. Haftanın ya da ayın sonunda bana verilen beyaz zarflar var ya, içlerindeki parayı bile gizleyemeyen ancak elden para alıp vermenin garipliğini bir nebze örtmeye yeltenen o zarflar... Yapmacıklığımızın ve içi boş nezaketimizin simgesi kâğıt müsveddeleri. Artık onlardan almayacağım. Eğer yaşarsam, paramı bankaya yatacağı, sigortalı, doğru dürüst bir işim olacak. Olur da buraya üçüncü kez gelirim yeşil kartın mahcubiyetini yeniden tatmayacağım.

Boş geçen vakitlerimde dizilere takılıp başkalarının civcivli hayatını izlemeyeceğim, hobiler edinip, onları geliştirip filmlere

konu olacak o hayatı bizzat ben yaşayacağım. Kıymetini kaybetmek üzereyken anladığım hayatımı başkalarının hayalî hayatlarını izleyerek değil kendi efsanemi yazarak geçireceğim. Bak buraya yazıyorum, sözüm söz.

Dedemin kahvaltılarını ben hazırlayacağım. Fırına onun gitmesini beklemeden ben gideceğim. Ninemin mezarını daha çok ziyaret edeceğim. Saksıdaki domatesleri kurutmadan sulayacağım. Atlara hiç korkmadan binip rahvan sürüşünü deneyeceğim, dörtnala gitmek için söz veremiyorum ama en azından tırıstan hızlı süreceğim. Rüzgârı kulaklarımda hissedecek ertesi gün kas ağrılarının acı-tatlı sızısıyla dedeciğime mızımızlanacağım. En sonunda da bunların hepsini yaptığımda bu hastaneye gelip kimseye çaktırmadan bu yatağın altına, sözümü tuttum, yazacağım.”

Yazı burada bitmişti. Gözlerim heyecanla ayak ucuna kayıp “Sözümü tuttum.” yazısını aradı ama bulamadı. Ben mutsuz sonları sevmezdim. Boğazımdaki düğümlemeyi, gözlerimdeki yaşlanmayı gururuma yediremezdim. O yüzden bekledim. Öyle bir yazı henüz yoktu ama bu olmayacağı manasına gelmezdi. Yeni bir hikâyeye ya da hikâyenin devamını bulma umuduyla her gün hasta kontrol eder gibi yatakların altını kontrol eder oldum. Özellikle o yatağı göz hapsine aldım. Yatağın yazarının gelmesini dört gözle bekliyorum. Bir gün mutlaka gelecek ve hikâyenin devamını ondan dinleyeceğim. İnaniyorum, sözünde duracak.

TERMİNALDE

Seher Keçe Türker

Yıl 1995

“Oğlum, aynaya bakmıyor musun, senin gözlerinin içi sararmış. Sarılıksın galiba, doktora gitsene.” demiş, komşu dükkânın sahibi. Aynaya baksa görececek miydi sarı hâl almış gözlerini... Hayır... Karısı, kızı, oğlu da mı görmemiş? Bu evde herkes kör müydü? Kör olan adamın kendisiydi çünkü evinin yolunu bilmiyordu. Her gece sabaha karşı körkütük geliyor, gözü sarı mı? Hâlâ yeşil mi? Nereden bilecekler. O geldiğinde ev halkı uykuda... Ev halkı işine, okuluna giderken beyefendi uykuda oluyordu.

O akşam evine erken döndü. “Gözlerime bakın bir değişiklik var mı?” diye sordu. Karısı oğlu, kızı “Evet, sarı.” dediler. Bu ailede safra kesesi sorunu vardı. Çoğunun safra kesesi alınmıştı; sarılığın nedeninin bu olacağı düşünülüyorduğundan fazla önemsemeden “onun gibi bir durumdur” teşhisini koydular. Ertesi gün önce Kocaeli Devlet Hastanesine gidildi. Arkadaşydı doktor, senli benli konuşurlardı; yüzüne bakar bakmaz durumu anladı yılların genel cerrahı.

“Usta, senin işin uzun, burada hallolmaz, bölüm yok, anladın mı bölüm yok. İstanbul’da büyük bir hastaneye gideceksin.” dedi. İşte o andan itibaren uzun soluklu macera başladı. İlk olarak Okmeydanı Sigorta Hastanesine gittiklerinde “Bilmem ne borusu tıkanmış, bu nedenle sarılık olmuşsun, ayrıca şekerin de yüksek.” dendi. Bir yıl şeker tedavisiyle geçti. Bu sırada bir gün; ailece giderlerken arabayı karşıdan gelen kamyonun üstüne sürdü. Sonra “Sabahleyin yolu hiç görmüyordum, biraz açıldım ama şimdi de kamyonu görmedim, Allah, yüzümüze baktı.” dediğinde herkes korkuyla gözlerini birbirilerine değdirdi, tedirgin oldu.

Yıl 1996

Sonra Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Hastanesinde bir doktorun adını öğrendiler; hemen irtibata geçtiler doktorla ve burada tetkik, teşhis sürecine girildi, bu süreç günlerce sürdü; her seferinde doktorların işi uzattıklarını sanıyor “Adam ölecek, hâlâ teşhis konacak da tedavi başlayacak.” diye sitemkâr olunuyordu. Oysa atı alan Üsküdar’ı geçmiş; hastalık önüne geçilmez bir hâl almış gidiyordu; yani acil olarak yapılacak bir durum yoktu. Nihayet günlerce süren kan tahlilleri, serumlar, endoskopi, karaciğer fonksiyonları ölçümü, akciğer röntgeni, şeker düşürme çalışmaları bitti. Ameliyat hazırlığı başladı. Hastanın hem dış hem de iç organlarının temizliği yapıldı. Bütün hastalar bugünü beklerdi. Ameliyat olunca ilahi bir kudretin acılarına son vereceğini umarlar. İşte, son an, biri geldi; iri yarı, bıyıklı. “Haydi, gidiyoruz.” diyerek hastayı tekerlekli yatağı ile aldı götürdü. Tekerlekler dönerken refakatçi olan eşinin yağları eridi, ayaklarının bağı çözüldü, üşüdü, terledi. Yeni bekleyişi başladı. Saatler geçmek bilmedi, kocaman, demir parmaklı kapının önünde sarı beniz, donuk bakışlarla ayrı dünyadan biri gibi bekledi. İyi haber bekledi, neyi beklediğini bilmeden bekledi. Sonra koca kapı açıldı, ameliyat bitti dediler. Ameliyat o kadar kısa sürdü ki kapısında bekleyenler şaşkınlığa uğradı. Meğerse ameliyat dedikleri anlatılana göre; hasta olan yeri açıp yıkamaktan ibaretmiş. Böyle olduğunu anlayınca “Eyvah iş kötü.” dedi, kadın kendi kendine. Sonra hastanede yapılan ilk tedavi bitti, torbalar dolusu serum ve ilaçlarla eve dönüldü.

Hastaneden çıkmadan bir gece önce bir refakatçi “Kardeşim bizim hasta da sizinki gibi, bize biri Kamboçya çayı verdi ama biz kullanmakta geciktik. Ameliyattan sonra eve gidince hemen başlamak gerekiyormuş. Ben sana maya vereceğim. Her gün üç litre suya on, on iki saat mayalayıp, günlük olarak içireceksin, Allah’tan umut kesilmez.” dedi. O günden itibaren Kamboçya çayına sarıldılar. Bunun bir nedeni de doktorların “Allah bilir ama tecrübelerimiz gösteriyor ki hastanız aşağı yukarı üç ay yaşar, maalesef pankreas başı kanseri.” demeleriydi.

Bu nedenle ilaçların yanında ne duyarlarsa onu da kullanıyor, dua ediyor, bir yandan her derdin şifasının doğada var olduğuna inanıyor, ellerinden geleni yapmaya çalışıyorlardı. Artık tedavisine başlanmıştı; adam bir gün, Okmeydanı Sigorta Hastanesine gitmeye karar verdi. Kocaeli Sigorta Hastanesinden sevk aldı, İstanbul'a gitti. Amacı oradan da sevk alıp Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Hastanesine gitmekti; çünkü oradaki doktorlara güvenmişti. Sigortalı olduğu için doğrudan gidemiyordu, daha doğrusu çekimler ve ilaçlar pahalıya mal oluyordu; hatta ilk etapta tutarı öğrenince benzi biraz daha sararmış, "Durun, memlekete gidip, evi, bağı, bahçeyi satıp da geleyim." demişti.

Yıl 1997

İşini kendi yürütmek isterdi, muhtaç olmak ağırına gidiyordu. Hem ilaç alacak hem de kendini Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Hastanesine sevk ettirecekti; çünkü oradaki doktorlardan gördüğü ilgi onu şımartıyor, moral veriyordu. Bu seyrüseferler sırasında hastanelerde hastalığın son evresini yaşayan hastaları görünce durumuna şükrediyor "Benim durumum iyi, Allah'ın izniyle bu hastalığı yenerim, kendimi bırakmam." diyordu. İşte bu moral içinde almış eski tahlillerini eline tutmuş hastanenin yolunu. Ameliyattan sonra ilaç tedavisi gördü. Işın tedavisine gerek görmediler. Biraz kilo da almıştı ya da şişmişti, kendini iyi hissediyordu. İstanbul Ok Meydanı Sigorta Hastanesinde karşısına çıkan bayan doktor, tahlil kâğıdını eline verenin yüzüne bile bakmadan; "Bu hasta ölmüş, ne gezdiriyorsunuz buralarda, evine götürün." demiş. Hasta "Doktor Hanım, Doktor Hanım, lafınıza sözünüze dikkat edin, bahsi geçen hasta ben oluyorum." demiş. O zaman doktor biraz şaşırmış, ne yapacaksa yapmış, hemen sevkini vermiş ama yine yüzüne hiç bakmamış. "Doktor var, doktorcuk var. Bu yüzden o hastaneyi istemedim." dedi ve bu olay aklından hiç çıkmadı; bana ölmüş, dedi diye söylendi, durdu.

Kamboçya çayını içmeye düzenli olarak üç ay devam etti. Sonra ara ara istedi; bıkmıştı artık. Bu sırada mayıs papatyasından, dağ kekiğinden çay demlemeye başladılar. Yemek listesini üç öğün kendisi düzenliyor,

karısı da isteklerini özenle hazırlanıyordu. Sözüm ona sağlıklı beslenmek için uğraşıyordu. Sık sık hastanelere gidiyor karısıyla, üç gün, beş gün, on gün kalıp taburcu oluyordu. Bütün doktorların telefon numarası baş ucunda duruyordu. En küçük sorunda telefon açıyordu birine; doktorların sakin, şakacı konuşmaları onu iyileştiriyordu. Hatta hastaneye gittiklerinde “Sen hâlâ ölmedin mi?” diye yaptıkları şaka bile onu bambaşka yapıyordu. Bir gün doktora, “Beni denek olarak kullanın, eğer yeni bulunmuş bir ilaç varsa bende deneyebilirsiniz.” dedi. Sık sık kan veriliyordu, kan bulmakta zorluk çekiliyordu. Negatif kan taşıyanlar listelemiş, sırası geleni kan almaya götürüyorlardı. Zaman içinde kan alacak insan bulamadılar. Askeriyeye, fabrikalara müracaat ettiler; hepsinden ilgi gördüler. Hasta, kendini iyileştirmeye odaklanmıştı. Direni vardı; ona çok iyi baktı, mikrop kaptırmadı. Yine bir gün bitik hâlde hastaneye gitti, hemen yatırdılar, hâli yoktu ama iyileşmek için hastalıkla inatlaşıyordu. Doktorlar, yine kasalarla serum aldırdı. Birkaç gün sonra alınan serumlar bitmeden “Taburcusun.” dediler. Bunun üzerine hasta “Hayır, ben gidemem, serumlarım bitmedi, beni taburcu edemezsiniz, şuradan şuraya adım atmam.” diye isyan etti ve bunun üzerine serumlar bitene kadar hastaneden yattı; bu olay acımsı anı olarak zihnine yazıldı.

En zor iş, sigorta hastanesinden ilaçları almaktı; sabahın köründe üç kişi sıraya girer, öğleden sonra saat on altıya doğru ancak ilaçları alıp evin yolunu tutarlardı. Bu sırada itişmeler, kakışmalar olur, uykusuzluk, açlık insanları çileden çıkarırdı.

Yıl 1998

Gün geçtikçe zayıfladı. Zayıfladıkça boyu uzadı. Bir yıl şeker tedavisi gördü, ikinci yıl tam teşhis ve ameliyatla birlikte ayakta, hastane yollarında geçti. Üçüncü yıl, dışarıya az gidebilir oldu; yoruluyordu, zaman zaman gittiği yerlerde yanında oturacak insan bulamıyordu; herkes işinde oluyordu. Eve geliyordu mecburen; beş çayının önemli olduğunu anladı bu evrede. Belgeselleri izleyerek bilge biri oldu çıktı. Çok ziyaretçisi vardı, onlarla gülüp, söyleşip moral topluyordu. Bu yıl

birinin yardımı ve bastonla dışarıya çıkmaya, arkadaşlarının olduğu kahvede biraz oturmaya çalıştı. Geceleri evin önündeki toprak yola çıkarak gücünün yettiği kadar karanlığa doğru haykırmayı sürdürdü. Kan alma işi düzenli şekilde devam etti. Direne mikrop kaptırmamak için gayretini sürdürdü. Doktorlar, şaşırıyordu dirayetine ve titizliğine.

Yıl 1999

Ara sıra dışarı çıkmaya başladı. Bu evrede gelen ziyaretçiler içinde ayırım yaptı, kabul etmedikleri oldu. Hele ilk defa gelenleri hiç istemez “Uyuyor deyin.” derdi. “Adama bak, durmuş durmuş şimdi geliyor. Ondan dost olmaz. Beni değil, hâlimi görmeye geliyor.” diye söylenirdi.

Bu aralar aklını mezarlıklara taktı; acaba nerede yatsam? Herkes ölsün, ben kalayım demiştim ama olmadı, buraya kadarmış, dedi. Bütün mezarlıkları dolaştı, nihayetinde Körfez’in yamacında denize karşı, uzun selvi ağaçlarıyla gölgelenen mezarlıkta karar kıldı; hem İstanbul’a giderken bir Fatiha okursunuz, yol önünden geçiyor, dedi. O akşam, bira istedi; ev halkı itiraz etti, söz geçiremedi, doktoruna telefon açıp durumu anlattılar. Doktor “Verin, istediğini yiyip, içebilir.” dedi. Ertesi gün de arkadaşları alıp götürdü masa âlemine. Gecenin ikisinde eve bıraktılar; çakırkeyifti, hemen yukarı çıkardılar, midesi bulanıyordu. Kusmuk tasını yetiştiremediler, odanın ortasına midesini boşalttı. O gece yıldızlar âdeta yeryüzüne inmişti. Onun yerine yatmasından on beş dakika sonra asrın depremi oldu. Bir ay açık alanda kamp hayatı yaşadılar. Deprem, onu ziyaret eden, onun için gözyaşı döken birçok insanı yutmuştu; demek ki neymiş, hasta olan değil, eceli gelen gidiyormuş, dedi. Sonra, duygusallaştı, ben gidecektim, onlar gitti, oldu mu şimdi, diye hıçkırma hıçkırma ağladı.

Yıl 2000

Beşinci yılın altıncı, yedinci, sekizinci ayı yatarak geçti; dışarı çıkamadı, eve kapandı. Zayıfladı, zayıfladı ama küçülmedi boyu uzadı. Yaz sıcaklığında odasında elektrikli soba yanıyordu. Kemikleri sanki

birbirinden ayrılmış, bedeni iflas etmişti. Akli yerli yerindeydi, her şeyi ince ayrıntısıyla düşünürdü; ev halkına, bir bir kendisi bu dünyadan gittikten sonra yapmaları gerekenleri söylerdi. Bir gün hastanede bir ziyaretçi “Abi, neyin var?” diye sordu. Çok kızdı adama, neyim olduğu odadan belli değil mi? “Gidiciyim, gidiciğim.” dedi. Hâlbuki hastalığının ilk evresinde bu sorunun yanıtı “Kanser değil, konserim.” olurdu. Hastalığın teşhis edildiği günden beri “Hastanız terminalde.” denmişti; bunun anlamını bilmiyorlardı. Bilmeden terminalde beklediler, beklediler. Bu arada karısı da hastalar kervanına dâhil oldu; onun durumunu kimse görmedi, anlamadı; artık tutar yanı kalamamıştı. Kimseye bir şey söylemez, geceler boyu uyumaz, terini kurutamadan, gözyaşlarını içine akıtarak çalışır, çalışırdı. Adama da derdini söyleyemezdi; zaten canıyla uğraşiyor, derdi. Zaten bir şey diyecek olsa “Ne olacak, kanser misin? Bir şey olmaz.” derdi. Kıskançlık duyguları ataktaydı, bu yüzden kadına göz açtırmaz, yordukça yorardı.

Hastanın yatağını düzenlerken sol ayağında bir avuç küçük karınca gördü, adamı yiyorlardı; kadın, sesini tuttu, ortalığı telaşa vermeden elektrik süpürgesiyle karıncaları topladı. Adam hiç tepki vermedi, ayakları buz gibiydi. Ertesi gün nereden aklına geldiyse; beni morga bırakmayın, soğuktan hoşlanmam, dedi. Ardan bir hafta geçti. Sonunda beklenen, beklenmeyen bir anda oldu. Beşinci yılında yeni ilaçlar için denek olmayı bekliyordu; olmadı ama doktorlar, uzun yaşadığı ve direnine mikrop kaptırmadığı için tıp literatürüne geçtiğini söyledi.

Sekizinci ayın sonlarında bir gece şekli şemalı bilinmeyen kanatlı vasıta kimseye görünmeden odasına gelmiş, o da sanki bu dünyada hiç yaşamamış gibi, düşünmeden atlayıp gitmişti. Ayaklarından başlayan can, yukarıya doğru çekile çekile sonunda özgürlüğüne kavuşmuştu. O sabah yatağında ellerini göbeği altına bağlamış ve uyanılmaz uykuya geçmiş hâlde bulundu. Bu ne çetin yaşam mücadelesiydi! Bu nasıl çaresizlikti! Hâlen sıcaktı, canlıydı sanki yarı açık gözleriyle bakıyor, bir şeyler anlatmak istiyor, olana bitene anlam veremiyordu.

GÜLÜN... GÜLDÜKÇE GÜZELLEŞİR DÜNYA!

Özlem Erkurt

Efsane geri mi döndü, bilmem? Etrafımdaki herkes bilir ne kadar neşeli olduğumu. Güler yüzlü olduğumu. Bulduğum ortama neşe ve enerji saçtığımı. Bunu bir görev gibi, başkalarını güldürme görevi gibi yaparım. Bu görev bana verilmiş. Kim vermiş? Niye vermiş? Bilmiyorum ama uzun süredir gülmediğimi ve güldürmediğimi hatırladım. Aynalar da söylemediler. Oysaki dost bilirdim onları. En azından bir hatırlatsalardı.

Hayatın rutinine o kadar dalmıştım ki geçip giden bir trenin vagonunda sıkışmış, hep bir yerlere gitmeye, yetişmeye çalışan masum insanlar gibi. Ne yaptığımdan ne yapacağımdan hayır gelmiyordu. Sanki elimi attığım her şey elimde kalıyor. Nazar mı var? Artık ne bilmiyorum. Sadece kendi hâlimde ayakta durmaya çalışıyorum. Ona bile laf var ama sevenlerimin varlığı beni güçlü tutuyor. Her düşmemde onların elini omzumda, dualarını ise yüreğimde hissediyorum. “İyi ki...” diyorum. İnsanoğlu yalnız kalmamalı. Haşa, yalnızlık Allah’a mahsustur.

Ben ne yaparım, yoksa etrafa bakıp? Varoluşumuza, ağaçlara, insanlara, tabiattaki her şeye anlam yüklemeye çalışırken, daha anlamlı bakmak lazım. Hepsinin bir gayesi olmalı bu hayatta. O hâlde neden unuttum ki acaba sevdiğim şeyleri? O bir kakkahanın 1 kg pizzolaya denk geldiği, neşe ve mutluluğun vücudumuzdaki hastalıklara karşı direncimizi artırdığı, bir ufak tebessümün bin umut olduğu günlere dönmeliyim âdeta.

Gülmenin nasıl bir tedavi yöntemi olduğunu, ruhumun aslında beslenmeye ihtiyacı olduğunu hatırladım ve gülünce güldürünce ne kadar da mutlu olduğumu anladım. Bunu biraz geç de olsa, yaşarken öğrendim. Toplum olarak gülmeye ihtiyacımız var, artık çok sıkıldık. Güldürmek daha zordur çünkü ince ve kıvrak zekâ ister. Neden

gülmüyoruz? “Kendi kendine gülene deli mi derler?” desinler.

Kabul ediyorum. Beynimizi kandıralım. Ne dersiniz? Beyin aptaldır.

“Beyin lütfen kızma, lafın gelişi canım, seni seviyorum, sen olmasan ne yaparız?”

Söylemek istediğim; kahkaha atmaya, gülmeye çalışım. Bu konuda çok değerli dostlarım var. Onlar kahkaha terapistleri. Kahkaha atarak kilo bile verenler var. Yapacağımız şey çok basit, ortada sebep yokken birkaç kahkaha atın. Varsın “deli” desinler. Bir süre sonra hâletiruhiyeniz değişir. “Ya bu kız niye gülüyor, mutlaka güzel bir şey olmuş, olmalı?” diye düşünür beyin. İçinizde sebepsiz bir heyecan, kıpırtı olur. Zavallım gerçek sanır ve mutlu olur. Bu gaz ona yeter. Artık güzel bir güne başlamak için ilk adım atılmıştır. Bugün yine tedavi modundayız. Bazen aklıma bir şeyler gelir ve siz değerli dostlarımla paylaşma ihtiyacı hissederim. Hem belki anlattıklarım size de fikir verir. En azından benim uzun zamandır unuttuğum gülmek filini, sizlere de hatırlatayım istedim. Bütün unuttuğumuz şeyler gibi küçük bir hatırlatma...

Tarihler 22 Şubat’ı gösteriyor, 22.02.2022. Bugünün uğruna özel bir gün olduğuna dair varsayımlar var. 22 Şubat 2022, palindrom sayı günü. Tedavim ile ilgili PET vs. çektirmem gerekiyordu. Kontrol için ve enfeksiyonun sebep verdiği rahatsızlıklar sebebiyle uzun süre antibiyotiklerden faydalanmaya ve iyileşmeye ihtiyacım vardı. Doktorum PET için randevumu ayın 7’sinden 22’sine değiştirerek o zamana kadar iyileşmemi umut etti. 22 Şubat’ta kontrol amaçlı PET çekilecek diye beklerken, meğer o gün için Allah’ım bana başka sürprizler hazırlamıştı ve kendimi ameliyat masasında buldum. İlacın yan etkileri diyelim, çokta ayrıntı yazmayayım. Dün ve önceki günlerde karın ağrısı ile oluşan sorunlardan palindrom gününde (tersten okunuşu da aynı olan sayı sözcüklere denir bu arada) şifa bulmaya çalıştım. Peki, nedir 22 Şubat 2022’nin kehaneti? Bugün ne olacak? Bu tarihte evlenmeyi, doğum yapmayı hedefliyor insanlar. Uğurlu olduğuna inanıyor, inanılıyor. Ah bu Çin takvimleri yok mu her şeye bir anlam

yüklüyorlar. 22.02.2022 rakamlarını toplayınca üç titreşim olmasına dikkat ediliyor. Hepimizin kendimizi ifade etmeye yönlendiren üç titreşim söz konusu. Varoluşumuzun, yapmak istediklerimizin belki de artık yapmamız gerekenleri yapıp hızlı bir geçişle yeni bir enerjiye dönmeliyiz bugün. Bugün o gün. Yani sevdiğimiz kişilere, sevdiğimizi söyleyerek işe başlamalıyız mesela.

“Seni seviyorum.” iki kelime olsa da sevdiğimiz kişilerle bağlantı kurabilir ve sadece “Seni Seviyorum.” demek bile hem bizi hem sevdiklerimizi mutlu eder. Tabii bugünün takvim değerini unutmuş, karın ağrılarından nefes alamaz hâle gelmiş durumdaydım. 22 Şubat kontrol günümü beklerken birden 22’sine doktorumun verdiği ameliyat kararı ile hayatın silsilesinden bir kez daha geçtim. Duvara toslamış gibi. Neyse ki çabuk toparladım. Hamdolsun iyiyim. İyi olacağım. Ameliyata girdiğimde pozitif enerjim çalışanları çok mutlu etmiş olmalı ki ne zamandır benim gibi bir hastaya ihtiyaçları olduğunu hissettim. Hastanın da hayırlısı... Güzel doktorum, iyi kalpli Ebru Hocam geldi ve Ahmet Selim Hocamız ile güzel, hoş bir sohbetten sonra anestezi ile beni uyutacaklardı. En son elime bayıltıcı maskeyi aldım. “Ebru Hocam, seni seviyorum” deyip elimle ağzıma kapatıp taktım. Maske ile saniyeler içerisinde uyumuştum bile. Kendime geldiğimde başarılı bir ameliyat olduğunu, her şeyin iyi olacağını söyleyen güzel doktorum ve onun şefkatli sözleriyle uyandım. Birbirimize sarıldık. Doktorum da çok duygulandı. “Seni seviyorum. Hadi ben gidiyorum.” diye daha önce kendini bayıltan bir hastası olmamıştır herhâlde. Umarım 22 Şubat’ın bereketinden ben de nasibimi almışımdır ve hiç bilmeden de olsa bugünüme ameliyat randevusu almamda da bir uğur olduğuna inanıyorum. İnsanlar belki çok öncesinden evlenmelerini, doğumlarını bugüne ayarlamışlardır. Benimki tamamen tesadüf, Allah’tan. Biz bazen bir şeyler planlarız, hayaller kurarız isteriz ama bizim planlarımızın yanında hayatın da bizimle ilgili planları vardır. Vakti gelince hiçbir şey engel olamaz. Neyse günüme bilmeden de olsa “seni seviyorum” ile başlamışım. Uyandığımda kendimi toparlamak için biraz süre geçtikten sonra

yürüyüş için ayağa kalktım. Sevgili arkadaşım, komşumun refakatinde Gülnare Hanım ile kadın doğum servisinin koridorlarında volta atarken hastaların yanında minik bebekleri görünce içimi sevgi sardı. Ne kadar güzel meleklerle doluydu. Servisteki hemşire hanımların masasına yaklaştım. Masada oturan “ne isteyecek acaba” diye bana bakan bir sürü gözle karşı karşıya geldim. Son zamanlarda sağlıkçılara şiddet o kadar artmıştı ki bunu da onlardan biri sandılar.

“Sizi şikâyet edeceğim. Bildiğim her yere. Bu yaptığınız çok yanlış.” diye gayet ciddi bir tavırla ve ses tonuyla bağırdım.

İnandırıcı olabilmesi için sinirli gibi tavır takındım. Rol kabiliyetim de vardır hani. Garibim 36 saatlik nöbete gelmiş, güne yeni başlamış, daha uzun bir gece var önünde, sonrasında da tüm gün performans göstermeleri gerekiyor. İçinden diyorlar “Bu kadın niye bu kadar kızdı?” diye... Neyse onları çokta üzmemeyim, sağlık çalışanlarımız en güzel şekilde muameleyi hak ediyorlar.

“Bütün herkesin yanında bir bebek var. Bana niye vermediniz?” diye sinirli bir şekilde konuşmaya devam ettim.

İçlerinden akıl sağlığımın yerinde olmadığını düşünmüş olabilirler. Sonrasında hepsinin yüzünde bir gülümseme oluştu. Başarmıştım. Beş dakika sürmeden meleklerden birisi kucağımdaydı. Geçirdiğim ameliyat sonrası teselli ikramiyesi gibiydi. Huzur bulmuş, minicik elleriyle parmaklarımı tutarak içimi ısıtmıştı minik bebek. Ne hikmetse doktorumla aynı isme sahip, Ebru İnci'nin bebeğiydi. Toprak Aras'a ilk hediyelerini ben vermek istedim. Umarım 22 Şubat 2022 palindrom da doğmuş olmak güzel bir yaşam sunar, şansın bol olur güzel bebek. Bu arada masada oturan Yağmur, Derya, Zülfiye, Lümayet, Birgül, Nuray, Sermin, Fidan, Kerim ve ismini bilmediğim bütün sağlık çalışanlarına teşekkür ediyorum. Evlenmesini, doğumunu palindroma ayarlayanlara nispet, benim de ameliyatım ilahi bir güç ile palindroma denk geldi. Umarım ben de nasibimi alırım bu güzel enerjilerden.

Gülmek sağlığa iyi gelir, yüzünüzden gülcükler eksik olmasın. Hep gülün. Güldükçe, güzelleşir dünya.

SAĞLIĞIMIN BEDELİNİ ÖDEMİŞTİM

Yayla Boztaş

Otobüse biner binmez onunla göz göze geldim. Sesimi kontrol edemedim “Sermin sen!” diye bağırdım. Aynı coşkuyla o da adımı söyleyip boynuma sarıldı. Sanki aradan yirmi beş yıl geçmemiş gibi...

Yanına oturdum. Öğretmenlik yıllarımdan aklımda kalan görüntüsünden çok farklıydı. Saçları yeni çıkan bebek saçı gibi kısacık, seyrekle; yüzü solgun, gözleri derinde, altlarında mor halkalar, bakışları ifadesiz... Merakla sordum: “Nasılsın?”

“İyiym demek âdet olmuş, iyi diyelim iyi olalım.” dedi. Sesindeki sitemli vurgudan yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu ayımsadım. Görünümüne yakıştırdığım, usumdan geçen olumsuz düşünceyle ürkütüm. Nereden başlayacağımı bilemeden, endişemi belli etmemek için “Neler yapıyorsun?” dedim.

“Bir şey yaptığım yok. Tek başıma günler geçmek bilmiyor. Bu fişeleri, saksıları aldım, toprakla uğraşmak beni oyalar diye düşündüm.” diyerek başıyla yerde ayaklarının önünde duran çiçekleri gösterdi.

“Neden bir başınasın ki? Kocan nerede, öldü mü yoksa?”. Gözlerindeki ışık bir perde çekilmiş gibi kayboldu. Sitemli, “Keşke ölseydi.” dedi.

“...”

“Annesinin ölümünden üç ay sonra, beni bırakıp bir kadınla gitti, boşandık. Yalnızım, üstelik kanserle boğuşuyorum.”

“Vah vah, yazık, üzüldüm.” diyemedim. Her şeyi içine hapseden bir sessizlikle susup kaldım. Konuşmuş olmak için “Annenler nerede?” diyebildim.

“Emekli olduğum yıl kaybettim babamı, bir yıl sonra da annemi.

Gençliğimin İstanbul’u uzaklara gitti, güzel anılarımı da götürerek... Yüreğim üşüdü. Burada anneannemin bir evi vardı. Oturan, bakan yok; eski evleri de çok severim, gelip yerleşeyim dedim. Hastalık buraya geldiğimde başladı. Ne yazık tadına varamadım bu güzel kentin.”

“Ne zamandır aynı kentteyiz ve rastlaşamadık, çok yazık...” dedim üzüntüyle.

Uzaklarda kalmış bir dostluğu yeniden sürdürebilecek olmanın sevinciyle telefon numaralarımızı verdik birbirimize.

“Ne zaman istersen buluşabiliriz, telefonunu bekliyorum. İzmir’i beraber gezeriz, Pasaport’ta güneşi batırırız. Vapura binip körfezde dolaşırız, çay içeriz, martılara simit atarız. Bize gelirsin, şarkılar söyler, eski günlerdeki gibi söyleşiriz. Artık yalnız değilsin, ben varım.” dedim.

Önce o indi; otobüs yanından geçerken incelmış bedenine, zorla taşıdığı çiçeklere, ağır, aksayan yürüyüşüne takıldı gözlerim. Görüntüsü kaybolunca, boşalan yerine yıllar öncesinin Sermin’ini oturttum.

Boş saatimde, bir sonraki derste anlatacaklarımı gözden geçirirken, öğretmen odasının kapısı tıklandı, aralanan kapıdan içeri genç bir kadın girdi.

“Merhaba, ben edebiyat öğretmeni Sermin Gür, okulunuza yeni atandım.” diyerek elini uzattı. El sıkıştık. “Buyurun.” deyip yer gösterince yanıma oturdu.

İpeksi kumral saçlarının çevrelediği pembe beyaz teni, bal rengi gözleri, yanaklarını delen gamzeleriyle çok güzeldi. Giyimi özenli, Türkçesi düzgün, ses tonu etkileyiciydi.

İlerleyen günlerde, gerçekten de başarılı, işini ciddiye alan, öğrencilerle iyi iletişim kurabilen, nitelikli bir öğretmen olduğunu kanıtladı. Boş derslerde, tenefüslerde söyleşiyor; düşüncelerimiz örtüştükçe seviyor, daha çok şey paylaşıyorduk.

Öğretmen anne, vali babanın tek kızı olan Sermin’in çocukluğu Anadolu’nun çeşitli kentlerinde geçmiş. Üniversiteyi İstanbul’da oku-

muş, ailesi uzağa gitmesini istemediği için bir müddet özel okullarda öğretmenlik yapmış. Tiyatro çalışmalarına katıldığını, öğrencileriyle oyun sahnelediğini, büyük kentte hep sanatla, kültürle iç içe yaşadığını da söyleşilerimiz sonunda öğrendim.

Bir yıl önce evlenmiş. Atamaları bu kasabaya çıkmış, kocasının hasta annesini de alıp buraya gelmişler.

Arkadaşlığımız ilerledikçe yorgun görüntüsü, sessiz tavrından yolda gitmeyen bir şeyler olduğunu hissettim. Dayanamadım durgunluğunun nedenini sordum.

“Sormayın.” dedi. “Kayınvalidem kanser hastası. Akciğerinde... Köylerde, yaylalarda büyümüş, yaşamı boyunca sigara içmemiş bir kadındı. Kanser olduğuna hiç inanmamış, yakıştırmamış kendine, ‘Doktorlar anlamadı.’ demiş. Nerden bilsin bu hastalığın sigara içmeyenlerde de olabileceğini. Köyde işle güçle geçen yaşantısında, öksürüğü, göğsünün hırıltısı hep bronşite, gribe yorulmuş. Aile fakir, hem her şey için doktora gitme alışkanlığı da yok. Zayıflamasını da göz ardı etmişler. Balgamından kan gelinceye kadar üzerinde durmamışlar. O zaman bile ‘Acaba verem mi oldu bizim avrat?’ deyip geçmiş kayınpeder. Artık iş göremez hâle gelip nefes darlığı çekmeye, olduğu yere devrilmeye başlayınca kasabanın sağlık ocağına, oradan hastaneye götürmüşler. Bütün tetkikler yapılmış. Tanı konmuş. Ne yazık geç kalındığı için uygulanan tedavi işe yaramamış. Yaşı kaldırmaz diye ameliyata yanaşmamış doktorlar. Bir müddet hastanede sürmüş tedavisi... Sonunda ‘Yapılacak bir şey kalmadı evinize götürün.’ demişler. Kayınpeder bakamaz diye alıp buraya getirdik. Hastalığı çok ilerledi, yemiyor içmiyor, yine de ‘İyi ki oğlum var, sen varsın.’ deyip bize dua ediyor. ‘İyileşeyim ben de sizin bebelerinize bakacağım.’ diyor. Ölümü hiç aklına getirmiyor. Öylesine inanıyor ki iyileşeceğine. O zaman çok üzülüyorum.”

Bir sabah; onun ders planlarını, çalاکalem öğretmenler odasında yaptığını gördüm. Bu onun tavrı değildi, şaşırdım. Bağışlanmak ister gibi,

“Planlarımı hep gece yarısından sonra hazırlıyorum. Dün gece anneyi yalnız bırakamadım, baş ucunda uyuyakalmışım...” derken ses tonunda belirgin bir çaresizlik vardı.

Artık daha az görüşür olmuştuk. Boş derslerde acele eve koşuyor; kayınvalidesinin yemeğini yediyor; ilaçlarını veriyor; bakımını yapıyor; aynı hızla derse yetişiyor; çıkar çıkmaz da hemen evin yolunu tutuyordu. Anladığım kadarıyla kocası da tüm sorumluluğu onun üzerine yıkıyordu. Evliliğinde yaşadığı olumsuzlukları anlatmaktan çekiniyordu ama ben hissediyordum. “Bir bakıcı tutsanız.” önerimi “Kocam krediyle okudu, onu ödüyünüz, hem borçla evlendik, gücümüz yetmez.” derken hep aynı çaresizlik oturuyordu gözlerine. Gözlerindeki ışık yerini mat bir bakışa bırakmış, giyimindeki özen kaybolmuştu. Seçkin öğretmen görünüşü, ev işleri, okul, hasta bakımı koşuşturmasında âdeta kaybolmuştu. Bu kadar zorlukla başa çıkmasına, yakınmamasına saygı duyuyordum.

Nöbetçi olduğu gün ikimizin de dersi olmadığı bir saatte söyleşme olanağımız doğdu.

“Nasılsın, kayınvaliden nasıl oldu?” dedim.

“Ne desem ki durumu çok ağır, artık ağrı kesiciler işe yaramıyor. Kadıncağz bütün gece inliyor, uyumuyor, o inlerken uyuyamıyorum, gençliğimden, sağlığımdan utanıyorum inanın. Gözlerime bir bakışı var ki çok şey anlatıyor. Bazen elimi tutup sıkmaya çalışıyor, o zaman anlıyorum, bana teşekkür etmeye çalıştığını. Kayınvalidem olmasaydı da ben ona bakardım. Ne yazık sağlık paylaşılmıyor. Bunları gördükçe yaşamın getireceklerinden korkuyor insan. Ya ben de bir gün böyle olursam. Sağlıklı olmak en büyük bir armağan. İnsan bunun için bir bedel ödemeli.”

Bu anlattıklarından sonra hasta olduğu için “Neden ben?” diye yakınan, hastalığı kendine yakıştırmayan, isyan eden insanları düşündüm. Başkalarının hastalığını görüp ‘Neden o?’ diyen bir insan var mıdır?” acaba derken Sermin bunu düşünerek beni şaşırtmıştı.

O yıl sonunda İzmir'e atandım. Bu küçük kasabadan arkadaşlarımı, öğrencilerimi, ayrı bir yerde tuttuğum sevgili Sermin'i bırakarak ayrılmak çok zordu. Beni yolculamak için otobüs garajına geldi. Yolluk olarak yaptığı keki uzatırken ağlıyordu. Gözlerindeki yaş, benim için mi yoksa kendisi için miydi; yol boyunca hep bunu düşündüm...

Üç yıl boyunca onunla paylaştığım her şey; yaşından beklenmeyen olgunluğu, seçkin kişiliği, bilgisi, ipeksi gülüşü, son zamanlardaki çaresizliği benimle İzmir'e geldi. Bir zaman mektuplarla yaşadı, sonra yoğun koşuşturmalar yüzünden iletişimimiz kesildi. Yıllar geçtikçe buruk bir anı olarak zamanın sayfaları arasında kokusunu yitiren kırılan bir çiçek gibi unutuldu.

Otobüsteki karşılaşmamızdan sonra, onu birkaç kez aradım. Ne zaman arasam kısacık yanıtlarla kapanıyordu telefon. “Kemoterapideydim.”, “Seni sonra ararım.” ya da “Kemoterapiden yeni çıktım, çok hâlsizim, konuşamıyorum.” diyordu zor duyulan bir ses. Merak içindeydim, birkaç kez daha aradım, artık o nefes gibi “yorgunum” diyen ses de yoktu.

Telefonuma ondan gelen sesli mesajı görünce çok sevindim ama dinleyince sevincim dondu. İnmekle konuşmak arası acı çeken bu ses onun sesi olamazdı.

“Sana yanıt veremediğim için üzgünüm. İnan hiç hâlim yoktu. Konuşmak yazmaktan kolay geldi. Son bir gayretle kendimi zorlayarak konuşuyorum. Ben agresif bir insan değildim bilirsin ama pankreas taki tümörüm agresif çıktı. Yarın ameliyata gireceğim. Dünyanın en zor ameliyatıymış. Whipple ameliyatı diyorlar. Bütün pankreas, mide, bağırsak, karaciğer bölümünün kesilip yeniden tasarlanması gibi bir şeymiş. Lenflere varana kadar temizlenecekmiş. Bir mucize olur mu? Neden olmasın değil mi? Ya çekeceğim cefam ya süreceğim sefam var. Aslında şanslıyım da. Çünkü bu ameliyat her hastaya yapılamıyormuş. Cerrahım öyle dedi. Kurtulma şansım az da olsa bunu denemeliyim. Her şeye rağmen yaşamak istiyorum. İyileşirsem ne mutlu, ölürsem de.

Çünkü öldüğümü anlamayacağım. Ağrılarım, acılarım bitecek. Tadını çıkaracak ne çok şey varmış şimdi anlıyorum. Ne olur hiçbir şey için üzülme, kendine iyi bak. Bana verdiğin sözleri de unutma. Hem görüşeceğiz içimden öyle geçiyor. Hoşça kal sevgili arkadaşım.”

Onun yanında olmalıydım. Her dinleyişimde ağladım. Mesajına yanıt verdim, ulaşmadı. Aradım, hiç ara vermeden defalarca. Korkarak, umut ederek. Ulaşabileceğim, haber alacağım kimse yoktu. İki kişi arasında bir telefon o kadar. Sonunda karşılaştığımızda adresini aldığım eve gittim. Kilitli demir kapıdan büyük bir hayal kırıklığıyla, ağlayarak döndüm. Komşularına sordum ne yazık kimsenin bilgisi yoktu. Büyük kent yaşamına lanet ederek sürdürdüm gidişlerimi, aramalarımı...

Uzun zaman sonra telefonuma tanımadığım bir kadın sesi yanıt verdi. “Ben bakıcısıyım, durumu ağır sizinle konuşamaz.”

Öğretmenler odasındaki söyleşilerimiz. Bana anlattıkları... “Ya ben de bir gün böyle olursam...” cümlesi... Neden iletişimimizi sürdürmediğim. Onun yaşadıklarına bir arkadaş olarak yardımcı olamayışım. Hepsi altından kalkılmaz bir keşke olarak üzerime çöktü. Ya son karşılaşmamızda ona verdiğim sözler... Pasaport'ta batırılacak güneş, martılara atılacak simitler, dumanı tüten çay, birlikte söylenecek şarkılar... “Görüreceğiz, içimden öyle geçiyor.” diye bana ulaştırdığı umut vermeye çalışan o son ses... Hepsi “Sizinle konuşamaz.” cümlesiyle silinip gitti. Hemen evine gittim.

Tahta panjurlarının yıpranmışlığı hüznün veren evin, sokak kapısından karmakarışık duygularla girdim. Bahçenin bir köşesinde, otobüste bana gösterdiği, dikilmek üzere alınan kurumuş çiçek fideleri... İç içe konmuş saksılar ve bahçe takımları üzerindeki etiketleriyle öylece duruyordu. Kapıyı çalıp bakıcı kadına kendimi tanıttım.

“Nasıl?” dedim. Kadın, başını olumsuz sallayarak,

“İyi değil, göreceksiniz. Evimde ölmek istiyorum deyince, doktoru da ‘Zaten yapılacak bir şey kalmadı.’ diye onu evine gönderdi.” dedi.

Nasıl acı bir rastlantı. Kayınvalidesi için verilen karar onun için de uygun görülmüştü. “Yapılacak bir şey kalmadı!”

Beyaz örtülerin arasında onu zor tanıdım. Sanki bir çocuk vardı karşımda. İyice küçülmüş, gamzeleri kaybolmuş o güzel yüz karşınsında şaşıyıp kaldım. Çukura kaçış gözleri kapalı. Biçimli elleri, deriyle örtülü bir kemik yığını gibi iki yanına uzanmış... Canı, belli belirsiz inip kalkan göğsünde yalnızca...

İyice yaklaşıp adını fısıldadım. Göz kapaklarını açması saatler sürdü sanki. Bir çizgi yavaş yavaş aralandı. Feri gitmiş bal rengi gözler yüzüme baktı mı, yoksa ben mi öyle olmasını istedim bilemedim. Ağlamamak için kendini zor tuttum. “Nasılsın?” diyemedim. “İyiyim.” demesini nasıl bekleyebilirdim ki? İyice yaklaşıp:

“Senin için ne yapmamı istersin?” diyebildim.

“Su.” diye fısıldadı. Baş ucundaki bardaktan, küçücük kaşıkla bir iki damla suyu güçlkle içirebildim.

“Ayaklarını ovuşturmamı ister misin?” sorusuna

“Ayaklarımı ovuşturmak seni rahatlatıcaksa...” dedi aynı nefes.

Soğuk, cansız kemikleri ovuşturdum yorulana kadar, ellerim üşüdü, duygularım gibi. Esnekliğini yitirmiş buruşuk bir kumaş gibiydi derisi. Damarları, ak teninin üstünde biçimsiz yeşil çizgiler... Göğsünde istem dışı zor fark edilen bir nefes... Yanında uzun zaman öylece oturdum. İncecik parmaklarını avucumun içine alıp okşadım, bir türlü bırakamadım.

“Lütfen umudunu yitirme...” dedim. “Sen çok zor işler başardın, Kendin için de mücadele et. İzin verme ölüme, hem bana söz verdin, unutma.” dedim. Yüzüme çevirdi bakışlarını.

“Biliyorsun sağlığımın bedelini de ödemiştim.” derken belli belirsiz gülümsedi, gamzesi yüreğime dokundu geçti. Uzun zaman oturdum yanında, uyuyuşunu seyrettim.

Bakıcısına telefonumu bırakıp “Gerektiğinde hemen beni arayın

lütfen.” dedim.

Sermin’i bir daha göremeyeceğim duygusunu sırtlayıp ayrıldıktan üç saat sonra bakıcı beni aradı...

SEVDA HANIM

Saliha Gönülgül

Her anı bir öncekinden farksız yeni bir güne açtığım gözlerimi gerisin geri kapamak ve akşama kadar uyumak istiyorum. Ama kalkmalıyım buna mecburum.

Yaşamımın biricik önceliği iki harika evladım var. Erkenden kahvaltılarını hazırlayıp onları iki durak ötedeki okullarına yetiştirmeliyim. Kızım 9 yaşında üçüncü sınıf öğrencisi, okulun parmakla gösterilecek derecede başarılı öğrencilerinden biri. Tek hayali gıda mühendisi olmak... Uçları beline değen siyah saçlarını balıksırtı ördürmeden asla okula gitmez. Prensipleri vardır. Henüz kendine bile yetemezken, o her sabah ben evi toparlayıp kahvaltılarını hazırlayana kadar kardeşinin elini yüzünü yıkar giyinmesine yardımcı olur. Oğlum beş yaşında ana sınıfına gidiyor. Ölüm kavramını bilmediği için yüzünü sadece resimlerde gördüğü babasının bir gün geri geleceğine inanıyor. Babası ile birlikte bisiklete bineceği, top oynayacağı günlerin hayalini kuruyor. Hayal ettiğiyle kalsa iyi, babası ile beraber okula gelen arkadaşlarını kıskanıyor çoğu zaman onlarla kavgaya girişiyor. Allah'tan iş yerim okullarına yakın da başlarına bir şey geldiğinde ha deyince koşuyor yanlarına. Okuldan sonra onları emanet edeceğim kimse olmadığından yanıma geliyorlar.

İşimi seviyorum. Şehir merkezinden uzak ama herkesin kolayca ulaşabileceği bir tekstil atölyesinde makinelerden çıkan malların kalite kontrolünü yapıyorum. İşin yoğun olduğu dönemlerde malların bir kısmını eve götürüyor karşılık beklemeden tadilatlarını evde yapıyorum. Karşılık beklemiyorum çünkü patronum Sevda Hanım'a gönül borcum var ve ben bu borcu ömür boyu bedava çalışsam ödeyemem. Sevda Hanım'a olan minnettarlığım eşimi ve ailemi kaybettiğim sancılı dönemde başlamıştı.

Eşimi kaybettiğim sıralarda kızım dört yaşındaydı. Oğluma üç aylık hamileydim. Herkesin başına gelir de benim başıma gelmez sanırdım. Öyle olmuyormuş. Oğlum dünyaya geldikten altı ay sonra hayatın okkalı tokadını bir kez daha yedim. Kendinden çok beni ve çocuklarımı düşünen babamı toprağa verdim. Çok geçmedi babamın ölümüne dayanamayan annem onulmaz hastalığa yenik düştü. Toprağa bıraktığım yalnızca onların bedenleri değil. Pek çok parçamı da onlarla beraber gömdüm. Yarım bir insan oldum. Tek kolum kaldı geriye, tek gözüm, tek bacağım. Tek kulağım... O kadar azalmıştım ki kendimi bile taşıyamazken iki evladımı nasıl sırtlanacaktım. Düşünüyör düşündükçe çıkmaza giriyordum. Çocuklarımın attığı kahkahalarla güç buluyor kendimi tamamlamaya çalışıyordum. Olmuyordu ailemden kalan acıların yerini geçim sıkıntısı almıştı. Eşimden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Ne bir sosyal güvencimiz vardı ne de birikimimiz. Babamdan bağlanan yetim aylığı mutfak masrafımıza bile yetmiyordu. Üç aylık kira borcum birikmişti. Elektrik ve suyun kapanmaması için gece gündüz dua ediyordum.

Ev kadınıydım; çamaşır, bulaşık, ütü, temizlikten başka bir şey gelmezdi elimden. Nasıl iş bulunur, nerde aranır hiçbir fikrim yoktu. Yarım kalan aklımla iş aramaya koyuldum. Zengin bir ailenin yanına çocuk bakıcısı arandığını öğrenince mutluluktan havalara uçtum. Konuşmaya gittiğimde çocuklarımı bırakacak kimsem olmadığını onları da yanımda getirmem gerektiğini söyledim. Kabul etmediler, bulduğum ilk işi böylece ilk günde kaybetmiş oldum. Nereye başvurduysam çocuklarımı sığdırabileceğim bir iş bulamıyordum. Sokaklarda derbeder dolaşüyor çevremdekilerin “Zavallı kadın ne kadarda çaresiz görünüyor kimsesi yok galiba.” dediklerine aldırış etmiyordum. Çaresizdim ama zavallı ve kimsesiz değildim. İki evladım vardı ve sağlıklıydım. Gençtim çalışabilir hem kendime hem çocuklarıma bakabilirdim. Ben anneydim, yemeyecek yedirecek, giymeyecek giydirecek hatta gülmeyecek güldürecektim.

Günler geçiyor ve ben üstüme çöken ağırlık altında eziliyordum.

Her sabah gözlerimi, acımasız dünyaya açtığım andan itibaren günümün nasıl bir felaketle sonlanacağını bilmiyordum. Sabahın ilk ışıkları ile beraber her gün benzersiz sıkıntılarla karşılaşırıyordum. Ev sahibi her ay kurulmuş saat gibi kapıya dayanıyor, iyi beslenmedikleri ve üşüttükleri için çocuklarım hastalanıyorlardı. O gün yalvar yakar çocuklarımı komşuya bıraktım. Sokak aralarını, cadde üstlerini dolaştım. Aramadığım telefon numarası, çalmadığım kapı kalmadı. Ayaklarımın ağrısı, karnımın açlığı bile aklıma gelmiyordu. Düşündüğüm tek şey bundan sonrasıydı ve ben, bende olmayan aklımla yürüyor, nereye yürüdüğümü bilmiyordum. Karşıdan karşıya geçerken kuş misali uçtuğumu, sonra saniyeler içinde asfalta düştüğümü, hastanede gözlerimi açtığımda hatırladım. O an yoldan geçmekte olan Sevda Hanım bana çarpan aracın kaçtığını görünce hemen ambulans çağırıp hastaneye kaldırmış ve sonrasında da her fırsatta ziyaritime gelmişti. Hastanede geçirdiğim o fırtınalı günlerden kurtulmuş iyileşmişim ama Sevda Hanım'ın dilinden kurtulamamıştım. Bin bir sorular sorarak hayatımın şecerisini çıkartmıştı. Bana belli etmese de hâlime acımış, atölyesinde iş vermişti. Bu da yetmezmiş gibi tüm kira borcumu ödemiş, faturaları ödemem içinde elime para sıkıştırmıştı. Sevda Hanım'a olan minnettarlığım tam da bugünde başlamıştı.

Sevda Hanım gücünü saflığından alan kocasına sırlıslıkla aşıktı. Çocukları olmamıştı. Çocuksuzluklarını birbirlerine daha da kenetleyen bir olgu olarak kabul etmiş, her bir yılı bir öncekinden mükemmel yirmi altı koca yılı geride bırakmışlardı. Kurdukları tekstil atölyesinde çocuk giyimi üretiyor ve listenin ilk sırasında benim çocuklarım olmak üzere her yıl yüz çocuğu baştan aşağıya giydiriyorlardı. Çocuklarımı sadece giydirmekle kalmıyor, okul dönüşü karınlarını doyuruyor, ev ödevlerine yardımcı oluyorlardı.

Atölyeden aldığım maaş ev kirasına, faturalara fazlası ile yetiyordu. Çocuklarım üşütüp hasta olmuyor, en güzel giysileri giyiyor, canları ne isterse yiyebiliyorlardı.

Sevda Hanım, çocuklarımı sahiplendiği yetmiyormuş gibi bana

da kucak açmıştı. Her derdime deva oluyordu. Son günlerde kolumda beliren morlukların sebebini öğrenmek için doktora götürmek istemişti de ben gururuma yedirememiştim. Çocuklarımın tüm ihtiyaçlarıyla ilgileniyorlardı, bir de benim hastane masraflarımı araya sokmak istemiyordum. Zaten pek de önemsemiyor, farkında olmadan bir yere vurmuşumdur diye düşünüyordum. Zaman içinde sağ kolumda beliren morluklar sol koluma sıçramıştı. Bir gün üzerimi değiştirirken karın bölgemdeki morlukları görünce korkmaya başladım. Doktora gitmem gerektiğini düşündüm, olmadı, yine gitmedim. Doktora ayıracak zamanım yoktu, çalışmalı hatta daha çok çalışmalıydım, borcum vardı benim ve tabi ki çocuklarım...

Zaman içinde ayaklarımda başlayan ağrılar tüm vücudumu esir almıştı. Her sabah koşar adımlarla evin işini halledip çocukları okula bırakır, akşama kadar hiç oturmadan günü bitirirdim. Oysa son günlerde koşmayı bırakın yürümeye mecalim olmuyordu. Zayıfladığımı söyleyenlere inanmıyor, hâlâ aynı kıyafetleri giydiğimi söylüyordum. Sırf gururum yüzünden doktora gitmeyi reddediyordum. Gururluydum, kimseye muhtaç olmak istemiyordum. Akşamları eve iş götürüp Sevda Hanım'a olan borcumu ödemek ve çocuklarıma ihtiyaçlarını kendi kazancıyla almak istiyordum. Her zaman dimdik, çocuklarımla başlarımda olacaktım. Ama yetemedim, her geçen gün gücümün azaldığını fark ediyordum. Kolumdaki ve karın bölgemdeki morluklar vücudumun her yerini kaplamıştı. Gün içinde çoğu zaman başım dönüyor, bayılacakmış gibi hissediyorum.

O gün henüz haftanın ilk günüydü ve yeni siparişler alınmıştı. 1.000 adet malı üç gün içinde yetiştirmemiz istenmişti. Üç gün hiç uyumadan işleri yetiştirdik, dördüncü günün sabahında yataktan kalkmaya mecalim yoktu. Bin bir zorlukla kalkıp, çocukların kahvaltılarını hazırlayıp, okula bıraktım. O gün akşama kadar süren baş dönmelerimin esiri olmuşum. Ertesi gün Sevda Hanım çocukları okula, beni de hastaneye götürdü. Doktor muayene etmek için üzerimdekileri çıkartmamı söylüyor. Annemden kalma mavi montumu

çıkartıyorum. Sonra kolumdaki morluklara bakıyor “Ne zamandır var?” diye soruyor. “Hatırlamıyorum, belki ütü masasına çarptığım gün olmuştur ya da recme makinesine çarptığım gün olmuştur.” diyorum. “Yok.” diyor. “Bu çarpma işi falan değil.” diyor Doktor. Kan testleri, idrar tahlillerinin ardından serum bağlanıyor. Korkuyorum, ölüm geliyor aklıma, ölmekten, yalnızlıktan, çocuklarımı yalnız bırakmaktan korkuyorum. Evime çocuklarıma gitmek istiyorum. Serumun bitmesi akşamı buluyor. Hastaneden çıkarken onkoloji bölümünden randevu almamız isteniyor. Şaşıyorum, benim kanserle ne işlem olabilir diyorum. Biraz sakarım biraz da yorgunum o kadar. O kadarla bitmiyor, serumun etkisi geçtikten üç gün sonra tekrar başlıyor ağrılarım, hâlsizliklerim, baş dönmelerim. Bu defa onkoloji bölümünden randevu alıyor Sevda Hanım. Çalıştığı hastanenin başhekimliğini yapan yeğenine teslim ediyor beni. Onkoloji servisine yatırılıyorum. İkinci evim oluyor burası, aynı kaderi paylaşan hastalarla sıkı bir bağ kuruyoruz aramızda. Kocamı, annemi ve babamı kaybettikten sonra iki ağabeyimin beni neden arayıp sormadıklarını düşünüyorum. O gün daha iyi anlıyorum gönül bağının kan bağından daha sağlam olduğunu.

Yapılan kan ve idrar testlerinin ardından adını hiç duymadığım M proteini ve beta-2- mikroglobülin olarak adlandırılan maddelerin araştırılmasına geliyor. Doktorumun kanımda bulunan miyelom hücrelerinin ürettiği bu maddelerin verdiği zararları anlatırken yüzündeki ifadeden ters giden bir şeylerin olduğunu anlıyorum. Bunu sadece ben değil, morluklarımı gördüğü an teşhisi koyan doktorumda anlıyor. Yapılan testler, çekilen PET görüntüleme yöntemleri, vücudumu saran morluklar, burun kanamalarım, bayılmalarım, beni benden eden ağrılarım doktorumu yanıltmıyor. Tüm hastane masraflarımı karşılayacaklarını, iyileşeceğimi söyleyerek beni teselli etmeye çalışıyor. Ama sırf ben üzülmem diye hastalığının adını gizli tutuyor. Sık sık kontrollerimi yaptırمام gerektiğini, ilaçlarımı ihmal etmemem gerektiğini söylese de durumumun ne kadar ciddi

olduğunu fark etmiyordum. İlaçlarımı düzenli kullanmıyor, rutin kontrollerimi ihmal ediyordum. Kendimi tamamen çocuklarım adamıştım. Her şey çocuklarım içindi, onlar için çalışmalı, onlar için ayakta dimdik durmalıydım. Ama olmuyordu, dimdik durmayı bırakın topallayarak yürümeye çalışıyordum, burun kanmalarım da artmıştı. Durumumu fark eden Sevda Hanım hemen doktorumu aramış olmalı ki gerçeklerle yüzleşmem gerektiğine karar veren doktorumun çağrısını reddedemedim. “Her şeyi bırakıp acele gelmelisin.” diyordu.

Bir doktorun hastasını azarladığına ilk kez o gün şahit olmuştum. İlaçlarımı düzenli kullanmadığıma, sağlığıma önem göstermediğime kızıyor bir yandan da gözlerinden sızan su damlacıklarını siliyordu. Kız kardeşini de bu hastalıktan kaybetmişti. Beni benden çok düşünen doktorumu seviyordum. Üzüntü ve stres bu hastalığın hızlı ilerlemesine sebep olduğu için saklamış başıma gelecekleri. “Bu kadar vurdumduymaz olduğunuzu bilseydim daha önce söylerdim.” dedi. “Neyi?” dedim “Neyi söylediniz?” dedim. Cevap vermedi, sustu, yutkundu, ayağa kalktı, camdan dışarı baktı, döndü, bana doğru ilerledi. Sanki hasta olan ben değilim de kendisiydi, yüzü kireç gibiydi. Odada bir tek çıt sesi yoktu.

İsmi söylemekten çekindiğim hastalığının oldukça hızlı ilerlediğini, bir an önce ilik nakli yapılması gerektiğini, zamanın daraldığını, aksi hâlde hayata veda edeceğimi söylediğinde sessizlik bozulmuş, kimsenin yatıştırılamayacağı bir isyan başlamıştı içimde.

Duyduklarım ruhumun ve bedenimin en küçük hücresini bile etkilemişti. Bu öyle bir etkiydi ki her kelimenin sonunda yüzüme ateş fişkırıyor sandım. Aynı anda hem bütün kalbimi körleştiren hem de onu ferahlatan bir ateş. Bu ateşte ben yakınlaşmakta olan yeni hayatımın gölgelerini hissediyordum.

Kemik iliği kanserine yakalanmıştım ve adım adım ölüme gidiyordum. Doktorumun aylar süren çabaları boşa çıkmıştı. Bir türlü uygun donör bulunamıyordu. Çocuklarımın okul dönüşlerini beklemeden eve gidip yatağıma yorganıma sarıldım. “Neden ben!”

diye ıgıllklar koıtu yüreğimde. Yirmi dokuz yaşında, dedemden bile önce yaşama veda etmemi gerektirecek ne yaptım diye sordum kendi kendime. Çocuklarımı kime emanet ederim? Onları benim kadar kim sevebilir? Hastalandıklarında kim bekler uykusuz sabaha kadar? Kafamın içindeki sorulara cevap bulamazken bir yenisi ekleniyordu. Yok diyorum, olmaz, ben lemem diyorum. Kızım çok başarılı, liseyi üniversiteyi okuyacak, onun hayalleri var, ben bu hayalleri yıkamam. Evlenecek, çocukları olacak, bu zor gününde ben başında olmalıyım diyorum. Oğlum daha küçük, o henüz yolun başında. nnde çok uzun bir yol var, daha sünnetini bile yaptıramadım, çalgılı engili askere uğurlamadım. Benim de herkes gibi babaanne olmaya hakkım yok mu? diye soruyorum Tanrı'ya. Ben anneyim, benim ölmek gibi bir lksm yok, benim daha çok işim var diyorum. ırpınarak uyanıyorum, her anı bir öncekinden farksız yeni bir güne.

Yatakta yatıyor, yattığımı aklımın küçük bir köşesiyle biliyorum. Gözlerimin önünden perde çekiliyor, saati görüyorum, çocuklarımın okul saati geçmiş. Kapı sesi geliyor paslanmaya yüz tutmuş kulaklarıma. Sevda Hanım'ın görüntüsü silikleşiyor önümde. Bir gürültü bir patırtı kopuyor odanın her köşesinde. Kızımın sesi oğlumun sesine karışıyor, şarkı söylüyorlar en güçlü sesleriyle. Annem ölmeyecek, ilik bulundu, annem ölmeyecek, ilik bulundu.

KARDAKİ AYAK İZLERİ

Mehmet Ali Kaynak

Buruşmuş, kırış kırış olmuş ellerime baktım. Hava soğumuştur, gece sökmek üzereydi. Tüm sokak lambaları gecenin karanlığına inat aydınlatıyordu çevreyi ve elim sokak lambalarının ışığında sapsarı görünüyordu. Yaşlı, üşümüş sarı bir ten... Kaldırımlardan gelip geçenler vardı ancak ben yapayalnızdım. Bir şeyleri bekliyordum; güzel, umut dolu bir şeyleri... Tıpkı yıllar önceki o genç, güzel ve ürkek kız gibi. Sonra gökten savrulup gelmiş küçük, nazlı, masum bir kar tanesi yavaşça bu buruşuk tene kondu ve beni o soğuk geceden alıp içimin sımsıcak olduğu o ana götürdü.

Çok basit, çok güzel, karlı bir gündü. Bir taraftan üzerimize düşen o kar taneleri, diğer yandan da gözü yormayan, aydınlık bir gün ışığı vardı. Botlarımızın karları ezerken çıkardığı sesler haricinde hiçbir ses yoktu.

“Hangi kelimeyle anlatmalı bu manzarayı? Güzelliğinden çarpılıp kudretinden nefesin kesildiğinde bunu anlatacak kelime ne olabilir ki?” diye sordum.

“Doğanın güzelliği kelimelerle tatlandırılmaya ihtiyaç duyar mı hiç?” diye yanıtladı Mustafa. Bazen öyle ince ruhlu biri olurdu ki kalbi dokunsam tuzla buz olacak bir kristaldenmiş gibi gelirdi ve o kalbi kıracağımdan o kadar emindim ki.

Sonra durmuştuk göz göze. Hiç konuşmamıştık ama anlaşıyorduk işte. Ben ona “git” diyordum, oysa o bana “saçmalama” dermiş gibi bakıyordu. Sarıldık birbirimize sımsıkı, sanki biraz gevşese kollarımız savrulacakmışız gibi etrafa. O, kollarını omuzlarımda kavuşturmuştu; bense belinden sarılıp başımı göğsüne yaslamıştım. Saçlarımın cennet gibi koktuğunu söylerdi hep. Beni saçlarımdan öptü. Olumsuz şeylerden konuşmamak için söz vermiştik birbirimize, en azından bu

tatil süresince olumsuzluk olmayacaktı ama dayanamadı.

“Seni kaybetmek istemiyorum.” diye fısıldadı. Belki sorabilirsiniz “Olumsuzluk bunun neresinde?” diye ama beni kaybedeceğini biliyordu. Benim her şeyimi kaybedeceğimi bilmem gibi... Kardaki ayak izlerimi gösterdim. “Bir gün gene bu karlar üzerinde beraber yürüyeceğiz fakat karın üzerinde yalnız senin ayak izlerin olacak. Ancak o gün vazgeçebilirim senden.”

Öylece baktı gözlerimin içine ama öyle kuvvetli bir bakıştı ki bu, gördüğü şey ruhummuş gibi hissettim. Gözlerimi kaçırdım, daha fazla dayanamadım o delici bakışlara. Bakışlarından rahatsız olduğum için değil; buralarda daha fazla kalamayacağımı düşündüğüm için ona daha fazla bağlanmaktan korktuğum için onu bırakıp gitmek zorunda kalma düşüncesinin ruhuma sapan bir hançere dönüşmesinden korktuğum için kaçırdım gözlerimi. Elimi tuttu usulca, yüreğim ona duyduğum aşkın coşkusuyla doluyken, boynuna atlayıp sarılmayı düşünürken tutuyordum kendimi. Yapmamalıydım, bu sele kapılmamalıydım. Umursamaz denebilecek kadar sıradan bir tavır takındım ve elimi tutmasına izin verdim, Sessizce dağdaki kulübeye doğru el ele yürüdük. Daha az önce aynı yoldan manzarayı izlemek için uçuruma yürümüştük, oysa yağın karla çoktan silinmişti işte ayak izlerim. “İnsanların yüreğinden de bu kadar çabuk silinir miyim acaba?” diye düşündüm. Belki de böylesi daha iyi olur, en azından daha az bencilce.

Kanser olduğumu ilk öğrendiğim zamanı anımsadım. Kanser kelimesini duymuştum elbette ancak ne anlama geldiğini bilmiyordum. Annem, bana ne olacağını anlattığında fiziksel bir hastalık olduğunu sanmıştım, biyolojik bir şeydi işte aynı diğer hastalıklar gibi. Oysa ilk kemoterapim sırasında böyle olmadığını öğrenmiştim. Kanser sadece bedenini hedef almıyor; geleceğini, hayallerini, düşlerini de hedef alıyor. Bu yüzden çocukken ona “düşkıran hastalığı” derdim. Zorlu bir düşmandı. Onu her yendiğimi sandığımda daha güçlü çıktı karşıma. 20 yaşına geldiğimde ise kanserin tekrar nüksettiğini öğrenmiştim. O akşam annem ve babam evde kavga etmişti. Annem iyileşeceğime olan

inancını yitirmişti. Asker olan babamsa “Çocukken kaç kere ölümden döndü? O ölümü nasıl atlatacağını hepimizden iyi biliyor!” diye bağırıyordu. O sözü hiç aklımdan çıkmadı. O gece gözlerim kan çanağı olana kadar ağlamıştım. Aslında iyi bir şey söylememiş miydi? Niye ağlıyordum öyleyse? Birden çok kez ölümün kıyısından dönmek iyi bir şey miydi? O anda önceki çektiğim tüm o acı ve zorluklar zihnimde tekrar yaşanmıştı. Tüm o bilinmezlik, tedavi sürecindeki tüm o aptal süreçler ve tüm bunların tekrar yaşanacak olması...

Annem hastalığının ilk başlarından beri olabildiğince soğukkanlı durarak bana güç veren bir kadındı. “İyi ki benim annem.” derdim. İnanılmaz bir direnç kazanırdım o bana sarılıp okşadığında. Ama defalarca da yatak odasından gelen hıçkırıklara şahit olmuştum. Bana verdiği gücün kaynağı babamdı. Babama sarılıp ağlar, sonra da hiçbir şey yokmuş gibi bana gülümserdi. Çok garip ama annemin ağlaması beni üzmezdi, aksine onların birbirlerine olan sevgileri beni buruk bir sevince boğardı. Fakat o gün bana olan inancını hiç yitirmeyen babam teselli etmişti beni. Odama gelip de beni ağlarken gördüğünde “Küçücük ömrüne ne kadar büyük savaşlar sığdırdın sen? Ben tüm ömrüm boyunca senin şu küçücük ömründe kazandığın zaferleri kazanamadım.” demişti. Babam hep güçlü olanımızdı, bunu bilirdim ve bana öyle gururla bakardı ki beni inandırırdı buna. Şimdiyse başka birinin gözlerinden o inanç taşıyan tanıdık bakışları görüyordum.

Kulübeye ulaştığımızda Mustafa montunu asmakla uğraşırken hemencecik şömineye odunları dizip tutuşturmuştum. O salona döndüğünde hızıma şaşırmış olacak ki “Nasıl çabucak yaktın sen ateşi?” diye sordu.

“Şu kadar zaman sonra öleceksin dendiğinde zamanı dikkatli kullanmayı öğreniyorsun.” dedim gülümseyerek.

Esprimden benim kadar eğlenmiş durmuyordu, buruk ve yalancı bir gülümseme takınarak “Sanki ölen sen değilsin de benim. Nasıl yapabiliyorsun bunu? Ölürken bile çevrene neşe ve enerji dağıtmayı nasıl beceriyorsun?” diye sordu. Aynı alaycılıkla yanıt verdim.

“Ölen bir yıldız gibiyimdir belki. Sona yaklaştıkça daha da büyüüp parlıyorumdur.” Sonra başım öne düştü. “Ben öldüğümde bir yıldız dost edin kendine.” dedim sessizce. Öyle ürkekçe söylemiştim ki duymadı. Ne dediğimi sorduğunda yüzüme bir gülümseme kondurup “Gülmediğin her an, zaman biraz boşa geçiyor sanki.” dedim.

“Bu savaşı kazanacaksın, işte o kadar.” diye kestirip attı. Cevap vermedim, bu cümle bana tanıdık gelmişti. Daha sonra kahve isteyip istemediğimi sorduğunda “Tabii olur.” diyerek onu geçiştirdim. Babam da kanseri bir savaşa benzetmişti. “Keşke bu silahlarla yapılan normal bir savaş olsa dişimle, tırnağımla, kanımın son damlasıyla savaşsam. Ancak bu adi bir savaş, seni içinden yiyip tüketirken yapabileceğin tek şey gülümsemek. Evet, bunlar sen mutlu oldukça zayıflayan adi yaratıklar.” demişti. Sanırım kanseri anlatan duyduğum en iyi cümleydi bu. Sanırım en iyi o anlamıştı bu hastalığı.

Mustafa dumanı üstünde iki bardak kahveyle geldi. Büyük babam kahve tutkunuydu, o yüzden kulübede bolca kahve yapacak araç bulundururdu hep. Çeşit çeşit cezveler, demlikler, irili ufaklı fincanlar... Büyük babamın diğer bir tutkusu da pikaplaraydı. Kahve fincanımı bir kenara koyup bir duvarı neredeyse boydan boya kaplayan plak koleksiyonunu karıştırmaya başladım. Aslında bu kulübe baba tarafımın erkeklerinin mabedi gibiydi. Genelde babam kaçır gelirdi buraya ancak son savaşım öncesi ihtiyacım olan huzuru bulmam için olsa gerek anahtarları bana vermişti. Küçük kulübenin içine plaklar, kitaplar, VHS kasede çekilmiş filmler istiflemişti dedem. Babam da bir sürü müzik CD’si, filmler ve DVD’ler ile zaten tıka basa dolu olan kulübeye abartıya kaçan bir kültür katkısında daha bulunmuştu.

Bir plak dikkatimi çekti. Eskimiş kabında yakışıklı bir adamın resmi vardı ve üzerinde İtalyanca yazılar yazıyordu. Pikaba bu plağı koydum; biraz romantik, biraz da hüznü bir melodi kulübeyi doldurmaya başladı. Kahvemi aldım, avuçlarımda içinde sıcaklığını hissettim. Mustafa yanaştı, kollarımdan tuttu sıkıca. Küçük bir öpücük kondurdu yanağıma. Yavaşça yere dönük bakışlarımı ona doğru

çevirmiştim. İçim de ellerim gibi sıcacık olmuştu. Bazı günler bazı yerler vardır kelimelere dökmek gerçek bir incelik ister, zorlu bir sinir harbi... Ya bir kelime eksik kalır hep ya da bir kelime hep fazladır. O gün tam olarak öyle bir gündü. “İyi olacaksın.” dedi.

“Kendini kandırabilirsin belki ama beni kandırmaya çalışma. Daha önce de yaşadım bunu. O zamanlar ne olacağından emin değildim; bu gelense farklı, bu sefer gelenin beni öldüreceğini biliyorum, bedenimde hissedebiliyorum.”

“Sen bedeninden fazlasısın, günbegün yok olan bedeninden...”

“Ben zaten öldüm. Hem de birçok kez öldüm ancak yeteri kadar yaşadım da. Ne kadar sevdiğimi görecektir kadar uzun yaşadım. Belki bencilce ama tüm o sevdiğim insanların ölümünü görmekten yeğ geliyor bazen ilk ölecek kişi olmam. Güle ulaşmış bülbül gibiyim seninleyken. İnan yüreğim pırpır ediyor. Hep yanında olmak; yan yana, köşe bucak dolaşmak istiyorum, aşk sarhoşluğuyla şarkılar söylemek istiyorum. Ancak bedenim yetişemiyor. Buraya kadarmış.”

İnancını kaybetmiş birine ne dersiniz? Yaşamaktan vazgeçmiş birine nasıl yardım edersiniz? Belki de yapabileceğiniz tek şey sarılmaktır. Hiç bırakmayacak gibi sımsıkı sarılmak. Mustafa da bunu, benim yapamaya cesaret edemediğim şeyi, yapmıştı. O gün bana sarıldı ve bir daha hiç bırakmadı. Ne tedaviden önce ne kemoterapi sırasında ne de sonrasında...

Sokak lambaları altında incelediğim buruşuk elime dolaşan bir el tüm sorularımın yanıtı gibiydi. Yalnız değildim, genç ve sağlıklı yaşamıyla onlarca umudu içinde barındıran oğlumdu gelen. Diğer elinde de sırtı kamburlaşmış, zar zor yürüyen Mustafa vardı. Bir anlığına durup geriye baktım. Genç bir kızken kafamı kurcalayan o fikrin ne saçma olduğunu düşündüm. Ben kar üzerinde ayak izimin kalmayacağından endişeleniyordum oysa şimdi kar üzerinde tam üç çift ayak izi vardı.

MELİS

Umut Uyan

1998 yılının Haziran ayının son haftasında Erdemli iyiden iyiye Akdeniz'in nemli ve sıcak havasını barındırıyordu. Defne, annesi Songül Hanım ve ağabeyi Ahmet'le birlikte henüz 70'li yaşların başında olan babaannesini ziyarete gelmişti. Defne, tıpkı ağabeyi gibi okulunu bitirmiş heyecanla bir üst eğitim basamağına geçmeye hazırlanıyordu. Daha geçen ay 14 yaşına basan Defne, artık liseye başlayacaktı. 18 yaşındaki ağabeyi ise liseyi bitirmiş, üniversite sınavlarına girmiş, sonuçların açıklanmasını bekliyordu. Mutfakta sohbet havası hâkimdi. Böylesine hoş bir aile ortamında tek eksik tabii ki babasıydı ama adamcağızın başhekimi olduğu Ankara Numune Hastanesinde işleri bitmek bilmiyordu. Kutsal bir meslekti onunki. Dumanı derinden tüten çayına göz gezdirip yudumlarken son lokmasını da ağzına atmıştı. Babaannesinin çayını tazelerken hâlâ ağabeyinin komik esprilerine gülüyorlardı fakat annesinin zoraki tebessümü Defne'nin gözünden kaçmamıştı. Ondaki bu garipliğin sebebi kuzeni Melis'in öğleden sonra oraya varacağını anlatma çabasından kaynaklanıyordu. Kendisini odasına kilitlemişti Defne. "Ya hayır ya! Şeytan görsün yüzünü!"

"Gerçekten şeytan mı görsün yüzünü?" diye iç geçirdi. Ama o bunu çoktan hak etmişti. Melis, iki kuzeninden biriydi. Diğer kuzeni Tuna 9 yaşında, ablasından 3 yaş küçük, şirince, sessiz bir çocuktu. Ama ablası Melis, geçen yaz... Ah o geçen yaz neler çektiymişti Defne'ye. Ankara'da bile başı kurtulamamıştı o isimden. Oysa geçen seneye kadar ne de güzel geçirdi birlikte tatiller. 1997 yılının Temmuz ayı tüm o kötü anıların başlangıcıydı. Bankacılık sektöründe çalışan Fevzi ve Hediye Selim çifti çocuklarıyla babaannesine sürpriz yaparak yaz tatiline erken gelmemişler miydi? Birkaç hafta kalıp beş yıldızlı

lüks bir otele tatile gideceklerdi sözde. Ama belli ki Melis onların da yaz tatilini zehir etmiş, gerisin geri Ankara'yı boylamışlardı büyük ihtimalle. Bütün bu işkenceyi yapmak için neden üç ay beklemişti ki? Pekâlâ, o sarı kafa Ankara'dayken aynı okula nakil olduğunda da pislik yapabiliirdi. Ama dur, o onun aptal kızlar çetesiyle iyi eküri olmuştu değil mi? Eğlenir gibi görünen gezgin grubuyla yapmadıkları maskaralık, uğraşmadıkları zavallı çocuk kalmadı. İşleri güçleri zorbalık, meseleleri dalga geçecek bir özellik bulup o kişiyi rezil etmekte. Kendisiyle o üç ay boyunca konuşmaması çok normaldi, onlar yalancıkdan kuzendi ve iki yaş büyük olduğu için kendisi biraz hedef dışıydı. Çalı saçlı, dört göz Aynur söylemese onların kendi defterine de karaladıkları lakabı bilmeyecek miydi? “Avanak Arjin gururla sunar!” Evet bilememişti. Sarı uzun saçlarıyla ne ailesinden birini andıran ne de sülaleden kimseye benzeyen bu civciv ilk adımını atar atmaz canını yakmasını bilmişti. Geçen yıl! Onlardan hemen sonraki gün eve varır varmaz masmavi gözlerini ona dikmiş, göbek adını bağıra bağıra ona söylemişti. “Arjin burada, Arjin burada!” Bunları da okulun farklı yerlerine küçük Tuna yazmıştı tabii değil mi? O yalancıkdan sarılmaya Defne de yalancıkdan onu sıkarak karşılık vermişti. Ne tatildi ama. Kimsenin henüz farkına varmadığı bu ızdırap yeni başlıyordu. Ne babaannesini, ne annesi, babasını ne de kendi babasını dinliyordu. Aralarında zaten ona karşı en yumuşak olan kişi halasıydı. Zengin çocukları gibi havalalar, kendi tarzı hakkında bitmek bilmeyen konuşmalar... Daha 11 yaşında! Buz mavisi yırtık pırtık yamalı kotuyla elektrogitar, Metallica yaması, sarı tişörtü, üstü yıldızlı, sanki şarkıcı! Kafasına ağabeyinin Bulls şapkasını da takınca çok havalı oldu tabii. Sahilde o yüzden laf atan çocuklarla takılıp Defne'ye bakıp kıkır kıkır gülen kimdi. Babaannesinin çiçeklerine özen göstermez, üstünde hoplar zıplar, birisi gelirse kaçır, suçu çiçekleri sulayan kime atar? Tabii ki Defne'ye! Her işe koşturan Songül Hanım'a bir kez olsun yardım etmiş mi? Kızını şımarmasını umursamayan Melis'in yüzücülüğünü

övüp övüp bitiremeyen halam sayesinde her istediğini yapıyordu. Öyle ya epey iyi yüzücüydü hakikaten! Odasından ağabeyinin ricasıyla çıktığında artık halasının arabası evin önüne park etmişti bile.

Babaannesi sevinç çığılığıyla Tuna'yı kucakladı. Koşarak annesine ve kendisine sarıldı. Hâlâ ufacıktı sevimli şey. Ağabeyi bavulları almaya gitmişti ve o göründü. Melis saçları omuzlarının hemen üzerinde bir gülüş atarak ona el salladı. Küçük tekerlekli bavulunu bırakıp Defne'ye sarıldı. Böylesine garip bir günde daha garip bir şey olamazdı. Her zamankinden farklı gülüşü, daha parlak gözleri ile Melis daha uzun gibi görünüyordu. Ama hâlâ omuz ile baş hizasının ortalarındaydı boyu. Kısacık şortlarına alıştığı kız, koyu mavi bir kot pantolon geçirmişti üstüne. Parlak pembe çiçeklerle süslü beyaz tişörtünün bel kısmı kırpık kırpık olmuş, olası biçimde eksik olan kumaş da başının arkasını toka olarak süslemekteydi. Öpüldükten öncesi, sonrası söylenenler veya söyledikleri sıran sevgi cümlelerini hatırlamıyordu bile. Birden akşam oluvermişti bile, tıpkı odasında düşüncelere daldığında neredeyse günün yarısının geçip gitmesi gibi. Fevzi amcası gelmemişti her nedense. Akşam sofrasında alay konusu oldu tabii ki bu durum. Ağabeyi Melis'in başına boğa armalı şapkasını geçirdikten sonra ekmek almaya gidince Sultan Hanım kollarını kocaman açarak haklı bir tavırla babalarına serzenişte bulunmuştu, bozulan Tuna'ya epey gülmüşlerdi.

Defne, kardeşi Tuna'yla muhabbet eden Melis'e kulak misafiri olurken onun nasıl iyi bir abla olabileceğini merak ediyordu? Okulda insanlara havalı görünmek tek gayesiydi. Bu yıl neyse ki aynı okulda değildi de şımarık çetesi dağılmıştı. Parkta Tuna eski arkadaşlarını bulmuş, saklambaç oynarken, onlar ise park çevresindeki sahil boyunca bir kanaldan diğer kanala yürümeye başladılar. Melis sessizliği bozan taraf olmuş, yüzmeyi bıraktığını ve oyunculuk kursu almaya başladığını söyleyivermişti. Defne alaycılığını belli etmeden, halasının bu duruma üzülmüş olabileceğinden ve oyunculukta çok başarılı olabileceğini

umduğunu söylemişti. Gülüştüler ama Defne hâlâ sinirini bastırmaya çalışıyordu. Dalgaların vurduğu küçük iskeleye oturmuş üç oğlan elden ele sigara çeviriyorlardı. Çocukların şaşkın bakışları arasında yanlarına oturup sigarayı bir nefes çekmek için hareketlenmişken Melis eline hızlıca vurmuş, sigarayı elinden aldığı gibi denize atmıştı. Ayın ışığında kocaman bir kadınımış gibi bir tavırla çekiştirip oradan uzaklaştırmış, aralarında bir kısa bir sürtüşme yaşanmıştı. Çocukların cık cık sesler çıkarıp dalga geçmelerine aldırış etmeden hem de... “Bırak kolumu. Sen sigara içerken sana karışan mı oldu da bana engel oluyorsun?” derken kızgınlığını nazikçe açığa çıkarıyordu Defne. “Ben hiç içmedim Defne. Ağzıma alıp üfledim sadece. Sen ciğerine çekecektin ama biliyorum.” demişti kırılgan bir edayla sesi.

Melis Tuna’yı yanına çağırды, kolunu omzuna atarak sükûnetle sanki az önce hiçbir şey olmamış gibi kardeşiyle sohbet etmeye başladı. Bahçeye varana kadar ağızlarını bıçak açmadı, ta ki Tuna “Defne abla, hadi yarışalım mı? Ben çok hızlı koşuyorum artık. İkiniz de kaplumbağa kalırsınız arkamda. Ama sadece ikimiz. Ablam koşmasın...” dedikten sonra saliselik bir bakışma ile Melis “Hadi oradan bıdık.” demiş, son sürat koşmaya başlamışlardı. Bu koşu geleneksel yaz koşularının soluk bir gölgesi miydi? Rüya olmalıydı çünkü nasıl bu denli değişmişti ki kuzeni? Defne yavaşladı, arkasında Tuna’nın bağırışını duydu. Ablasının baş ucunda yere kapaklanmış Melis’i doğrultmaya uğraşıyordu. Olağan dışı solgun bakışlarını ona dikmiş Melis’in hâlsiz yüzünü görünce onu hemen kaldırmaya çalıştı. Bir omzuna Defne diğerine Tuna geçti. Korkmuş gözlerle “Abla ne olur anneme söyleme.” diyen çocuk nasıl da titriyordu. Melis zorlanan adımlarını atarken kardeşime şefkatle gülümsüyordu. Ama Defne en büyük telaşı yaşıyordu. Melis, Defne’ye baktığında sanki zaman durmuştu. Başını kaldırmakta zorlanan Melis’in her zaman ki parlaklığı gitmiş gözleri ona doğru yükseliyordu. Tebessümü uykudaki bir insanın suratından farksızdı, varla yok arasında gibiydi. Bağırsa

mıydı yardım için? Bahçeden çıktıklarında halasından büyük bir feryat koptu. Adım atacak hâli kalmamıştı Melis'in ve onun ağırlığını iyiden iyiye hissediyordu. Tuna ise iki büklüm olmuş debeleniyordu. Halası kızını kavradığı gibi ayakta tutmaya çalışırken Tuna durduğu yerden fırlamıştı. Titrek sesiyle kızına fısıldayarak ne olduğunu soran Hediye Hanım'ı işitebiliyordu Defne. Henüz patlamamış olan volkan köpürmeye başlamıştı. Melis'in dizleri aniden boşaldı, gözleri ağırlaştı. Tuna'yı kolundan yakalayıp sıkıca kavrayan halasının gözlerinde ki öfkeyi daha önce kimsede görmemişti Defne. Halası "Ben sana ne dedim! Ablana ne oldu görüyor musun?" diye haykırdıktan sonra Defne hiç düşünmeden annesinin elinden kurtulmuş Tuna'yı itmiş, "Onun suçu yok hâlâ, birlikte..." çocuğa inen tokadı da öyle bir yemişti ki yüzüne, bu tokatla Tuna bayılabilirdi. Defne dengesini yitirip yere düşmüş baş dönmesi ve kulak çınlamasıyla cebelleşiyordu. Melis ise güçsüz bedeniyle annesi gibi yere yıkılmıştı. Halası tokadın şokuyla kızını tutamamış ona sarılarak yere çöküp hıçkırıklar içinde ağlıyordu. Tuna ortadan kaybolmuş, bahçenin karanlığında koşarak uzaklaşmıştı. Defne'nin 1997 yazı ızdırabı bir sene sonra katmerlenmiş hâlde doruk noktasındaydı. Hak etmediği bir cezayı daha ona hak görmüşlerdi. Gözleri Melis'e kaydığında, donuk bakışların hep onun üstünde olduğunu anlamıştı. Elini Defne'ye uzatmış onun elini tutmaya çalışıyordu Melis, belki de son gücüyle. Defne korku ve şaşkınlık içinde elini geri çektiğinde bile Melis ona bakmayı sürdürüyordu. Defne ise yere bakıyor, âdeta kayboluyordu. Hak etmediği büyük bir ceza daha almıştı. Tıpkı geçen yaz Melis'in boğulma olayı gibi. O gün Defne'nin mayosunu indirir gibi korkutmaya çalışmıştı. Melis bitmeyen neşesi ve kakhahalarıyla denizde uzaklaşırken Defne ise yerin dibine geçiyor, âdeta köpürüyordu. Melis'in boğulma anında onun yine bir oyunu olduğunu düşündüğü için geç kalmış, onu kurtarılardan birisi olmasına rağmen Melis'in onu suçlayan "Beni neden kurtarmadın Defne?" sözleri kulağına kazınmıştı. Çünkü ona inanmamıştı. Ama

bugün ki durum çok farklıydı.

O gece Melis hakkında gizlenen bir sır açığa çıktı. Geçen sene denizde geçirdiği boğulma olayı ardından bedeninde yaşadığı yorgunluk hissedilir boyuta ulaşmış. Bedeninde hissettiği ama büyüme çağına yorulan ağrıların aslında bir çeşit kanser belirtisi olduğunu öğrenmişlerdi. Bu sırrı annesi ve ağabeyi bile biliyordu. Babasının Ankara'da olmasını, ağabeyine acil durumlar için cep telefonunu emanet etmesini ve daha birçok şey... Sırlar açığa çıktıksa Defne'nin morali iyiden iyiye bozulmuş, boğazı düğümlemişti. Tuna'yı kucağında seven halası arada ona gülümsüyor, özür diler şekilde göz kırpyordu. Melis ise biraz uzanarak dinlendikten sonra sandalyeye oturmuştu ama hâlsizliği belli oluyordu. Onlar yarın Ankara'ya dönüyorlardı. Doktorundan yalvararak aldığı bu kaçamak Erdemli seyahati onun için riskliydi ama o Melis'ti. Ele avuca sığmayan Melis annesini bile ikna edecek kadar inatçıydı. Böyle bir hastalık tabii ki onu da değiştirmeye başlamıştı. O gece yarısı babaanneleri ikisini de gizlice uyandırıp bahçedeki bir gecelik gelin çiçeğini göstermişti. Çiçek mucizevi bir şekilde o gece çiçeklerini açmış, ikisini de kendisine hayran bırakmış, duygulandırmıştı. Melis'e olan bakışları da o andan itibaren değişmişti. O gece babaanneleriyle bahçenin 17 çeşit meyvesinden, çiçeklerinden, dedelerinden ve Defne'nin göbek adından konuştular. Ebesinin daha bebekken toprağa verdiği oğlunun adı bir şekilde Defne'ye hediye edilmişti. Anlamı ise yaşamın ateşiydi.

Sabahın erken saatlerinde halası ve kuzenleri Ankara'ya gittiler. Defne yıkılmış gözüküyordu. Melis'e bir şekilde ona mektup yazacağını söyleyebilmişti. Ama yine de onu merak ediyordu. Birkaç gün içinde meydana gelen merkez üssü Adana olan deprem ile iyiden iyiye psikolojisi bozulmuştu. Hayatını kaybedenler, evleri yıkılanlar, depremin yarattığı uyuyamama hepsi uykusuz bırakmıştı onu. Dışarıda uyudukları bir gün babaannesine Melis'in yanına gitmek istediğini söylediğinde bir sevinç çığılığı koparmıştı yaşlı kadın. Ellerini tutmuş

ağabeyiyle birlikte gitmesi için onlara para vermişti.

Ankara'ya vardıklarında ağabeyi ona bildiği tüm hikâyeyi anlatmıştı. Kuzenine küçük bir hediye almak için metroyla Kızılay'a gelmişler, çiçekçilerin sokağından yasemin çiçekleri almışlardı. Hastanede Melis'in odasına geldiklerinde onu hasta yatağında maskesi ve kısıcak saçlı hâliyle annesiyle didişirken bulmuşlardı. Tuna bir köşede resim çizerken, yemek yemeyi istemediği için annesine kızıyordu. Onları gördüğünde parlayan mavi gözleri nasıl da büyümüştü. Halası da artık rahatlamış olmalıydı. Defne'nin çiçekleri onu duygulandırmış olmasına karşın, Ahmet'in verdiği hediye ikisini de güldürmüştü. Ağabeyi Melis'in tahmin ettiği gibi sevgilisine aldığı döner kolyesini Melis'e hediye etmişti. Belli etmese de ağabeyi de çok duygusal hissediyordu. Melis'le gülüşerek tıpkı eski günlerdeki komik muhabbetlerini yapabiliyor olmaları Defne için çok değerliydi. Geçmişleri hiçbir kötü anı, sızı bırakmayacak gibi terk etmişti ikisini de. Melis'e kronik lösemi teşhisi konmuş tedavisi kademe kademe başlatılmıştı. Babası ve Fevzi amcasının mekik dokuduğu geceler gündüzler birbirini izledikçe Melis'te yavaş yavaş tedavinin yıpratıcılığından güçsüzleşiyordu. Ama neşesini bir şekilde tutan kuzenleri sayesinde hâlâ ufak yaramazlıklara karışıp hasta bakıcıları delirtip güldürebiliyordu. Televizyon izleme ihtiyacı duymadan Melis'in yanında durmaya devam ediyorlar, bazı günler ağabeyi yanında radyosunu getiriyordu.

Her gün evlerinden çıkıp bir şekilde hastanenin yolunu buluyorlardı. Zaman hızla akarken Ahmet, ODTÜ Bilgisayar Mühendisliği Bölümünü kıl payı kazanmış, sevgiliyle aynı okulda okuyacak olmasıyla mutluluğu daha da katlanıyordu. Defne ise kendi okulunun lisesine devam edecekti, heyecanlıydı. Ama Melis'in varlığı onlar için en önemli şeydi artık. Herkes bir şekilde işinden gücünden arta kalan her zamanını burada geçiriyor, babaanne bile yaşlı annesini Ankara'ya kadar getirebiliyordu. Enteresan bir buluşmada Melis eskisinden çok daha olgun görünüyordu. Yaz aylarının sonunda çektiği ağrıların

meyvesini aldıklarını bizzat babası tarafından öğrenen kızlar havaya uçmuşlardı. Melis'in sağlığı iyiye gidiyordu. Her şeyden ötesi dost olabilmek için bir hastalıktan ötesine, birbirlerine sahip olduklarını biliyorlardı.

BABAMDAN MİRAS

Demet Türkmen

On yaşında bir çocuktum. Büyük amcamın kasabadan getirdiği balonlu sakızların renkli kâğıtlarını biriktirir, mısır tarlasında bulduğum en güzel taşları sevinçle babama gösterirdim. Çok arkadaşım vardı ama ben günümün büyük bir bölümünü babamla geçirmeye bayılırdım. Diğer dört kardeşim tüm gün yaramazlık yapar, köylüleri canlarından bezdirirdi. Babalar evlat ayırımı yapmaz ama benim babam en çok beni seviyordu. Ya da ben böyle olmasını istiyordum. Annemi de çok seviyordum lakin babam bir başkaydı benim için. Onun oturuşundan tutun da tarlayı kazarken o aldığı emekçi hâline kadar onu kılı kırk yararcasına izlerdim çünkü tek hayalim babam gibi biri olmaktı. Her kız çocuğu babasına düşkündür ama benim sevgim bir başkaydı. Babam hayran olduğum hatta ölene kadar dizinin dibinden ayrılmak istemediğim biriydi.

O sabah babamdan evvel tarlaya koştum. O gelene kadar işin büyük bir bölümünü bitirip onu sevindirecektim. Kendisine çok iş kalmayacaktı ve belki benimle ormanda mantar toplamaya bile gelecekti. Güneş sol yanağımı yakacak kadar yükselmesine rağmen babam hâlâ gelmemişti. Sanırım yine muhtar amca ile muhabbete dalmış, zamanı iyice unutmuştu. Zaten hiç sevmiyorum o adamı, bir de afaki sohbetiyle babamı işinden etmez mi, deli olurum onun bu bozuk turşu tadı veren huyuna. O gün güneşin kızgın elleri yerini serin gölgelere bırakmasına rağmen babam ortalıklarda yoktu. İyiden iyiye tedirgin olmaya başlamıştım çünkü o bu kadar uzun süre tarlaya uğramazlık etmezdi. Tarladaki işi tastamam bitirmiştım. Eve doğru yol aldım. Evin önüne geldiğimde kapıdaki kalabalık beni şaşırttı çünkü sadece bayram günleri böyle dolu olurdu bizim evimiz lakin o gün bayram değildi. Belli ki yolunda gitmeyen bir şeyler vardı ama

çocukluğun verdiği saflıktan mütevellit aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Kapının önüne geldiğimde beni gören muhtar amca “Öykü, evladım gelsene benimle.” dedi. Muhtar amcaya döndüm “Amca, anneme bir şey mi oldu? Ya da kardeşlerimden birine mi? Babam bugün gelmedi tarlaya. Ne oldu amca?” Muhtar amca bana doğru eğilip başımı ve yüzümü okşamaya başladığında onun bana bir şey söylemeyeceğini düşündüm ve eve doğru koşmak için adım atmıştım ki beni kolumdan sertçe yakaladı. “Öykü, baban...”

“Babam mı? Babama ne oldu amca?”

“Dur kızım, bir dur be! Babana bir şey olmadı. Olmadı amma baban biraz hasta. İyileşecek. Dua et, et ki hemen iyileşsin baban.”

Ben bu muhtarı zaten sevmiyordum, bir de bana böyle bir haber vermesi ondan iyice soğumama neden olmuştu. Hem muhtarın dediği gibi babam “biraz” değil bayağı bayağı hastaydı. Babamın odasına girdiğimde, diğer çocuklar gibi hastalığı babama yakıştırmazlık yapmadım. Babam hastayken de ben onu çok sevdim. Diğer hastalar gibi değildi. Tam bir ay hasta yatağında yattı ama ne bir sesini duydum ne de hastalıktan dolayı acı çekmesini. Benim nazarımda hayran olduğum, âşık olduğum babam ile hasta olup yataklara düşen babam aynı adamdı. Onun iyileşmesi için sürekli dua ediyordum ve pek yakında ayağa kalkacağına emindim.

Bazı geceler kâbustan uyandığında diğer çocukların avaz avaz annelerini çağırmalarının aksine ben “Baba!” diye bağırmışım. Ne zaman korksam hemen babamın yanına koşar, ona sarılıp göğsünde uyuyakalırdım. Babamın kokusu bana güven veriyordu. Kıyamet kopsa; dağı, ovaya denk hâle getirecek o büyük günden beni sanki bir tek babamın göğsü kurtarırdı. O gece yine kâbus görmüştüm. Koşarak babamın yatağına gidip “Babacığım!” deyip ona sınıksıkı sarıldım. Aşına olduğum sıcaklık ve güven duygusu için sarıldığım babam, şubat ayında sokakta üzeri buz tutmuş bir mermer kadar soğuktu. O yaz gününde, nedeni her neyse, üşümüş olmasını nasıl da arzu ettim. Haddizatında başka bir şeye de ihtimal vermedim ki. Hemen lambayı

yakıp babama seslendim: “Baba! Baba, uyan ne olur. Kâbus gördüm ve çok korktum.”

Babam uyanmadı. Benim bağırlarıma kardeşlerim ve annem koşup geldiler. Annem, babamın üzerinde elini gezdirdikten sonra bir iki adım geri çekilip ağlamaya başladı. Annem, babama bakıyor ve ağlıyordu. Leyla sokağa fırlamış, amcalarımızı çağırmaya gitmişti. Ben birden kendimi babamın üzerine atıp gözlerimi kapattım ve asıl o an yaşadıklarımın bir kâbus olduğunu varsayıp babamın göğsünde uyumaya çalıştım. Bedeni soğuk ama göğsünün verdiği huzur hâlen sıcacıktı. Birkaç dakika sonra üzerinde pijamalarla içeri giren iki amcamdan küçük olanı beni babamın üzerinden çekti ve anneme dönüp “Yenge, başımız sağ olsun!” deyince ben hışımla amcama baktım. “Benim babam ölmez. Herkesin babası ölür ama benimki ölmez. Beni bırakıp gitmez, amca. Benim onu ne kadar çok sevdiğimi biliyor.”

Babamın ölümünü kabul etmekte zorlandım. Kolum kanadım kırılmıştı ve nefes almak bana zül geliyordu. Babamın cansız bedeni evimizin orta yerinde öylece yatıyordu ve ben artık onu görmek için içeriye giremiyordum. Evin avlusu bir hayli kalabalıktı. Yüksekliği dizlerime kadar olan çıkmaya oturdum ve elime aldığım kısa bir çomakla toprağı eşelemeye başladım. Yanıma da biri oturdu lakin kafamı çevirip onun kim olduğuna bakamayacak kadar hâlsiz ve meraksızdım. Biraz sonra sesinden tanıdım Muhtar amcaı: “Beni pek sevmediğini biliyorum, Öykü.” dedi. “Aslından benden neden hazzetmediğini sen bile bilmiyorsun.” Birden başımı çevirdim ona “Şey, ağacındaki erikleri yağmalamama bile kızmazdın sen ama ben sırf seni kızdırmak için bahçe çitlerine dahi zarar vermişim.” Muhtar amca gülümseyerek elini başımda gezdirdi.

“Beni sevmiyorsun; çünkü babana çok yakındım. Babana senden daha yakın olanları sevmezsin sen. Onun sürekli seninle olmasını, seninle ilgilenmesini istiyordun.”

“Sen nereden anladın bunu?”

“Önceleri anlamadım ve şımarık bir çocuk oluşun beni delirtti. Baban anlatırdı bunları bana.”

“Babam mı? Neden anlatırdı ki bunları sana? Benim için başka neler söylerdi sana?” Muhtar amca elindeki mendil ile alnının terini silip mendili katladı: “Her baba gibi o da çocuklarını çok severdi. Senin ona, kardeşlerinden daha yakın oluşun babanın hoşuna giderdi ve o, böyle giderse ilerleyen yaşlarında kendi ayakların üzerinde durmakta zorlanacağından korkuyordu.” Omuzlarımı kaldırıp vakarlı bir duruş sergilemişim. “Ben erkek değilim ama onlar kadar güçlüyüm.”

“Keşke... Keşke erkek olsaydın. En azından ne zaman büyüyeceğini ve ne zaman ayaklarının üzerinde durman gerektiğini bilirdin.” Muhtar amcanın dediklerini kafamın içinde anlamlandırmaya çalışırken, bir yandan mırıldanıyordum dediklerini.

“Anlamadım amca. Şey, sanırım bu dediğin cümle benim anlayamayacağım kadar zor.”

“Şöyle demek istedim; kız çocukları, kardeşleri olduktan sonra başlarlar büyümeye. Anne ve babalarını tartışırken gördükleri gün biraz daha büyürler. Genç kız olup sevdalandıklarında bir kez daha büyürler. Evlenmeleri, anne olmaları, onları biraz biraz büyütür. Bir talihsizlik sonucu eşlerinden ayrılır ya da kocaları ölürse, bu da onları haddinden fazla büyütür. Fakat erkekleri ve kızları bir anda büyüten hadiseler de vardır. Erkekler, baba olduklarında birden büyürler. Kızlar ise... Muhtar amca lafını bitirmemişti ki imam seslendi: “Cenazeyi cami avlusuna taşıyıp namazını eda edelim.”

İşte buraya kadardı. Babam artık beni, bizi bırakıp gidiyordu. Onun tabutunun evden çıkarılışını donmuş bakışlarla izledim çünkü ağlayamayacak kadar doluydum. Kime ve neye ağlayacağımı şaşırılmışım. Babamsız kaldığıma mı annemin kocasız kaldığına mı yoksa kardeşlerimin babamı ben kadar tanıyamamış olmasına mı ağlayacaktım? Babamın cansız bedeninin ardından usul usul yürüdüm. Annem feryat ediyordu. Kardeşlerimden en küçüğü Samet,

ne olduğunun farkında bile değildi ve aslında aramızda en şanslı olan oydu. Babamın namazı kılındı ve mezarlığa doğru yol aldık. Ben hâlâ ağlayamıyordum. Dayım ve amcam özenle onu, kazdıkları çukura yerleştirdiler. Bir an, onun orada korkabileceğini düşündüm. Düşündüm de utandım. O benim babamdı. Hiçbir şeyden korkmazdı. Babamın üzerine ilk toprağı elleriyle büyük amcam Yakup attı ve sanki o toprak kapkara bir yorgan olup dayanılmaz bir ağırlıkla üzerime örtüldü. Öyle ki, nefes almam yorganın insafına kalmıştı. İmam, talkını verdikten sonra cemaat bir bir mezarlıktan uzaklaştı. İki günün ardından sonunda babamla baş başa kalabilmiştik. Gerçi benim sorularımın hiçbirine yanıt veremeyecekti ama olsun, beni duyması bile kâfiydi. Kendimi birden onun toprağına bırakıp mezarına sıkıca sarılıp hıçkırığa hıçkırığa ağladım: “Baba, Samet çok yaramazlık yapacak. Annemi üzecek. O, senden başka kimseyi dinlemez ki. Peki ya, Leyla? O ne olacak baba? Dua etsem, çok dua etsem seni geri vermez mi Allah?”

Bir süre sonra bir el omzumdan tutup beni kendisine çevirdi. Muhtar amcaydı bu. “Amca, babam daha gelmeyecek mi?”

“Onu bırak ve rahat uyusun. Sen üzülükçe, o asla rahat olamayacak. Bunu istemezsin değil mi?” Yavaşça ayağına kalktım ve babamın toprağında elimi bir kez daha gezdirdim. Mezarlıktan ayrılırken bir ara Muhtar amcaya baktım: “Amca, kızlar ne zaman büyürler?”

Muhtar, mezarlığın çıkışında bana hoş bir bakış atmış, iki eliyle yanaklarını okşamıştı.

“Erkekler, baba olduklarında büyürler; kızlar ise babaları öldüğünde. Sen büyüdün Öykü.” Muhtar amca uzaklaşırken, arkasından baktım ve işitmeyeceğini bile “İyi ama ben hep çocuk kalmak isterdim.” dedim. O şekilde büyümektense, hep çocuk kalmak daha yeğdi benim için.

En sevdiğim hemşire, kolumdaki intraketi çıkartırken daldığım o hüznü hatıralarımdan ayrıldım. Hemşire, nerelerden beni çekip aldığını bilmiyor, tatlı tatlı gülümsüyordu: “Her şey yolunda. Umarım

son tetkikler de müspet çıkar. Ben öyle olacağına inanıyorum çünkü bu sefer pek iyi gördüm seni.” Onun bu moral verme çabası güzeldi de, o ve onun gibi pek çok çalışanı yorduğumu düşünüyordum. Bir şey diyemedim. Başımı çevirdim, hastanenin şehre bakan odasındaydım. Kocaman bir nefes çektim. Yapabiliyorken, yapmak için... Derin, kocaman bir nefesle babamı yad ettim.

Henüz on yaşında olan bir kız çocuğuna ölümü anlatmak zordu ve hele ki bu ölüm onun en sevdiğine isabet etmişse... İki yıl evvel babamı benden alan aynı kanserin, bana miras kaldığını öğrendiğimde, henüz evlenmemiş -daha doğrusu anne olmamış- olduğum için doğmamış çocuğumun şanslı olduğunu düşündüm ve bu beni mutlu etti. Beni en çok yaralayansa; doktorum benim için “Akciğer kanseri,” dediğinde bendeki bu bitmek bilmeyen öksürüğün -ki genelde kanlı- ses kısıklığının, kilo kaybının, halsizliğin aylarını yaşayan babamı, onu çok sevmeme rağmen fark etmemiş olmamdı. O, aniden yatağa düşmemiş, aniden ölmemişti. Beni geçtim, annem de amcalarım da babamın o hâllerini anlamamış ve onun kanser olabileceğine ihtimal vermemişlerdi. Hem, bu hangi alanda hangi hızla ilerlediği belli olmayan tıbbın imkânları, o zamanlarda babamı kurtarmaya yetmedi, yetmezdi. Benim bu haberi aldığımdan beridir kansere karşı verdiğim bu mücadele, aslında imkânsızlıktan mücadele dahi etmeye fırsat bulamamış o adam içindir. Ben, onun yerine de bu savaşa girdim. O ve tıbbi imkânsızlıklar yüzünden hayatını kaybeden sayısız kanser hastası için cansiperane savaşıcağım.

Ben, babamdan deneyimliyim, ölümün en çok kalanın canını yaktığına. Ne annemin ne de kardeşlerimin canını yakmak istiyorum. Bu baba mirasını, sonuna kadar reddedeceğim. Âşık olduğum tek adamın, kanında, bedeninde gezinen bu ufacık, minicik şeytani orduları dize getirip kendi coğrafyamdan def edeceğim. Aynı cesareti göstermesi için desteğimden mahrum ettiğim babamdan af diliyorum. Daha çok küçük olduğum için, anlayamadığım için, ciğerini parçalayan öksürüklerini duymadığım için özür dilerim babacığım. Şimdi senin yerine de kocaman, derin bir nefes alıyorum.

BİR GÜL İÇİN GECE YARISI ÇANLARI

Tuğçe Balcı

Onu ilk gördüğümde, güller istemsizce yön verdiler kas hareketlerime. Bir gece yarısı, düşledim geleceğimi. Küçük, narin ve pembe bir gelecek için bir heves bitti sol kaburgamın üzerinde. Son bulamayacağını düşündüğüm, katıksız, sivri, sert bir duygu alıp götürdü kas hareketlerimi. Geleceğime dair biçtiğim tüm karartılı karamsar sınırlar son buldu o vakitten sonra. Görünüm kazandı bir pembe rüya, güllerin nahoşluğunda. Artık korkmuyordum. İçimde açan gül yapraklarından biliyordum bunu. Heves sol kaburgamda, bir nefes gibi sabit ve kararlıydı. Geleceğim küçük, narin ve güllerle dolu olacaktı.

Bir ayı geçmişti. Gözlerimin içine bakarak gülümseyip “Günaydın Pelin, bugün nasılsın bakalım?” diyordu. Her sabah görüyordum onu. Gün içinde benden tetkik istemek için yanıma geldiği de oluyordu. Biliyordum, içimde hissettiğim duyguların bir imkânı yoktu. Ben hem onun hastasıydım hem de on altı yaşındaydım. Fakat varlığı bile beni korkularımdan uzaklaştırmaya yetiyordu. Korku veren düşüncelerimi geride bırakmış, burada bambaşka bir evren kurmuştum kendime. Bir aydan fazla bir zamandır bu hastanedeydim ve artık burası benim yeni evrenim, yeni yuvam olmuştu. Bir tek köpeğim Tarçın’ı çok özlüyordum. Sanırım bu serviste yatan en genç hasta bendim. Hemşirelerin en çok benimle ilgilendiklerini hissediyordum. Onları çok sevmiştim. En çok da Ferhat ağabeyi. Ferhat ağabey sağlık memuruydu. Bazen serumu kolumdan çıkardıklarında hemşire odasına gider muhabbet ederdim onunla. Gülmekten kırıp geçirirdi beni. Bir de aynı odayı paylaştığımız Fatma teyzenin kızı Asiye abla vardı. Elinde yün ve şişler, sabahtan akşama kadar örgü örer, annesi ve benim için

dualar eder, okuyup üflerdi bizi.

Bedenimdeki döküntüler oluşmaya ilk başladığında önce cildiye polikliniğine götürmüştü annem beni. Oysa bir deri döküntüsü değilmiş hastalığım. Sonra “immün trombositopenik purpura” şüphesiyle eğitim araştırma hastanesine yatışım yapıldı. Çok korkmuştum bu hastalıktan. Öleceğimi düşünüyordum. Hele hastaneye yatırılacağımı duyunca üzüntüden sabaha kadar ağlamıştım. Hayata karşı direnecek hiçbir gücüm kalmamış gibiydi. Fakat hastaneye gittiğim ilk gün doktorumla tanıştım. Ve işte onu gördüğüm ilk an oldu ne olduysa. İçimde pembe güllerin yeşerdiğini duyumsadım. Ilık bir rüzgâr esiyordu sanki havada. Bir kumsalda denizin dalgalarını dinliyordum âdeta. Öyle huzurlu öyle mutlu...

İlkbaharın başlangıcıydı. Hava öylesine güzeldi ki. Serumlar kolumdan çıktığı vakitlerde eğer izin alabilirsem, terastaki kafeteryaya gidip bir çay alıyor ve havanın o capcanlı, mis gibi kokusunu içime çekiyordum. Âşık olmuştum. Pembe goncalar açıyorlardı yüreğimde. Bu hastanede oluşumu seviyor olmaya başlamıştım. Taburcu olmaktan korkuyordum bu defa. Doktorumu bir daha göremem diye. Sanırım hastalık kanımdan aklıma sızramıştı. Ya da kanım aracılığıyla kalbime taşınyordu hastalık. Delilik miydi insanın doktoruna âşık olması? Ama kalbimde pembe güller açıyor ve beni hayata gülümsetiyordu. İyileşecektim, buna inanıyordum. Doktorum beni iyileştirecekti. Ve ben, pembe güllerim kucağında, mutlu bir şekilde çıkıp gidecektim buradan. Fakat biraz içim burkularak ayrılacaktım. Çünkü buraya epey alışmıştım.

Bedenimden emin değildim ama ruhum günden güne iyileşiyordu. Hayatı şimdiye kadar hiç olmadık bir şekilde kucaklıyordum. Sabahları onu gördüğümde içimde yuvarlanarak gezinen coşkunluk bana her şey için güç veriyordu. İnanca tutuluyordum onu görünce. Sabah güneşi daha içten parlıyor ve ısıtıyordu beni. İlkbaharın coşkunluğunu

duyumsuyordu tüm hcrelerim. Çiçeklerin kokusu salınarak Şehrin içine kadar giriyor ve ta bana kadar ulaşıyordu. Doğanın doğurduğu güzellikler dışında bir de annemin ve Asiye ablanın itinaıyla baktığı, pencerenin denizliklerinde duran dört saksı ieğimiz vardı. Tabii ziyaretilerimizden gelen nergisleri de unutmamalı.

Yaşamak güzeldi, çok güzeldi. Kpeğimi çok özlemiŐtim ama biliyordum, en kısa sürede iyileşip taburcu olacaktım. Çünkü kavga ediyordum hastalığımla. Buradan iyileşmiş bir Şekilde çıkıp gidecektim bir gün. Bana bunca iyi davranan tüm sağlık çalışanlarına, bana hastalığımla mücadele etme gücü veren, umudumun olmasını sağlayan doktoruma Şükran duyarak çıkıp gidecek. Kucağımda pembe gllerim, gece yarısı çanları çalarken çıkıp gidecektim.

SÜRMEĻİ KERVAN

Burcu Köprülüoğlu

Günün ilk ışıkları şehirdeki sessizliği tüm gün sürecek gürültülü bir kalabalığa çağırıyordu. Şehrin kalabalığına, binaların çokluğuna, ağaçların azlığına çoktan alışmışım. Mevsim dönmüş, yola çıkmama kısa bir zaman kalmıştı. Bir binanın pencere önünden kervandan haber bekliyordum. Buranın adına hastane diyor Leyla. Dışarıda hastanede olanlardan habersiz, telaşlı ayak sesleriyle, gergin yüzler bir görünüp bir kayboluyor. Güzel bir eylül sabahında... Koyu lacivert yağmur bulutlarının arasından sızan gün ışığını kimse umursamıyordu. Kimse yaşamın değerinin farkına varamamış gibi... Leyla yine erkenden uyanmış. Bu gece de hiç uyumadı. Uyandığımı görünce yanıma geldi, bir avuç altın buğday ile sonra penceresinden akıp giden insanların seyrine daldı. Ben de birazdan pencereyi kapatacak olan Leyla'dan, gözlerimi hiç ayırmadan onun hüzünlü bakışlarının seyrine daldım. Zaman dar, kısa bir süre sonra pencere arkasından izlediğim bu güzel kadına ve şehre veda edeceğim.

Yapraklar yeşildi buraya geldiğimizde, gökyüzü masmaviydi. Güneş göğü kaplamış bütün haşmetiyle yaşam ışığı saçıyordu. Pırıl pırıl bir semanın hayaliyle uzak diyarlardan dönen bir kervanın en yeni üyesi bendim. Zor ve mücadelelerle dolu bir yoldu doğrusu. İlk yolculuğumda görevim, genç bedenimle bu güçlükleri tek başıma göğüslemektir. İlk kez çıktığım bu yolculukta ne kayıplar verdim bilerseniz. Güneşli bir gökyüzü için... Yeni topraklar, yeni denizler ve yeni insanlar... Sıcak ve mavi bir yaşamaktır düştüğümüz yolculuğun gayesi... Güneş nerede daha diriye kervanın yolu oraya düşer. Onun peşinde hiç bitmeyecek yolculuk döngümün henüz başlarında buralara değin geldik.

Gördüğüm en güzel manzaraydı boğazın mavi sularının tepinişi.

Bütün boğazı gezdim. Neredeyse hiç ağaç yoktu. Nerede bu ağaçlar, orman derken bulduğum ilk ağacın dalında durdum. Güneşi, denizi ve bu şehrin insanlarını merakla ve heyecanla izliyordum. Derken genç bir kız oturdu ağacın altındaki banka. Omzuna dökülen kömür siyahı saçları, bembeyaz teni, kocaman gözleriyle o, gördüğüm manzara kadar güzeldi. Yüzü solgundu. Gözlerinden usul usul yaşlar dökülmeye başlayınca anladım ki bir hayli üzgün... Kimse yoktu yanında. Kahverengi deri çantasının içinden zır zır çalan telefonunu bile duymuyordu, öyle dalgındı. “Merhaba ben Leyla...” Leyla imiş adı, ne güzel isim. Yanına yaklaşısam fark eder miydi beni? Belki bana anlatırdı neden bu kadar üzgün olduğunu. “Doktor Bey, anlıyorum. Konuşulacak her şeyi konuştuk. Ben kararımı verdim. Tedaviyi kabul etmiyorum.” dedi. Duyduklarımı anlamlandıramadım bir süre. Ne demek tedavi? Doktor? Yani hasta mıydı Leyla? Leyla: “Nüksetme ihtimali çok düşük demiştiniz. Tedavi olalı ne kadar zaman oldu ki? Bu uzun yolculuğa bir kez çıktım. Büyük bir mücadele verdim. Çok acı çektim. Ne çok kaybım var bilerseniz. Yeniden aynı acıları yaşamak için gücüm yok.” diyordu. Durmaksızın bir yandan ağlıyor bir yandan anlatıyordu Leyla: “Başaracağıma, hastalığımı atlatacağına inan, moralini yüksek tut. Unutma her şey inanmakla başlar... Hatırlıyor musunuz, bu sözler sizin sözleriniz. Ben de öyle yaptım; inandım, moralimi yüksek tuttum, mücadele ettim ve kazandım. Ben hayata yeniden döndüm. Her şey bitti derken, başardım derken şimdi yeniden başladığım yere dönemem. Öfkeyle: “Bu, benim seçimim.” dedi. Ağlayarak kapattı telefonu, uzun süre ağladı ağacın altındaki bankta. Sonra sakinleşti. Çantasından simit çıkardı. Bir iki parça simidi denize fırlatmasını bahane bildim. Hemen vardım yanına. Leyla, beni görmüyor, bana hiç bakmıyordu. Sanki orada değilmişim, denize fırlattı simit parçalarını... Sonra toparlandı, yaşlarını sildi, saçlarını düzeltti. Omzuna çantasını taktı, ayağa kalktı. Gidiyordu... Nasıl olur, beni nasıl görmez? Bir şekilde kendimi, yolculuğumu ona anlatmanın yolunu bulmalıydım. Ben de onun gibi genç bedenimle büyük bir mücadele vermişim. Ben de çok

acı çekmiş ve yorulmuştum. Ben de nice kayıplar vermiştim ve gücüm yoktu yeniden yolculuğa çıkmak için... Ama mevsim döndüğünde aynı yolculuğa yeniden çıkmak zorundaydım çünkü bu beni hayatta tutacak tek çareydi. Leyla bunu bilmeliydi... Leyla beni görmeliydi... O vakit hiç düşünmedim, gittim peşinden. Adımları bir hızlanıp bir yavaşlayarak yürüyor; kimsenin yüzüne, gökyüzüne bakmıyordu. Sanki dünyada yalnız kendisi varmış gibi büyük bir yokluğun içinde yürüyordu. O gün, bu şehirdeki ilk günümdü.

Leyla'nın adımları iki katlı, cumbalı, bahçesinde türlü ağaçların olduğu bir evin kapısına vardı. Açtı kapısını girdi içeri. Ben öylece kalakaldım dışarda. Ne yapacağımı bulmam uzun sürmedi. İhlamur kokuları içinde Leyla'yı beklemeye başladım. Leyla'nın bahçesi türlü meyve ağaçları ile doluydu. Yemyeşil bahçenin tam ortasında küçük bir havuz yanındaysa ahşap bir veranda vardı. İhlamur ağaçları ise bahçeyi çevreleyen bir duvar gibiydi. Bu küçük bahçenin evim olacağını o ilk anda hissetmiştim. Artık buradan ayrılmak istemiyordum. Aradığım yeşil ve sıcak yaşamak işte bu bahçede duruyordu.

Gün geceye döndüğünde Leyla'nın kapısında soluk soluğa bir ihtiyar belirdi. Kıracak gibi vuruyordu kapıyı. Leyla kapıyı açar açmaz ona "Yavrum!" diye bağırırdı, sınıksız sarıldı. Gözyaşlarına boğuldu ihtiyar. Leyla vakur ve kendinden emin, üzülme dede, dedi. Leyla'nın yüzü bembeyaz olmuştu. Yaşlılıktan beli bükülmüş ihtiyarın koluna girip bahçedeki verandanın altına getirdi. İhtiyar hâlâ gürültülü gürültülü ağlıyordu.

Leyla, ihtiyar ile birlikte ihlamur ağacının altındaki verandaya oturdu. "Nasıl olur hiç anlamıyorum Enver dede. Ben, kanserden kurtulmak için üç yıl mücadele ettim. Verdikleri ilaçların tadı aklıma geldikçe... Aylarca bir hastane odasında sadece iyileşeceğimi ümit ederek, hayatta kalmak için savaş verdim. Tam her şey bitti, kazandım derken nasıl olur da nükseder. Saçlarım dede, saçlarıma bak yeniden çıkmışlardı." Enver dede gözyaşlarını silerek "Üzülme yavrum, üzülme. Bu da geçecek. Sen

tekrar kanseri yenmeyi başaracaksın. Öyle güçlüsün ki... Anneni, babanı o kazada toprağa verdin. Yıllarca yatılı okullarda tek başına mücadele edip emek verip öğretmen oldun. Cesaretle, kanseri yendin.” Leyla sözünü kesti yaşlı dedesinin: “Ben yeniden tedaviyi istemiyorum.” Enver dede: “Hayır kızım, yapma, teslim olamazsın. Buna dayanmamam, buna izin veremem. Sen bu hayattaki yolculuğunda kendi zaferlerini içindeki güçle kazandın, yine kazanacaksın.” Leyla: “Kazandığımı sanmıştık. İşte yeniden hastalandım. Bu kez bu uzun yolu bitirecek kadar gücüm yok.” Leyla anlatıyor ben anılarımla Leyla’nın yüzündeki acı arasında inanılmaz bir müzik duyuyordum.

Çılgık çılgıña şarkı söylüyor kervan... Şimdi orada olma zamanı Leyla. Gel, birlikte gidelim dercesine tuturdum dilime aynı şarkıyı. Gücüm yettiğince çılgınlarla bezeyerek işte söylüyorum sana! Bu şarkı yüreklendirir kervanı. Yol kısılır, cesaret büyür... Nasıl duymazsın! Nasıl beni fark etmezsin? Bu göç şarkısı beni, Leyla’nın hiç duymadığı, görmediği ıhlamur ağacından alıp kendi hikâyemin başladığı göl kenarına götürüyordu.

Gün ışıkları sazlıklar arasından sızarak göle yansıyor. Kül rengi bulutlar arasından sızan birkaç fersiz ışık da gölün üzerinde pembeleşip dalgalarla oynaşp duruyor. Saklanmama gerek yok, bütünüyle ormanın gizine teslimim. Gölün sakinliği ve sırtımızdaki orman hiç ses çıkarmadan bizim bir araya gelmemiz için korunak oluyor. Kervan, altın renkli tüylerinden dünyaya açılan bir kapı gibi... Kalabalık ve sakin... Her şey hazır burada yaşamak üzere demleniyor. Yoldaşlarımdan biri başlıyor şarkıya. Sonra diğeri, bir başkası, ilerideki, berideki... Hep bir ağızdan gitmek şarkısına başlıyoruz. Şarkımız gökyüzünü doldurduğunda bu huzur dolu korunaktan bir bilinmezliğe varmak üzere hazırız. İşte hepimiz, göğe yükselip bir dizi olduk. Bu ilk anda tek ümidim yoldaşlarım. Ben, bu yolculuğa çıkıyor olmanın, evimi terk etmenin, türlü tehlikelerle karşılaşacak olmanın korkusu içinde kanat çırparken bütün dostlarım başları dik, kendilerinden emin kanat

çırpıyordu. Ta ki o sesi duyana değin...

Adı silahmış. Nice zaman sonra öğrendim. Kervanımdan kaçtı eksildi, kaçtı yitip gitti. Yola çıkışımızı fırsat bilmiş insanoğlu. Kaç gram ederdik tabakta. Pilavın içinde bir kervan kaç lokmada biterdi? Avcı, bunu düşünmemiş. Nice zaman sonra öğrendim. Bir ses ki gümbürtüsüyle dağıttı kervanın dizisini. Herkes canhıraş kanat çırpıyor fakat çare yok. Gökyüzünde ayan beyan ortadayız. İçimizden biri bir çığlık kopardı. Hepimiz daha yükseğe en yükseğe ulaşmak gayretindeydik.

Bulutların üzerine çıktığımızda tehlike geçmiş, uzun yolculuğumuz bir büyük acıyla kaybettiklerimizden güç alarak devam ediyordu. Rüzgâra, açlığa, yorgunluğa rağmen bütün gücüyle süzülüyordu kervan tek dize... Leyla, bana mı bakıyor? Evet, işte fark etti beni. Biliyordum, bu şarkıyı onun da görmezden gelemeyeceğini anlamıştım. Enver dedenin yanından ayrılıp, gözlerini ağaçlar arasına saklanmış bedenime dikti. Biraz sonra tekrar Enver dedeye döndü. Yoksa ben değil miydin baktığı? Enver dedenin yüzü sağanağa tutulmuş gibi sıırsıklamdı. Leyla: "Hadi dede, içeri girelim." dedi. Sonra ben ona hiç şarkı söylememişim gibi içeri girdi Leyla.

Aradan aylar geçti. Bütün yaz ben Leyla'ya, Leyla gökyüzüne baktı durdu evin puslu penceresinden. Onu ilk gördüğümde daha zayıf, daha bitkindi. Ona bakınca bir çiçek gibi usulca solduğunu düşünürdüm. Sonra birden ne olduysa Leyla'nın kömür karası saçları azalmaya başladı. Evden çıkarken şarkı söylediği günler azaldı birer birer. Neden sonra bir gün bir gece Leyla'nın penceresinde ışık yanmamaya başladı. Üç gece üç gün onu göremeyince nereden geldiğimi şaşırdım. Yoksa Leyla gitmiş miydi? Ara sıra kapısına gelen şu yakışıklı delikanlı mı götürdü yoksa Leyla'yı? Günler günleri kovaladı. Leyla bir türlü dönmek bilmiyordu.

Bu sabah bir telaş içinde Enver dede göründü kapıda. Anahtarı taktı kilide bir hışımla girdi, aynı hışımla çıktı evden elinde bir çanta ile. Durur muyum, Enver dedeyi görünce takıldım peşine belki beni Leyla'ya götürür diye. Enver dede önce taksiye bindi. Gözüm üstündeydi. Bir

an bile ayırmadım gözlerimi. Taksiden her yanı camla kaplı bir büyük binanın önünde indi. Koşar adım içeri attı kendini. Ben... Ben kaldım işte yine kapıda. Burası nere olabilirdi ki, Leyla içeride olabilir miydi? Başladım büyük binanın önünde beklemeye... Baktım ki gelen giden yok. Bir de kanat çırpıp bakayım dedim ki ne göreyim; işte Leyla orada! Büyük binanın bilmem kaçınıcı katının penceresinden Leyla'yı bir yatağa uzanmış beyazlar içinde yeniden görüyordum. İçime serin sular serpildi. Şimdi kendimi ona göstermemin tam zamanıydı. Pencerenin önündeki mermeri yuva tutmaya karar verdim. Oradan buradan topladığım çalı çırpıyı serdim bu küçük pencerenin önüne. Zaman dardı, gitmeme çok az kalmıştı. Karanlık koyulaşıp gece indikçe daha net görmeye başlamıştım Leyla'yı. Saçları tamamen yok olmuştu, solgun mu solgun, dalgın mı dalgın öylece renkli bir kutuya gözlerini dikmiş bir an bile pencereye bakmıyordu. Sürekli gelip giden insanlardan biri Leyla'yı kollarından tutup ayağa kaldırdı, çıktılar odadan. Dönmelerini beklerken uyuyakalmışım.

Gözlerimi bir açtım ki Leyla kocaman gözleriyle pencerenin önünde... Bana bakıyor! Kaçarım diye korktuğundan olsa gerek açmıyor pencereyi. Daha çok yaklaştım pencereye, o da bana... Açtı pencereyi, gözlerini benden hiç ayırmadan sevgiyle: "Sen de nesin böyle? Ne işin var bu hastane odasının penceresinde? İstanbul nice ağaçlarla dolu canım benim, sen ne ararsın bu hastane penceresinde?" Senin için buradayım Leyla, diyemedim. Hikâyemiz aynı, ben sana yeniden yapabileceğini ispatlamak istemiştim. Yeni bir yolculuk, yeni bir yaşamak mümkün diyemedim. "Biliyor musun ben kanser hastasıyım. Buradan hiçbir yere gidemem. Ama sen gidebilirsin, dilediğin yere... Hadi git gökyüzüne." Leyla, bir çırpıda benimle vedalaşıp yatağına döndü. Arada sırada gözleriyle beni yoklayarak kitap okudu... Her baktığında buradayım, der gibi dikeldim. Anladı onu izlediğimi... Sonra eline bir kutu aldı. Bir elindekine bir bana bakıyordu. Yeniden yanıma yaklaştı. Beni daha yakından inceliyordu. Eline bir baktım ki beni araştırıyor.

Öğrendi ki ben sürmeli kervan kuşu, yağmur kuşlarından, kuşların en zor hayatta kalanlarından... İnsan avı kervan kuşu, göç yorgunu kervan kuşu... Benim hayatta kalma mücadelem bir hastalıkla baş etmekten daha zor Leyla. Eğer ben umudumu, cesaretimi, hayat mücadelemi bırakmıyorsam sen de bırakamazsın. Pencereyi tekrar açtı: “Demek adın Sürmeli, adını güzel gözlerinden alıyor olmalısın. Göç zamanına çok az kalmış. Demek gideceksin... Kim bilir nerelerden kanat çırttın da geldin İstanbul’a. Benimki de büyük bir göç sürmeli kervan... Ne çok benziyoruz birbirimize.” Leyla: “Birbirimize ne çok benziyoruz!” dedi! İşte başarmıştım. Ona söylemek istediğim nice sözü, Leyla benim yaşamımın ayrıntılarında bulacaktı. Neden sonra bir gün usunda benim hatıramdan bir umut ve yaşama sevinci kuşu kanatlanacaktı. Biliyorum ki benim yaşam mücadelem onu da yüreklendirecek. Leyla, dalgın dalgın yatağına uzandı. O uyuyunca ben de kıvrılıp uykuya daldım.

Birkaç gün sonra gökyüzünde göç yolculuğu başlamış bir sürü gördüm. Yola düşmüşler. Kervandan bir dost bulmalıydım. Pencerenin önünden şehrin engin boşluğunda kanat çırpmaya başladım. Bir tek kervana bile rastlamadım. Herkes gitmiş olabilir miydi? Peki ben? Benim yolculuğum... Tek başıma göç yolculuğuna çıkamazdım. O hâlde şehirden çıkıp büyük gölde aramalıydım onları.

Oraya vardığımda kervan bütün haşmetiyle gölü titretiyordu. Onları bulmuştum. Dostlarımla yeniden yaşamak ümidine kanat çırpmaya hazırdım. Leyla, döndüğümde iyileşmiş olacaktı, bundan emindim. Onun bu hastalığı yenmesi benim hayatta kalmamdan daha kolaydı.

Ben yağmur kuşlarından sürmeli kervan kuşu... Şimdi göç zamanı... Leyla beni anladı. Leyla biliyor ki bir sürmeli kervan kuşunun hayatta kalma ihtimali Leyla'nın yaşama ihtimalinden daha az. Buna rağmen bütün cesaretimle işte burada kervan sürüsünün en başında yaşamak için güneşe doğru kanat çırpıyorum. Kervan bir dizi oldu gökyüzünde, dilimizde aynı şarkı, gidiyoruz... Hayat büyük bir inançla kanat çırpacak değilse nedir?

KAHVATI

Taner Çelik

Devasa, Işeklindeki uzun, geniş ve beyaz koridor boyunca sürüklenen serum ayaklığının tekerleri büyük bir gıcırta ile ilerliyordu. Gecenin kasvetli ve boğucu sessizliğini bozan tek hayat belirtisiydi bu gıcırta. Özenle döşenmiş ve her daim pırıl pırıl parlayan fayansların arasındaki boşluklar, koridoru aşındıran hastaların ayak sürümleri ile iyiden iyiye derinleşmişti. L koridorun dönemecinin tam üzerindeki floresan lamba korku filmlerini aratmayacak şekilde bir yanıp bir sönüyordu. Yangın merdiveni ile kapı komşusu olan 405 numaralı odada ölümü bekleyen sekiz hastanın sekizinin de başında sessiz dualar okunuyordu. 406 numaralı odadaki yaşlı adamın durumu içler acısıydı. Bir hafta içinde geçirdiği dört ameliyat vücudunu iyice zayıflatmıştı. Doktorlar yarasının açılıp içeride biriken iltihabın temizlenmesi gerektiğini söylüyordu. Ama adam bir kez daha bayılıtlırsa bu son uykuya dalışı olabilirdi. Bu yüzden adam uyutulmadan yarası açılmıştı. İki kolundan ve iki bacağından dört asistan hekim sıkı sıkıya kavramış, yanı başında gözyaşlarını içine akıtan yaşlı karısının gözlerine bakarak sessizce yardım dilenen adamın âdeta cellatları olmuşlardı. Erkekler koğuşunun tamamına kesif bir sidik kokusu hâkimdi. Gece nöbetçisi, iri yapılı hemşirenin süründüğü esanslar, pansuman odasından ince ince sızan tentürdiyot kokusu ile birleşince insanın başını döndüren bir mezarlık pusu, gözle görülmez bir şekilde havaya çörekleniyordu. Hastalarına refakat edenlerin çoğunun teni yaz sıcağında günlerdir su yüzü görmemişti. Kadınlardan ve erkeklerden yükselen ter kokuları kimseyi rahatsız etmiyor gibiydi. Sıradan bir insan bünyesinin kaldıramayacağı kadar büyük acılar çeken insanların kaldıkları odalarda pencerelerin kolları çıkarılmıştı. Odalar, yukarıdan açılan küçücük pencerciklerle

havalandırılıyordu. Çektiği acılara dayanamayacak durumda olan hastaların, hayatlarını sonlandırması için herkesin uyuduğu bir anda, son bir gayretle yatağından yekini atacağı birkaç adımla pencereye, oradan da sonsuz huzura ulaşabilmelerini engellemek için alınmış bir önlem olduğunu çok sonra anladım. Burada intihar, rutin bir olaya dönüşmüştü. Daha birkaç gün önce, ergenliğini daha yeni atlatmış bir kızın, çektiği acılara daha fazla dayanamayıp vücuduna bağlı iğnelerden birini kullanarak damarlarını kesip yaşamına son verdiği konuşuluyordu sessiz kalabalık arasında. Gerçek miydi? Gerçekten böyle bir şey olmuş muydu? Yoksa bu da gördüğüm kâbuslardan bir tablo muydu? Hâlâ tam olarak bilmiyorum. Kolay değildi bir insanın bu denli büyük acılar çekmesi. Vücutları kesiliyor, içlerinden irili ufaklı parçalar çıkarılıyor, sonra geri dikiliyordu. Genelde bütün bu işlemler onlar uyurken gerçekleşiyordu. Esas çile uyandıktan sonra başlıyordu. Dirsek içlerinden serumlara bağlanmış hortumlar, şah damarından verilen yakıcı ilaçlar, idrar yolundan içeriye sarkıtılmış sondalar, karın boşluğundan damla damla alınan kirli kan... Ava kurban gitmiş vahşi bir hayvanın, avcılarından merhamet dileyen bakışlarıymışçasına hasta bakıcılara, asistan hekimlere, hemşirelere atılan bakışlar... Yemeden, içmeden geçirilen uzun günler ve geceler... Bakıma muhtaç kalmanın verdiği derin vicdan azabı ve insanın ölümü özleyişi... Bir insanın çekebileceği en büyük acıları pencere kolları olmayan odaların içine sıkıştırmışlardı sanki. Gecenin sessiz kasvetine kulakla duyulmayan, yürekle hissedilen yardım çılgınlıkları, isyanlar, yakarışlar, küfürler, beddualar karışıyordu. Serum ayaklığının çıkardığı gıcırta gergin insanların gerginliğini daha da arttırıyordu.

“Kahvaltı...” Babamın dudaklarından dökülen tek kelimeydi. Tam yirmi iki gündür yemek yememişti. Bu yirmi iki günde sayısız ameliyata girip çıkmıştı. Kanser bütün vücudunu sarmadan evvel bağırsaklarındaki yaranın alınması gerekiyordu. Aşırı kiloları böbreklerinde yağlanmaya sebep olmuş, onu hızlı bir ölümden bu

sağlıksız durum kurtarmıştı. Ne tuhaf bir çelişki! Haftalardır hekimlerin kendisine uygun gördüğü mamalar ve ilaçlarla besleniyordu. Yetmiş yıllık bir ömrün son demleri sidik kokan hastane odalarında bir lokma ekmeğin hayalini kurarak ve geçmişine hayıflanarak geçiyordu. Bir insan daha nasıl yıkılabilirdi ki? İlaçlar... Her gün alınan ilaçlar... Her öğün yemek gibi, su gibi, umut gibi alınan ilaçlar... Aynı anda hem şifa veren hem de tehlike saçan ilaçlar... İçildikçe insanı biraz sağlığa, biraz ölüme yaklaştıran ilaçlar... “Kahvaltı...” diyordu babam. Dudaklarını açmadan, dilini kıpırdatmadan. Sanki yüreğinin derinliklerinden konuşuyordu. Yetmiş yılın bütün ağırlığıyla, omuzlarına yüklenmiş olan bütün sorumluluklarla... Yetmiş yılın sonunda benden tek bir dileği vardı; “Kahvaltı...” Konuşamıyordum. Kelimeler karın boşluğumdan mancınıkla fırlatılıp damağıma çarparak parçalanıyordu sanki. Babama erişemiyordu. Utanıyordum. Onun için hiçbir şey yapamamış olmaktan, onu hayata döndürememekten, çürümesini engelleyememekten utanıyordum. “Kahvaltı...” diyordu babam. Belki de son isteğiydi bu benden. Yerine getiremiyordum. Dünyanın bütün yükü omuzlarıma yüklenmiş gibiydi. Babamın her “Kahvaltı...” demesinde saçlarım biraz daha beyazlıyor, belim biraz daha bükülüyordu. Uzun ve geniş l koridorun bir ucundan diğer ucuna yüzyıllar boyu süren bir yolculuk yapıyorduk. Altında ezildiğim her başarısızlık, babamı hayata geri döndürememenin yarattığı her vicdan azabı saniyeleri asırlara çeviriyordu.

411 numaralı odanın önünden geçerken durdu babam. Yavaş hareketlerle kaldırdığı bakışlarını içeride yatan adama yöneltti. Odanın kapısına kocaman, kırmızı bir yıldız yapıştırılmıştı. Hekimlerin dışında kimsenin girmemesi gereken bir odaydı bu. Adamın ince bağırsağından iki metrelik kısım alınmış, makatı kapatıldığı için dışkısını rahat yapabilmesi adına bağırsaklarından dışarı doğru bir torba sarkıtılıp dikilmişti. Adamla göz göze geldiler. Yüzünde bir çizgi dahi oynamayan adama, geçmişini, geleceğini görür gibi baktı babam.

Baktı ve yineledi, “Kahvaltı...”

Ayaklarım artık tutmuyor gibiydi. Aylardır hastaneden dışarı adımımı atmamıştım. Sıcak hava nefes almamı zorlaştırıyordu. Vücudum yapış yapıştı. Sidik kokusu elbiselerimi delip geçmiş, tenime işlemişti. İnsan olmaktan çıkmış gibiydim. Terliklerin içinde yapış yapış olmuş ayaklarıma baktım. Tırnaklarım siyahlaşmaya başlamıştı. Acınacak hâldeydim. Babamı yatağına yatırıp hastane tuvaletinde soğuk suyla yıkanmaya karar verdim. Tuvalete yaklaştıkça kokular birbirine karışıyor ve uyuşturucu etkisi yaratıyordu. Artık kokulardan tiksiniyordum. Alışmıştım. Eskisi kadar kusmuyordum da. İnsan mecbur kalınca her şeye alışıyor. Tuvaletten içeri girdiğimde 413 numaralı odada yatan ince uzun adamın gizli gizli sigara içtiğini gördüm. Kimseye söylememem için yalvarırcasına baktı. Görmezden gelip kendimi kabinlerden birine attım. Klozetin etrafı kusmuk gölüne dönmüştü. Midemde bir şeyler kıpırıyor gibiydi. İğrençliklerden iğrenmediğim için kendimden biraz daha uzaklaştım. Gözlerim kararmaya, başım dönmeye başladı. Sabahtan beri hiçbir şey yememiştim. Açlıktan bayılmak üzere olduğumu sandım. Derinden ritmik bir şekilde trampet seslerinin geldiğini duydum. Ama hayır, hastanede neden trampet çalsınlar? Hem bu sesler çok daha tok ve sert bir şeylerin sesi idi. Titreşimlerini beyin kıvrımlarımda hissediyordum. Sesler gittikçe yaklaşıyor, büyüyor, toklaşıyordu. Korkuyordum. Aylardır duyduğum inleme sesleri, ağıtlar, haykırışlar sanki bu seslerde birleşmişti ve bir kasırgaya dönüşmüştü. Az sonra ben de bu kasırgaya kurban gidecek ve sonsuza kadar gökyüzünde asılı kalacak olan bu haykırışların bir parçası olacaktım. Yerimde çakılı kalmıştım. Hareket edemiyordum. Sesler daha da yaklaşmış, artık sanki kulağımın birkaç santimetre açığına yerleşmişti. Alnımdan ter boşalıyordu. Son duamı etmeye bile fırsat bulamadan devasa bir balyoz sol tarafımdaki duvardan içeriye girdi. Dizlerimin bağı çözülmüştü. Yorgunluğumdan beklenmeyecek çeviklikte bir hareketle topuklarımda üzerinde geriye

doğru dönüp kendimi bir koridora attım. Devasa koridor sanki daralmış, duvarlar beni sıkıştırıp yorgun bedenimi boş bir çuvala çevirmeye yemin etmiş gibiydi. Gittikçe daralan duvarlarla birlikte nefesim de daralmaya başlamıştı. Çığlık atmak istiyordum. Ama bunu yapmak için bile gücüm yoktu. Az önce tuvalette beni teğet geçen balyoz bir iken bin olmuş, koridorun duvarlarına inmeye başlamıştı. Duvarlar büyük bir gürültü ile deliniyordu. Deliklerden toz yerine irin akıyordu. Safran sarısı bir irin siyahlaşmış ayaklarımı görünmez hâle getirmişti. İrin havuzu hızla yükseliyordu. Babama koşmak, onu kurtarıp dışarı çıkarmak son anda aklıma geldi. Fakat artık çok geçti. Sarı havuz içinde adım atmak imkânsızdı artık. Bütün kuvvetimi toplayarak babamın kaldığı 409 numaralı odaya doğru yöneldim. Güçlkle de olsa babamı görebildim. Gözlerini bana dikmişti. Kımıldamıyordu. Sadece bana bakıyordu. Dudaklarını oynatmadan yine aynı şeyi söyledi: “Kahvaltı...” Ağzımı açamıyordum. İrin burun deliklerime kadar yükselmişti. Artık nefes alamıyordum. Hayata dair gördüğüm son imge babamın donuk, çaresiz ve beklenti dolu bakışlarıydı. Kulağında yankılanan tek bir ses: “Kahvaltı...” Daha fazla dayanamıyordum. Kendimi kaderime teslim ederek ölümü beklemeye başladım. Gözlerim ağırlaştı. Nabzım yavaşladı. Artık belli belirsiz, bir yavaşlayan kalp atışlarımı bir de babamın insanın vicdanını delip geçen sesini duyuyordum. Gözlerim kapandı. Nefesim iyice yavaşladı. Derin bir sessizliğin içine gömüldüm. Gözlerimi güçlkle açtığım zaman güneş yeni doğuyordu. Oturduğum refakatçi koltuğunda kan ter içindeydim. Tepemde babam dikilmiş, gülen ve umut dolu bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. Elinde plastik bir kahvaltılık... Sanki cehennemın en zorlu katmanlarına kadar inmiş, ölümün bizzat kendisiyle yumruk yumruğa dövüşüp onu alt etmiş gibiydi. Saatlerce dudakları açılmadan konuşan bitkin adamın yerini şen şakrak, hayat dolu, capcanlı bir yeni yetme almıştı. Plastik kahvaltı tabağını bana uzattı: “Kuvvetli ye. Bugün geri kalan hayatımızın ilk günü. Beni taksiye bindireceğın zaman güçlü

olman gerek. Bakma öyle. Ben yemem bunları. Kendimi aylardır evdeki kahvaltıya hazırlıyorum.”

Bütün sıkıntılar geride kalmıştı. Yeni bir gün doğmuş, yeni bir umut filizlenmişti. Her sabah beni kâbuslarımdan uyandıran ağıt sesleri bu sabah duyulmuyordu. O günlerden aklımda kalan tek şey kafasında bonesi, elinde eldiveni, üzerinden buharlar çıkan seyyar arabasıyla odaların önünde durup bağırarak orta yaşlı adamın sesi: “Kahvaltı...”

HAYAT, TUTUN BANA!

Rahime Sarıçelik

Eğer gerçekten bir mahşer varsa, o günlerde orası Ceyda'nın yüreğiydi. Ailesinde yangınlı bir telaş vardı. Birileri içine sıcak, ince bir demirle dokunuyor âdeta içini burkuyor, burkuyordu. Bu onda acı bir sızı yaratıyordu. Öyle ki bu sızıyı ayak parmaklarına kadar hissediyordu. Sadece bir şeyden emindi, hepsinin kafasında aynı soru vardı: “Neden biz?” Ama herkesten farklı olarak o, bu durum için asla gözyaşı dökmemişti. Öyle ki içinde bütün sıvılar donup kalmıştı sanıyordu.

“Yarın önemli bir gün kardeşin için. Hadi uyuyun!”

Annesinin sesi kulaklarında birkaç kez çınlamıştı. Artık hiçbir kelime içinde doğru düzgün karşılığını bulamıyordu. Saatlerce insanların karşısında durabilir ve tek bir cümlelerini bile anlamaksızın yüzlerine bakabilirdi. Dün olan bu değil miydi? Koskoca arabanın altında kalıyordu. Anlaşılan Tanrı ailesine verdiği bu acı için adaletli olmak istemişti ki ikinci bir belayı es geçmişti. Bu aralar Tanrı ile arası iyi sayılmazdı. Didişip duruyordu “Neden?” sorusuyla. Arabanın kaportasının sıyırıp geçtiği bedeniyle kendini yolun kenarında bulmuştu. Herkesin bakışları nasıl da donup kalmıştı gösterdiği duyarsızlık karşısında. O kalkmış, yırtılmış elbisesinin tozunu silkelemiş, yırtılan terliği ile bir şey olmamış gibi yola devam etmişti. İyi ki sıcacık bir yaz günüydü de terliklerini eline alıp yürüyebilmişti. Sanki tek sorun da buydu. Arabasından fırlayan şoför arkasından bakakalmıştı. Bu donmuşluk, arkadaşı ile bulunduğu kafede ağlamakla sonuçlanmıştı. Sonra olanları anlattığında birlikte ağlamaları onu bir süre tutmuştu. İşte ilk gözyaşları, isyanı kazanmıştı.

“Bana mı gülüyorsunuz? Eşek kadar oldunuz, gene büyümediniz.”

Annelerinin her gece tekrarladığı “Gece yatmak bilmezsiniz, gündüz kalmak bilmezsiniz!” cümlesine gülüyorlardı. Gerçekten de kocaman olmalarına rağmen küçük iki kardeş gibi gülüşüyorlardı. Kardeşindeki bu umursamazlık onlara nasıl da güç veriyordu. Sadece düşündüğü bunu daha ne kadar sürdürecekti?

“Yarın kaçta?”

“Sabah 08.00.”

“Korkmuyorsun değil mi?”

Kardeşi uyuyakalmıştı. En güzeli buydu. Bu sorunun cevabına katlanamayabilirdi. Hem artık uzun konuşmalar yapamıyorlardı. Kemoterapi onu çok hâlsiz bırakmıştı. Güçsüz ve çocuk kadar kalmış ince bedenine dokundu.

“Uyudun demek...”

Öyle ya yarınki ameliyat dokuz saat sürecekti. Bacağındaki tümör alınacak ve bacağına platin yerleştirilecekti. Yarına belki de bir engelli olarak uyanacaktı. Acaba buna alışabilecekler miydi? Bu ülkede engelli olmak onu korkutuyordu. Annesinin dediği gibi önemli olan onun yaşamasıydı. Gözleri usulca kapanırken yorgun soluyan kardeşinin yanağına bir öpücük kondurdu.

“Yavrum, korkmayın!”

“Sadece bir deprem!”

Baş ucundaki saate baktı. Sabah 03.02... Pencereye baktı. Ortalıkta bir kızılılık ve büyük bir uğultu vardı. Yattıkları yatak sarsılıyordu. Babası koşmuş, şaşkınlıktan kardeşinin üzerine düşeceğini sandığı elbise dolabı tutuyordu. Oysaki Ceyda çoktan kardeşinin üzerine atmıştı kendini. Bir şey olsa ona olacaktı. Öyle inanıyordu. Ancak sarsıntı biteceğe benzemiyordu. Babası, annesi ve o, kardeşinin üzerinde halka oluşturmuşlardı. Bir ara abisi girdi içeri.

“İstersen balkondan atla.”

“Hayır, sizensiz gidemem.”

“Kardeşiniz çıkamaz biz onunlayız. Siz kaçın!” deyivermişti babası.

Abisi ve Ceyda kardeşinin baş ucunda sımsıkı sarılıp duruyorlardı. Babasının gözlerinden akan yaş onun yüreğini çizip geçmişti. Öyle ki o iz hep kalacaktı. Evet, bu bir depremdi. Ve belki de öleceklerdi. Ama kimse kaçmayacaktı.

Dışarıda bağrışlar vardı. İnsanlar dışardaydılar.

“Dışarı çıkın, dışarı!”

“Binalar çökmüş!”

Anlaşılan dışarı cehenneme dönmüştü ama onların yüreğinde bir sıcaklık vardı. Gülümsüyorlardı. Annesi dua okuyordu.

“Dışarı çıkın!”

Gelen alt katta oturan komşuları idi...

“Sarsıntı bitti ama güvenmek olmaz.” diyerek babası kapıya doğru gitti.

İçeri koşan Nalan teyze onlara baktı. Hepsi olduğu yerde öylece kardeşine bakıyorlardı. Kocası Hasan amcanın gözlerinden akan yaş tumbul suratında akacak yer bulamamış gibiydi. Kardeşini babasıyla dışarı çıkarmışlardı.

Çıktıklarında dışarıda tam bir korku yaşanıyordu. Ulaşılamayan telefonlarla insanlar yakınlarını arıyorlardı. Neler olup bittiğini kimse bilmiyordu. Kesin olan, kesilen elektrikler yüzünden ameliyat ertelemişti. Bütün bu olumsuzluklara rağmen o bir kuş kadar hafifti ve gözlerindeki yaş dindiremiyordu. Bıraksalar bir yüzyıl ağlayabilirdi. Dünyadaki her şeye ağlamak istiyordu. Biraz önce ailesi ile yaşadıkları, onların yüreğindeki sıcaklık, içindeki donup kalanları eritmişti. Bütün acılara, bütün kötülöklere, bütün duyarsızlıklara, çocuklara, savaölara, kimsesizlere, çaresizliğe bütün tahammölsözlöklere ve adaletsizliklere... hastalıklara... Şu an çıplak bir yerlerini saklayan mahallenin komik teyzesi Hatuna. İçinde tüm acılara yetecek kadar

gözyaşı biriktirmişti. Tanrı için bile ağlayabilirdi. Ne de olsa onun da olan biteni engelleyecek gücü yoktu.

Tüm bunların arasından kardeşine baktı.

Kardeşi sanki herkese, her şeye inat sadece “Hayat, tutun bana! Hayat, tutun bana!” diyordu.

Ceyda duyduğuna inanamıyordu. Kardeşinden öğrenecek ne çok şeyi vardı. Bu cümleyi on yıl sonra gene bir gece sabahlarken tekrarlayacağından habersiz, sevinçle onu daha sıkı kucakladı.

BAHAR'IN YEŞEREN ÇİÇEKLERİ

Hatice Yatkin

“Bahar” dedi biri, dönüp bakmadım.

Tekerlekli sandalyemin yönü pencereye dönüktü. Gözlerim, hastanenin penceresine uzanan, o ağaç dalına takılmıştı. Bir kuş, çatallı köşesine tünediği dalın kenarına gagasını sürtüyordu. Kanatlarını açıp silkti, gagasını salladı. Kuşun küçük gözlerini, pençelerini, kanat uçlarını izledim. Kuş olmanın nasıl bir duygu olduğunu düşündüm. Bir çift kanadım olmasını, şu pencerenin pervazında kısa bir süre oyalandıktan sonra yükselip uçmayı istedim. Göğün mavisinde kaybolmak iyi gelir miydi bana?

Kaybolmayı hayal etmem ne kadar da komik. Ben zaten kaybolmadım mı? Hastanenin koridorlarında, yatağımın yumuşak gömül genliğinde, şu dört duvarın içinde ve dışında, şehrin sokaklarında kayboldum. Beynim bana çeşitli oyunlar oynadığından ve vücudum verdiğim direktiflere cevap vermediğinden beri kendimi kaybolmuş ve yalnız hissediyorum. Gerçekte yalnız değilim, hatta etrafım eskisinden bile kalabalık ama ben bu kalabalıklar arasında yapayalnızım kaldım.

Pencerenin önünde duran vazodaki solgun çiçeklere baktım. Telaştan olacak kocamın üç gün önce getirdiği o çiçek demetini dolabın üzerinde unutmuştuk. Dün akşam kardeşime gözümle ve parçalanmış hecelerimle, çiçekleri göstermiş, vazoya su koyup o çiçekleri içine yerleştirmesini ve pencerenin önüne bırakmasını istemiştim. Boyunları bükük çiçekler ne kadar da bana benziyorlar. Yeşerme sevdasına kapılmalarına rağmen kurumaktan, ölmekten kurtulamıyorlar. Suyun bir faydası olacak mı? Onları yaşama döndürebilecek mi acaba?

“Bahar”

Çoğu zaman beni yalnız bıraksınlar istiyorum. Sonra zihnim program değişiyor. Birden, kendimi dinlemem için kalabalıklara karışma isteğiyle doluyorum. Fakat son üç aydır hayata dair istediğim hiçbir şey gerçekleşmiyor. Umut bir zamanlar sevdiğim bir kelimeydi ama artık o kelimeyi duymak bile istemiyorum. Onu tüm harfleriyle beraber kaybettim ben. Tıpkı üç ay önce bedenim üzerindeki hakkımı kaybettiğim gibi.

Kuş tekrar şakımaya dalı gagalamaya başladı.

“Bahar”

Hafif bir kıvılcıkla döndükten sonra, kuştan ayırdığım gözlerimi ismimi üçüncü kez tekrar eden adama çevirdim. Bu adam biraz kocama benziyor. Aslında hııı, aaaa evet, o benim kocam. Sanki saçları iyice ağarmış, yüzündeki çizgiler daha bir çoğalmış. Tuhaf bir şey, tıpkı benim gibi, üç ayda ne çok değişmiş. Kaç gündür tıraş olmadı mı? Yüzü minik, delici dikenlerle kaplanmış. “Canım, kılların yanağıma battı. Beni bu boydalarken öpme ne olur. Sakalların ya daha uzun olmalı ya da hiç olmamalı.” Geçmişten bir anıyı şimdi içimden seslendiriyorum. Sanki savaş meydanına dönmüş olan kafamdan geçenleri hissetmiş gibi sakallarını ovuşturuyor. “Çokbilmiş karım benim.” dediğini duyar gibi oldum ama hiçbir şey demedi. Galiba geçmiş bir anı kulaklarıma fısıldadı yine. Tekerlekli sandalyemi yatağıma doğru ittirdi. Önce sağ elim sol elimin üzerine uzanıyor, sonra oradan tıraşlı kafama gidiyor. Parmaklarıma dikiş izleri değişiyor, değişiyor. Yaralarım hâlâ çok kaşınıyor. Avuç içimle onları azıcık ovalıyor, biraz olsun rahatlıyorum. İki güne kalmaz bu dikişler kesilecek, oradan kafama bir hortum sokulacak. Beynimin içinde toplanan sular dışarıya çıkarılacak ve kafam tekrar ve yeniden dikilecek biliyorum. Başım resmen yamalı bohçaya döndü. Komik mi bu? Hayır, değil. İyileşip evime gidebilseydim eğer, belki yıllar sonra bunu komik bir anı olarak çocuklarıma anlatabilirdim. Hafızam bir gidip bir geri gelmese hep yerinde kalsaydı keşke. Hep o sular yapıyor bunu biliyorum. Kafamın içinde su taşkınları oluyor,

sel suları çıkacak bir yer bulamayınca beynime baskı yapıyorlar. İşte o zamanlar, zihnimdeki iyi kötü anılar, her şey silinip, sel sularıyla birlikte sürükleniyor. Kendimi her defasında bir ameliyat sonrası yatağında buluyorum. Bu bir dahaki taşkına kadar böyle sürüp gidiyor.

Başımı kaldırıp kocama bakıyorum. Acaba beni nasıl buluyor? Hâlâ güzel olduğumu düşünüyor mu? Ona baktığımı hissedince benden yana döndü. Tebessüm etmeye çalışıyor ama biliyorum ki aslında çok gergin. Gülümsemeye çalışmak gülümsemekle aynı eşitliğe sahip değil ki. Bana her şeyin yolunda olduğunu bir tebessümle anlatmaya çalışıyor ama nafîle, ben her şeyi biliyorum. Doktorum daha ona söylemeden, acımasız raporlar kocamın titrek ellerine değmeden önce de biliyordum. Beni benden daha iyi kim bilebilir değil mi? Beynime yerleşen ve onu tıpkı bir ahtapotun kolları gibi çevreleyen tümörden haberdardım ben. İlk defa bayılıp kendime geldiğimde ve vücudumu kontrol edemediğimde anlamıştım. Bedenim benden ayrılmak ve otuz beş senelik birlikteliğimizi beynimin yardımıyla çabucak sonlandırmak istiyordu. Yatağında, bilinmez bir yerlere dalgınca bakarken, omzuma dokunup teselli cümleleri sıraladığında da biliyordum. “Sus, yeter sus.” demek istiyor ama diyemiyordum. Zaten bilmesem bile on senelik hayat arkadaşımın gözlerinde bunu görecek ve yine haberdar olacaktım gidişimden. Biz hiçbir şeyi birbirimizden saklayamazdık ki. O bunu unutsa da ben bu hâlime rağmen unutmamıştım.

Baş ağrılarım çoğaldığında daha ilkbaharın başındaydık. Hangi aydı o? Offf, off hatırlayamıyorum, neydi? Kış bitmişti ve güneş sıcak yüzünü artık saklamıyordu. Havalar ısınıyor, güneş gülümsüyor diye mutluydum. Mide bulantılarımı ve ara ara kusmamı, sürekli içtiğim ağrı kesicilerin yan etkisi olarak gördüğümünden pek umursamıyordum. Aslında aylardır baş ağrısı çekmeme, ağrının şiddetinden karanlık odalara saklanmama rağmen doktora gitmeyi hiç düşünmemiştim. Kollarım ve bacaklarım uyuşmaya, gözlerim iyi görmemeye başlayınca neler oluyor dedim kendi kendime. Kansız mıydım yoksa? Vitamin

eksikliği mi çekiyordum. Bir doktora mı görünmeliydim?

Bir gün yataktan kalkıp lavaboya giderken düşüp bayıldım. Kendime geldiğimde hastanedeydim. İki gündür yoğun bakımda yattığım, başımdan ameliyat olduğum, iyileşeceğim söylendi. Kafamı bir yere çarptığımı düşündüm, neyse ucuz atlatmıştım, ben de pek bir sakardım. Oğullarım geldi yanıma. Yanaklarımı öptüler. “İyileşip eve gel anne, seni çok özledik.” dediler. “Be... ben de sizi, ben de si... zi, ben de si.zi...” dedim. Sonra başka ne diyeceğimi hatırlayamadım. Onları sevdiğimi söyleyecektim ama diyemiyordum. Öylece yüzlerine baktım. Kız kardeşim ağlayan evlatlarını alıp telaşla odadan çıktı. Eşim kapıya doğru bağırıp bir şeyler söyledi. Sonra tüm görüntüler ve sesler silindi gitti.

Uyandığımda her tarafıma hortumlar ve kablolar takmışlardı. Bir robot gibi yatağa sabitlenmiş, garip bir canlı gibi incelenmek üzere doktorların insafına bırakılmıştım. Şüphe bulutları başımın üzerine üşüştüler. Bir sürü konuşma balonu şişip şişip patladı. Yaralarım canımı yakarak, tekrar, tekrar yokladı.

Sandalyenin iki yanına uzanan kollarımı zorlukla ve bin bir gayretle oynatıp ona uzatmaya çalışıyorum. Yatağıma yardım olmadan yatamayacağım, bir zamanlar aklımın ucundan bile geçmezdi. Hemen, acele ile beni yormak istemezcesine uzanıyor ve ellerimi yakalıyor. Kucaklayıp yatağıma yatırıyor. Yarı et yarı kemik oldum ya, artık onun için beni taşımak artık daha kolay oldu.

Eli elimin gözleri ise gözlerimin üzerinde, keşke daha önce bu hareketi sıkça tekrarlasaydı. Erken vedamızdan önce evliliğimizin daha güzel geçmesini sağlasaydı. Onun gözlerinde de görüyorum bu pişmanlığı. Kaybetmeden anlasak sevdiğimiz insanların değerini. Öyle pişman ki bende öyle, gereksizce birbirimizi kırdığımız, kızgınlığımızı korkunç kelimeler savurarak gösterdiğimiz o kavgalardan. Küskünlükle birbirimize sırtımızı dönüp uyuduğumuz gecelerden. Birbirimize söylemeye yüksündüğümüz sevgi cümlelerinden. Her şeyden ama her

şeyden pişmanız.

O, her fırsatta benden yıllardır esirgelediği o kelimeleri sıralıyor “Seni seviyorum” ben ise sadece duyu organlarımla konuşabiliyorum. Gözlerimle onu hep sevdiğimi ve daima seveceğimi anlatıyorum. Gözbebeklerimin içinde oynaşan, sönmeye yakın ışıklarda görüyor ne kadar sevdiğimi. Ona verdiğim değeri gösteremediğimden duyduğum pişmanlığı.

Konuşabilseydim eğer, ona Bahar'ın gidiyor canım derdim. Bahar'ın artık gidiyor, dönülemezcek bir yola girdi gidiyor. Artık Bahar'ın için mevsimler bitti. Bahar'ın dalları kırıldı, kökleri kurumaya yüz tuttu. Kendine iyi bak aşkım derdim kendine ve oğullarımıza iyi bak. Onlar benim sana emanetim. Onlara baktıkça beni göreceksin. Onlara seslendikçe bana seslenecek, onların gözlerinde beni göreceksin. Çiçeklenmiş bir meyve ağacı görürsen dalına uzanıp çiçekleri elinle okşayacak ve o çiçeklerde beni göreceksin. Elma ağacının altında seninle göğe doğru bakarken ve bulutların şekillerini çözme yarışına girmişken gözlerimizin buluştuğu o anı hatırlayacaksın. Bahar'ın gidiyor sevgilim Bahar'ın başka diyarlara gidiyor. Hoşça kal.

Ben gözlerimle kocama gidişimi haber verirken içimden bir ses “Umuuuuut” diye sesleniyordu. “Umudunu kaybetme Bahaaar, sen daha ne fırtınalarla boğuşup kendini durgun limanlara atacaksın. Oğullarının okullarını bitirdiğini evlendiklerini, torunlarını okşadığını göreceksin. Umut var umuuut, ona sıkıca tutun Bahar.” diyordu.

Odanın kapısı açıldı. Doktorumun elinde beyaz bir sayfa ve gülen bir yüzle bize doğru ilerlediğini gördüm. “Emir Bey.” dedi. “İnanılmaz bir gelişme var.”

Kocam şaşkınlıkla doktorun ona uzattığı kâğıdı inceledi. Ben, öylece korkuyla, heyecanla nefesimi tutmuş bekliyordum. Kocamın gözleri sayfadan ayrılır ayrılmaz doktorum konuşmaya başladı. “Siz de okudunuz. Tümörde bariz bir gerileme var. Işın tedavisinin bu kadar kısa sürede böyle bir gerilemeye sebep olduğuna ilk kez şahit

oluyorum.” Sonra bana döndü. “Bahar Hanım, ben kurtulacağınıza yürekte inanıyorum. Hayatınızda ne oldu, neye tutundunuz bilmiyorum ama sakın onu bırakmayın. Siz sıkıca yapışın ki bizde tümörün belini rahatlıkla kıralım.”

Sözleri biten doktorumun gözleri nemlenmişti. Elini uzatıp omuzlarımı sıkıca sarstı. Kocamın ona geri verdiği sayfayı elime bırakırken şunu söyledi. “Alın bu sizde dursun. Ne zaman umutsuzluğa kapılırsanız, düşmanın geri püskürtüldüğünün kanıtı olan bu belgeyi tekrar, tekrar okursunuz.”

Doktor kapıdan çıkıp giderken Emir ve ben gözyaşları içinde birbirimize sarıldık. Bu sırada gözüm vazodaki kurumak üzere olan çiçeklere takıldı. Daha on beş dakika önce boynu bükük ve solmak üzere olan çiçekler, başlarını yukarıya kaldırmış, güneşin pencereden giren ışığını yapraklarıyla yakalamışlardı. Âdeta pırıl, pırıl parlıyorlardı. Sanki büyük bir müjdenin ilk habercisi gibi bana baktılar ve gülümsediler.

KİMSE YARININ NE GETİRECEĞİNİ BİLMİYOR

Kadriye Güven

Yaşananları olduğu gibi birilerine anlatmak ne kolay bir işmiş meğer ama yazmak bir başkaymış. İlk defa kendime bile itiraf edemediğim gerçekleri, yaşanmışlıkları kaleme alıyorum yağmurlu ve kasvetli bir havada. Bu gerçekten benim savaşım uydurma değil.

Şimdiler de geriye dönüp baktığım da görüyorum ki bir şeylerden geçtik ve zaman zaman düşünüyorum hayatımın en zor zamanları hangisiydi? Bir yıl önce bu zamanlar... Annemle benim hikâyemiz yaklaşık iki yıl önce başladı. Biz Balıkesir'in Kepsut ilçesine bağlı küçük bir köyde yaşıyoruz. Çocukluğum burada geçti. Hayallerim, mücadele ve hayattan nefretlerim burada başladı. Ailem hâlâ bu şehirde yaşamaya devam ediyor. Ben eğitim hayatımdan dolayı gelgitleri de hesaba kattığımız da yaklaşık 13 yıl önce ayrıldım bu şehirden. Hayatımın geri kalanının bir kısmını İzmir'de devam ediyorum.

Annem hayatı boyunca bu küçük köyden hiç çıkmadı. Diğer şehirleri, dünyayı sadece televizyonlardan gördü. Toprak kadınıydı, hayatı boyunca durmadan çalıştı, atasından nasıl gördüyse öyle yaşadı, öyle davrandı. Ondandır modern bir anne olmasını hiç beklemedim. Hep doğal beslendi ve yaşadı. Öyle ki altmışına kadar hastane yüzü görmedi. İlaç, doktor nedir bilmedi. Ta ki iki yıl öncesine kadar. Ben o zamanlar İzmir'de yaşıyordum. Yüksek lisansımı bitirmiş, iş bulmak için deli gibi çırpınmış, hayattan ümidi kestiğim bir anda yeniden İzmir'le hayata dönmüştüm. "Okudun da ne oldu? Ne olacak senin hayatın? Senin yaşitların işe başladı." Bu sözleri duya duya geçen, tam üç yıl köy hayatından sonra... Neyse ki ben kazandım. İzmir'de Dokuz Eylül Üniversitesinde doktora başladım...

Annem sol bacak şişliği ile hastaneye gitti. Hastalık başladıktan tam 3 ay sonra. Annem ve babamın tüm ekonomik özgürlüğü küçük abimin elinde. Emekli maaşları var fakat abimin kredi borçları yüzünden maaşın yarısı kesiliyor. Cepte beş kuruş para yok. Bugün olmaz anne, yarın; yarın olmaz anne bir sonraki gün diye diye geçti üç ay. Neyse Balıkesir Devlet Hastanesi Kalp ve Damar Cerrahisine gittiler. Doktor teşhisini koydu: Varis... Hasta varis çorabı kullansın ve birkaç iğne. Pıhtılaşmayı engellemek için. Bu şekilde bir üç ay daha geçti. Bizimkiler süreci önemsemedi daha doğrusu abim süreci kontrol edemedi. Sürekli doktora gidiyor, her seferinde kan sulandırıcı alıp geliyorlardı. Annem “Nerden geldi bu hastalık?” diyerek çaresizliğini haykırıyordu. Zaman geçtikçe annemin hastalığı ilerlemeye başladı. Sadece sol bacak şiş iken, sağ bacak ve vücudunun diğer bölgelerinde şişlikler oluşmaya başladı. Sürekli yayınları okuyordum, bir şeylerin yanlış gittiğini fark etmiştim. Belirtiler varisten ziyade lenfomaya işaret ediyordu. Şükür ki altı aydan sonra, bir doktor akıl edip ultrason çekti. Anormal nodüller tespit edildi. Ve doktor bize ilk işareti verdi. Bu süreçte abimleri elimden geldiğince yönlendirmeye çalışıyordum. Küçük abime bir şeyleri anlatmaya çalışıyorum, beni anlamak istemiyordu. Anneme acil teşhis konulmalı ve tedaviye başlanmalıydı. “Rahat ol! Rabb’im korusun! Annemiz de korkulacak bir şey yok!” diyordu abim her defasında. Üniversite hastanesinde genel cerrah bir doktor bulduk. Annemin lenfoma olduğu kesin gibiydi artık görünürde. Tanı için biyopsi yapılması lazımdı. Doktor iğne biyopsisi yaptı. Tabii ben o zamanlar bilmiyordum. Lenfoma teşhisi için bir bütün olarak lenf dokusunun çıkarılması gerektiği ve iyi bir kesi atılarak patolojiye gönderilmesi gerektiğini. Biz 2 ayda burada bekledik. Patoloji raporu çıktı: Artefaktlardan dolayı tanı konulamamıştır. Tekrar biyopsi yapılması gerektiği söyleniyordu. Neyse başka bir cerrah bulduk Balıkesir’de. Ben yaparım ameliyatı dedi. Sonra öğrendim ki o da iğne biyopsisi yapmış. Yine tanı yok ortada. Tanı tamına bir yıl

oldu annemin hastalığı başlayalı. Bir taraftan abimin umursamazlığı bir taraftan doktorların yanlış tedavi yaklaşımları annemi ölüme yaklaştırıyordu.

O zamanlar yurttan yaşıyorum. Buraya getirsem annemi ama nasıl? Neyse ki hayat benden yanaydı. Yaza doğru yurttan ayrıldım. Geçici olarak bir arkadaşımın yanına taşındım. Büyük abimi aradım; “DEU Hematolojiden bir hoca ile görüştüm. Annem ile ilgilenecek. Acil buraya getirelim.” dedim. Annemi getirdik. Doktor annemi fiziksel olarak muayene etti. Acil olarak bir cerrah bulmamı önerdi. O zamanlar beraber çalıştığımız bir genel cerrah vardı. Ona e-posta attım. Elimdeki sonuçları gösterdim. Ameliyatı ben yaparım dedi. Dahası birçok hocanın kapısını çaldım. Elimde dosya saatlerce hocaların kapılarını bekledim. Durumunu anlattım annemin. Bu süreçte 17 yaşındaki yeğenim annemin refakatçisiydi. Annem her şeyden habersiz, hastalığının sadece ödem olduğunu sanıyordu. Aslında fark edilebilir bir kilo kaybı ve iştahsızlığı vardı. Terlemeleri artmıştı. Ben ona her baktığımda en kötüsünü aklımdan bile geçirmedim. Bağlantılarım ve benim büyük çabalarım sonucunda bir ay gibi kısa sürede annemin teşhisi kondu. Sancılı bir teşhis süreci geçirdiğimi itiraf etmeliyim. Lenf baskısından dolayı böbrek ve kalp problemleri oluşmuştu. Bir anabilim dalından diğerine gidiyorduk. Bir doktor, hasta acil anjiyo olmalı dedi. Biyopsi ameliyatından hemen önce. Hematoloji doktoru diyor, hasta acil tanı almalı. Arada kaldım. 17 yaşında yeğenim ve ben hastane koridorlarında yaşam mücadelesi veriyorduk. Annem yürüyemiyor, sürekli sandalyede. İtiraf etmeliyim ki bu süreci benim hırsım yönetti. Hiç bıkmadım. Her seferinde başka bir yol denedim. Bir doktorun olmaz dediği bir ameliyata başka bir doktor onay verdi de süreç kesintisiz devam etti. Sonunda tanı koyulabildi: Non-Hodgkin lenfoma hastası. Bu nedir ki? Hiç fikrim yok desem yalan olur. Çok önceden okumalarım sayesinde öğrenmiştim. Şimdi sadece belgelenmiş oldu. Tuhaf, şimdi düşünüyorum da o zamanlar bu sonucu

duyduğumda hiç tepki vermedim... Neyse tedavi planı oluşturuldu. Annem kemoterapiye başlayacaktı. Kalp ve böbrek sorunu da vardı. Nasıl olacaktı? Hematolojideki bir doktor benim için ışık oldu bu süreçte. Annem için DEU gündüz ayakta ilaç merkezinden randevu aldım. Randevusuna bir hafta var. Bir gece aniden rahatsızlandı. Ani ateş yükselmesi. Hemen acilin yolunu tuttuk bir gece yarısı. Böbreklerden bir tanesi iflas etmiş, kreatin seviyesi yükselmiş. Hasta ertesi gün acil nefrolojiye gitsin dediler. Tabii bu süreçte duygularımı aldırımtım. Düşünmeden sadece yapıyordum. Annem de neyse ki hiç kötüsünü düşünmüyordu. Neyse denileni yaptım. Hastaya kemoterapiye başlamadan önce acil olarak bilateral nefrostomi takılması gerekli olduğu söylendi. O ana kadar bu tedaviden habersizdim. Ben sanıyorum ki böbreklerin içine bir şey takılacak. Neyse acil olarak randevu aldım. Tabii cepte para azalıyor. Her gün hastaneye taksi ile gidip geliyordum, günlük ihtiyaç tedavi derken birikimlerim tükeniyordu. Bir de demezler mi nefrostomiye siz alacaksınız diye. Acil para buldum. Aldım malzemeyi. Haklı olarak fatura istemiştım. Doktor ve satış danışmanı anlaşmış bana fatura kesmiyordu. Ortalığı biraz karıştırınca doktor annemi başka bir hastaneye yönlendirmeye çalıştı. Ayaküstü annemden habersiz gergin bir ortam oluştu. Ben nelerle uğraşarak bu zamanlara gelmişim burada pes eder miyim? Ortalık yumuşadı, ameliyata aldılar annemi. Dışarı çıktığında hüngür hüngür ağlıyor. “Sen bana çok acılı olacağımı söylemedin.” diyordu. Çaresizdim, elim kolum bağlıydı. Yeğenim ve ben tecrübesiz iki genç. Hasta yakınları yardım etti de annemi sakinleştirip eve getirebildik. Anlatmak o kadar zor ki yazarken yaşadım o günleri tekrardan.

Acil olarak hematolojiyi tekrar aradım. Durumu anlattım. Yeni bir hasta çıkış yapmış hemen hastanızı getirin dediler. Apar topar tekrardan hastaneye geldik. Sancılı günlerimiz başlıyordu. Kemoterapiye başlamadan önce annemin bazı değerleri stabil tutulmalıydı. İlk ilaç hepimizin de bildiği gibi kritikti. Benim küçük yeğenim annemin

refakatçisi. Abimler sadece aramakla yetindi o zamanlar. İki ay önce yengem ciddi bir sağlık durumu geçirmişti. Babam annemin sürecinden habersizdi. Akrabalara, babama ve anneme hiçbir şey duyurmadan başladım bu sürece ve öyle de bitirdim. Bir taraftan hastaneye yakın ev tuttum, bir taraftan doktora deneylerine devam ediyordum. Bu süreçte bu zamana kadar bir kere olsun gözyaşı dökmedim. Ama bir gün unutmuyorum, nezle oldum. Annem şikâyet etmese de sıkıntılı günler geçiriyordu. Yemek yemiyordu, böbrek problemleri vardı. Sürekli istifra ediyordu. Şiddetli baş ağrısı vardı. Ben hastayım, hijyenik nedenlerden dolayı hastaneye yaklaşmıyordum. Sadece ihtiyaçları getiriyordum. Yine bir gün binanın dışında yeğenimi bekliyordum. Deli gibi öksürüyordum, bebeği ile birlikte bir tanıdık hoca yaklaştı yanıma. Hayırdır? Ne işin var burada, dedi. Anlattım durumu. Zaten çevremde bilmeyen yoktu. Şimdilerde fark ediyorum da o zamanlar benim ilacım da başkalarına anlatmamış. Ben de nezleyim iki haftadır giremiyorum annemin yanına dedim. Dememle yanımdan bebeğini alıp uzaklaşması bir oldu. İşte o an... Gözyaşlarım istemsizce döküldü. Dayanağım büyük abimi aradım, çaresizce ağlıyordum. Ertesi gün annem kemoterapiye başlayacak ve port takılacaktı. Port operasyonunun sancılı bir süreç olduğunu biliyordum. Hiçbir şey yapamıyorum, yanında bulunamıyorum annemin diye ağlıyordum. Abimle konuştuktan sonra sakinleştim, ertesi gün o atlayıp geldi yanıma, bir moral destek oldu bize. O günden sonra, gözyaşı nedir bilmedim. Elimde dosya durmadan koştum. Dirençli insanların yaptığı şey destek aramaktır. Bu bir terapist olmak zorunda değildir en iyi bir arkadaş veya bir akraba veya bir ortak olabilir. Benim terapistim zafardi.

Hastanede bir hematoloji binası, sekizden fazla tek kişilik odalar ve çaresizce yaşam mücadelesi veren hastalar. Çoğunun durumu ağır. Çoğu hayata yeniden tutunmak için tüm dirençlerini aylar süren kemoterapi sürecinde harcamış. Öylesine yorulmuşlar ki, yardım

almadıkça yola devam etmeleri olanaksız. Kısaca burası, yaşamla ölüm arasında bir mola yeri. Biz yeğenimle burada büyüdük. Annemi odanın dışına çıkartmıyorduk. Bir hasta kaybedildiğinde hasta yakınlarının ağlayışlarını duymasın diye. Balıkesir şivesi ve dişsiz ağzı ile konuşmasıyla annem çoktan hemşirelerin ve doktorların tontiş teyzesi olmuştu. İlgilerini hep hissettik. Yine de saçlarının döküleceğini ona doktordan önce söylemiştim. Her şeye onu hazırladım. Tek farkla “Sen bir ödem hastasısın.” diyerek. “Bu ilaçlar çok ağır, bu yüzden bundan sonra yaşayacağın, daha önce karşılaşmayacağım şeyler olacak ama bu savaşı biz kazanacağız.” dedim. Annem toprak kadını, şimdiye kadar of dememiş bir insan. Onun lügatinde acı çekiyorum kavramı yok. “Kol kırılır, yen içinde kalır.” diyenlerden o. Elbette ki zafer bizim...

Tam geçen sene eylül aylarında başladı bizim kemoterapi sürecimiz. Nerdeyse her gün hastanedeydik. İlaç öncesi, sonrası, beklenmedik acil ateş yükselmeleri, enfeksiyon derken hastane evimiz olmuştu. Okullar açıldığından yeğenim gitmişti. Refakat edebilecek kimsem yoktu. Sabah annemi gündüz ilaç merkezine bırakıyordum, oradan okula geçiyordum, bazen deneylerim istediğim saatte bitmiyordu, annem hastane koridorlarında ilaç aldıktan sonra gelmem için beni bekliyordu. Annemin cep telefonu da yoktu, hemşerilerden rica ediyordum beni araması için. Hemen annemi eve bırakıyordum, merdivenleri sürünerek eve çıkıyordu. Ağrılar içinde kıvranıyordu. Sekiz saatlik ilaç alımı sonrası her yanı şişiyordu. Yemek hazırlar, tepsiyi önüne koyup, tekrar laboratuvara giderdim. Saatlerce çalışır, hastanede geçen süreci gece telafi etmeye çalışırdım. Bir gün yine öyle oldu. Annemi arayamıyordum. Yarın toplantı vardı. Bitirilmesi gereken bir sürü iş. Kafamda planlar. Doğal olarak geç saatte eve gittim. Bir baktım, annem çaresizce kıvranıyordu. Ateşi yükselmiş, nasıl acile getirdim bilmiyorum. Eve geldiğimiz de sabah olmuştu. Sabaha karşı uyuya kalmışım, toplantıya geç kaldım ve azarı da yedim tabii. Çevremdeki herkes sadece “Annen nasıl? Süreç nasıl gidiyor?”

demekle yetiniyordu haklı olarak. Bu bile benim için moral kaynağıydı. Ama destek olmadı hiçbir zaman. O zamanlar da öğrendim, eğer birine elle tutulur bir yardım edemiyorsan “Nasılsın?” diye sorulmayacağını.

Hayata tutunmak, anlatılması zor bir şey. İnsan ne yıkımlar yaşıyor ama öyle ya da böyle devam ediyordu yola... Biz ne hikâyelerle bitirdik bu süreci. Anlattıklarım bunlardan sadece birkaçı. Daha herkesin duymasından korktuğum gerçekler de var. Ama en kötüsü de ben gençken yaşlandım. İyi tarafları da var tabii, küçüklüğümünden bu yana, okumamı istemeyen annem, ağlayarak kızım iyi ki okumuş dedi... Biz öyle ya da böyle sancılı bir şekilde 2019 yılı Şubat ayında kemoterapi sürecini bitirdik. Herkes zannediyordu ki annem İzmir’e 68 yaşından sonra kocasını köyde bırakıp yaşamaya geldi. Haksız da değiller, annem yaşamaya geldi buraya...

Arkadaşlarım soruyor annenin hâlâ haberi yok mu? Nasıl oluyor da anlamadı? Bunu ben de bilmiyorum. İlk başlarda şüphelendiğini düşünüyorum. Kanser gibi bir şeyler çıkmasın diyordu. Haberleri izliyor, birçok kanser hastasıyla aynı odada aynı koridorda karşılaşılıyor kesin anladı diyordum. Ama yok. Annemi biliyorum en ufak üzüntüyü büyüterek ulaşılmaz yapar. Babam ya da akrabalarım bilse ne olacaktı ki. Kötü düşünceleri yaymaktan başka. Biz sıkıntılı bir süreçten çıktık, birileri gerçekten bunu atlattın dediğinde insanların bunu anlamadığını düşünüyorum. Anlayamaz da zaten... Şimdilerde üç ayda bir gidiyoruz hastaneye. Şükür iyiyiz. Sadece kemoterapinin birkaç yan etkisi kaldı. Lenfödem ve kemik iliği nötrofil üretim merkezinin etkilenmesi gibi. Onların da tedavisini gördü. Ara ara kontrollere devam sadece... Yaklaşık 1,5 yıldır İzmir’de yaşıyor annem. Köye sadece bayramdan bayrama götürüyorum. Herkes sorguluyor tabii niye gelmiyor diye. Annem hayatının keyfini yaşıyor diyorum. Kar yağarken birden güneş açmak gibiydi hayat, bu aralar hava güneşli bende. Bu zaferi biz kazandık. Fakat itiraf etmeliyim artık hastane görmek istemiyorum. Bu olaylar devam ederken hiç durmadım. Yurt dışında doktora yapabilmek

için bir bursa başvuru yapmıştım. Kazandım... Şimdilerde gitmek için hazırlıklar yapıyorum. Dedim ya “Kimse yarının ne getireceğini bilmiyor!”

DEĞER

Dilek Gür

Tren garı ıssız... Son nefeslerini veren bir insanın sessiz bakışlarıyla veda ediyorum trene. O da bana o kadar sessizce karşılık veriyor. Burayı sevsem de herkes gibi ayrılıyorum sevdiğim yerlerden. Her şey düşündüğüm gibiydi ama sonunda istediğim olduğunda bu kadar anlamsız olacağını düşünmüyordum. Bu kadar acı verici. Eskiden kalemlerle ellerimi kanser olurum umuduyla çizerken kanser sayesinde bu hayattan kurtulacağımı, yıllarca şikâyet ettiğim yaşamımın daha da kötüleşmeyeceğini düşünüyordum. Yanılmışım işte. Neyse zaten fazla da uzun sürmeyecekti.

Güneş yeniden doğmuştu ama bu sefer ona eşlik etmeyecektim. Yıllarca ondan ilham almıştım ama benim de ona ihanet etme vaktim gelmişti. Güneş artık eskisi kadar güzel görünmüyordu bana. Kıymetini bilmediğim diğer şeyler kadar o da boştu artık. Ben olsam da olmasam da doğacak ve batacaaktı nasıl olsa. Ne gerek vardı ona bu kadar anlam yüklemeye. Yeni odama bakıyordum. Güzel mi kötü mü diye düşünmüyordum bile. Biraz daha boş zaman geçsin ve sonra da her şey bitsin istiyordum yine sessizce. Belki, unutulmuş bir yaşam öyküsü olmak o kadar da kötü değildir. Düşünmek bile saçma değil miydi? Güzel de olsa kötü de olsa yine bitecekti. Muhtemelen ben de kimse elimi tutmuyorken ölüp gidecektim, aynı şu anda olduğum gibi yapayalnız, tedavi olmamı istedikleri için gittiğim yere yalnız gönderen ailem olmadan... Hoş tedavi olmayacağımı bilseler de beni buraya göndermeleri oldukça saçmaydı. Karnım guruldayarak düşüncelerimi kesiyor. En son trende bir şeyler yediğimi hatırlıyordum. Belki civarda bir pizzacı bulurum diye paltomu da alıp çıktım.

Öğlen olduğunda annem gelmişti. Kolilerin çoğunu yerleştirmiştik, bir saat sonra doktora gideceğimiz için gerisini Sibel ablaya bırakıp çıktık.

“Heyecanlı mısın?” diye sordu annem.

“Hayır.” dedim.

“Yolculuk nasıldı?” diye sordu inatla.

“Konuşmak istemiyorum.” dedim.

Benimde onun kadar inatçı olduğumu anladığında gereksiz çabasını devam ettirmedi. Beni yalnız gönderdiği yetmezmiş gibi ona yolculuğumu anlatacak değildim. Hastaneye girdiğimizde danışmada bir çocuk ve yanında bir kadın vardı. Çocuk arkasını döndüğünde bana baktı. Yeşil gözlerinden yaşam fışkırıyordu ama içimdeki boşluğa etki ettiğini söyleyemeyecektim. Herhangi bir karşılık vermeyince dönüp gitmişti. Biz de danışmadan gitmemiz gereken yeri öğrendik. Kapıda beklerken canım çok sıkılmıştı. İsmim ekranda belirince aceleyle kapıyı açtım çünkü buradan bir an önce gitmek istiyordum. Kapıyı açtığımda gördüklerime şaşırılmışım. Aşağıda bana gülen çocuk bağıırıyordu.

“Pes etmeyeceğim, gerekirse o ameliyatı olacağım.” diyordu.

“Pekâlâ, diğer testi de yapacağız o zaman.” dedi doktor.

Arkasını döndüğünde yine bana baktı bu sefer biraz sinirli gibiydi. Benim yanımdan geçerek çıktı. Tam özür dileyecekken...

“Buyurun.” dedi doktor. Mahcup bir şekilde oturdum. Annemin yüzüne baktığımda ise o daha çok bana sinirliydi. Ah çok şaşırtıcı...

“Pankreas kanseri değil mi?” dedi doktor. Oturduğu yerden konuşmak ne kadar kolaydı değil mi?

“Evet.” dedim ufak bir alınganlıkla.

“Kusura bakmayın öyle pat diye sordum ama biraz ilerlemiş ve oldukça tehlikeli.”

“Önemli değil.” dedi annem sanki sadece onu ilgilendirirmiş gibi.

Devam ettirdi sözünü:

“Kemoterapi denemiştik ama durduramadı. İlerleyince de size geldik.” dedi. Doktor annemden diğer detayları -ameliyat olmak istemediğim için ilaç tedavisi uyguladığımız gibi- öğrendikten sonra odadan çıkmasını rica etti. Bana bir şeyler söyleyecekmiş, sonunda benimde burada olduğumu fark ettiklerine şaşırıyordum. Gerek yoktu yani siz rahat rahat devam etseydiniz.

“Nasılsın?” diye sordu doktor. Bu sefer daha samimi ve babacan gibiydi. Az önceki sıkıcı tavrından eser kalmamıştı. Biraz düşündükten sonra cevap verdim.

“Ne kadar iyi olunabilirse.” dedim hafif bir gülümsemeyle bende. Bu doktor diğerleri kadar kötü değil gibiydi. Bu yüzden soğuk davranmıyordum artık.

“Ameliyat olursan daha iyi olacağını düşünüyorum ilaçla devam edersek tümör ilerlerse imkânlarımız daha da kısıtlanacaktır.” dedi.

“Ameliyat olmak istemiyorum.” dedim bıkkınlıkla.

“Korkuyor musun?”

“Hayır. Sadece kanseri yeneceğime inanmıyorum.” dedim. Yalan söyledim. Aslında kanseri yenmek istemiyordum ki inanmam gerek sin. Hayat bana o kadar boş geliyordu ki inanmaya değer bir şey bulamıyordum. Her şeyin sessizce sona ermesini istiyordum.

“Aslında odaya izinsiz dalman iyi olmuş. Az önce gördüğün çocuk var ya, iki kere kanseri yendi. Şimdi tekrar yakalandı ve ne kadar düşük bir ihtimal de olsa oldukça riskli bir ameliyatı göze alıyor. Kurtulma ihtimali oldukça düşük olan o çocuğun çabalamasını gördükçe senin atlatma ihtimalin daha fazla olan bir ameliyatı olmak istememen herkesin gözünde korkaklıktır.”

“Çıkabilir miyim?” dedim ve cevap vermesini beklemeden çıktım. Aslında söylediklerinde haklıydı ama yanlış kişiye söylüyordu. Gör-

düğüm manzaraysa yüzüme tokat gibi çarpmıştı. Annem, yeşil gözlü çocuk ve annesi olduğunu düşündüğüm kadınla gülüşüyorlardı. Yok, böyle şeyler yaşamış bir çocuk için fazla mutlu değil miydi o? Annemse beni gördüğünde gereksiz bir tanışırma çabasına girmişti:

“İlkay bak, Rüzgâr ve annesi Selda Hanım bizim yan tarafımızdaki evde oturuyorlarmış. Rüzgâr’dan rica ettim. Sana yarın etrafı gösterebilirmiş.” dedi.

“Tanıştığımıza memnun oldum. Teşekkürler.” dedim kasıtlı bir yapmacıklıkla. Anneme dönüp:

“Eve gidebilir miyiz artık?” dedim. Annem kalktıktan sonra tam arkamı dönmüştüm ki...

“Yarın görüşürüz.” dedi Rüzgâr.

“Görüşürüz.” dedim arkamı dönmeden ilerleyerek.

Sabah olduğunda kalkmaya hiç hevesli değildim ama eninde sonunda kalkmak ve annemin baskısı yüzünden Rüzgâr’la gitmek zorunda kalacağım için hazırlanmaya karar vermiştim. Yarım saat sonra tamamen hazırdım, annem odama geldiğinde şaşırılmıştı. Konuşmasına fırsat vermeden odadan çıkıp mutfığa indim. Sofra gereksiz bir süslenme çabası içindeydi, sanırsın İngiliz kraliyet ailesi mensubu yemeğe geliyordu. Üzgünüm ama anneme onu içeri davet etme şansı vermeyecektim. Ekmeğe reçel sürüp hızla bitirdim. Kapı çaldığındaysa anneme fırsat vermeden:

“Ben açarım.” diyerek hızlıca kapıya koştum.

“Günaydın.” dedi Rüzgâr yüzünden hiç eksilmeyen gülümsemeyle.

“Günaydın Rüzgâr.” Telefonum ve kulaklığımı aldım ve “Anne biz gidiyoruz.” dedikten sonra evden çıktım.

“Sahile yürüyelim mi?” diye sordu Rüzgâr.

“Olur.” dedim.

“Tekirdağ’ı sevdiğin mi?”

“Göreceğiz.” dedim. Arkadaş olmaya çalışıyor gibiydi. O zaman arkadaşlarıma nasıl davranıyorsam öyle davranacaktım. Ufak bir sırtıtışla sordum.

“Kanseri iki kere yendiğin doğru mu?” dedim. Konulara bodoslama dalmak çok eğlenceli değil miydi? O merak ettiğini soruyordu o zaman bende merak ettiğimi soracaktım.

“Evet de sen nereden biliyorsun?” dedi şaşkınlıkla.

“Sende çok soru soruyorsun. Doktor bahsetti.” dedim. Yüzümdeki sırtıtış tamamıyla bir gülümsemeye dönmüştü. Psikopatça sırtıtımlarım garip gelebilirdi ama en çok sevdiğim şeylerden biri insanları şaşırtmaktı. Lafı dolandırmak bir süre sonra herkesi yorardı. En iyisi doğruları olduğu gibi söylemekti.

“Sana neden bunu anlattı ki?” diye sordu hafif bir şaşkınlıkla.

“Moral vermek için.” dedim. Gereksiz dürüstlüğümlü sürdürerek ve patavatsızlık oyunumu kendi aleyhime çevirerek konuşmamı devam ettirdim.

“Ameliyat olmak istemiyorum” dedim. Bunu söylediğime pişman olacak mıydım bilmiyordum ama her şeyi içimde tutmaktan yorulmuşum.

“İlk ameliyatı bende istememiştim. Başarılı olamayacağını düşünmek korkutucuydu ama denemeseydim o zamana kadar yaşadığım her şeyi boşuna yaşamış olacaktım. Açıkçası pes etmek hiç güzel gelmiyordu. Vazgeçecek misin yani?”

“Bunun vazgeçmekle alakası olduğunu sanmıyorum. Ben daha çok çabalamak istemiyorum çünkü çabalamaya değeceğini düşünmüyorum. Oldukça boş ve anlamsız hayatıma gereksiz bir çaba ekleyerek veda etmek istemiyorum.” dedim. İçimdekileri olduğu gibi dökmüşüm. Birileriyle konuşmak iyi gelmişti. Rahatlamıştım.

Rüzgâr duraksamıştı. Tam içindeki inatla gülümseyen çocuğun nereye gittiğini soracaktım ki o yine umutla gülümsemeye başladı.

“Yani bu zamana kadar kötü geçen hayatın yüzünden çok daha güzel geçebilecek yıllarından vazgeçiyorsun. Keşfedebileceğin tüm güzelliklerden vazgeçip sendeki şansa sahip olmak isteyen insanlara rağmen hayatını kimsenin okumak istemeyeceği silik ve değersiz bir hikâyeye çevirmek istiyorsun. Hayatın çabalamaya değer olmadığını düşünüyorsun.” Duraksadıktan sonra “Sen bilirsin.” dedi.

Aramıza uzun bir sessizlik girince bende müzik dinlemeye başladım. Alex C.’nin *Angel Of Darkness*’ini dinliyordum. Bir süre sonra Rüzgâr yanıma yaklaştı:

“Bende dinleyebilir miyim?” dedi. Kafamı sallayıp kulaklığı ona uzattım. Bir dakika olmamıştı ki...

“Sıkıldım. Değiştirebilir miyim?” dedi ünlü emekli müzisyen.

Kafamı salladım ve The Chainsmokers-Takeaway’i açtı.

“Bu da çok hareketli değiştiriyorum.” dedim inadına. Alec Benjamin’nin *If We Have Each Other*’ını dinlemeye başladık. Sonunda ikimizin de sevdiği bir şarkı bulmuştuk. Tabii mutluluğumuz kısa sürmüştü. İleride bir adam küçük bir kızı zorla arabaya bindirmeye çalışıyordu. Rüzgâr koşup kızı adamdan uzaklaştırdı. Adam Rüzgâr’a vurunca boks derslerinde öğrendiğim bir hareketi uyguladım. Bilinci gitmeye başlamıştı. Oldukça dikkatli davranmıştım. Umarım polisler gelene kadar uyanmazdı.

“Rüzgâr çabuk polisi ara!” dedim. Rüzgâr ağzı açık bir şekilde polisi arayıp adresi verdi. Eee insan her gün adam bayılтан 16 yaşında bir kız görmüyordu.

Kız çok korkmuştu. Kızın ailesi ve polisler geldiğinde biz de rahatlamıştık.

“Kanseri yenmeye çalışmadığımı düşünsene bugün biz burada ol-

mayacaktık ve o kız kurtulamayacaktı belki de. Sırf bunun için bile yaşamaya değer. Umarım sende pes etmezsin.” dedi bana gülümseyerek. Bende ona gülümsedim. Gerçekten o kız kurtardığımız için çok mutluydum. Biraz olsun hayatımın o kadar boş olmadığını düşünmeye başlamıştım.

Aylar sonra Rüzgâr ameliyata girmeden önce bize veda ediyordu. Tekirdağ’a ilk geldiğim günleri dün gibi hatırlıyordum. Onunla bu kadar iyi arkadaş olacağımız aklıma gelmezdi. Sonunda sarılma sırası bana gelmişti. Rüzgâr’ın inatçı gülümsemesi her zamanki gibi suratındaydı.

“Bana papatya al ölürsem mezarıma koyarsın ölmezsem de çay yapar içeriz.” dedi berbat bir oyunculukla.

“Saçmalama oğlum. Kendini acındırmaya çalışma! Bana pizza borcun var unuttum.” dedim.

“Bir deneyeyim belki yersin demiştim. Fakirim ben ne istiyorsun benden!” dedi gülerken.

“Tamam. Belki yarısını ben ödeyebilirim.” dedim. Sonra ciddiyetsizliğimizi bırakıp sarıldık. O an düşündüğüm şey Rüzgâr toparlandıktan sonra neyli pizza yiyeceğimizeydi. Yine yanılmıştım. O günden sonra Rüzgâr’la bir daha pizza yiyemedik, Sarılamadık da. O benimle inatlaşırken benim sinirli yüzüme karşı gülmedi de bir daha. En kötüsü de bir daha eskisi gibi olamayacağını bilmemdi.

Şirkete girerken hâlâ müzik dinliyordum. Alec Benjamin-*If We Have Each Other* çalıyordu. Benim için şu an İstanbul’un ortası Tekirdağ olmuştu. 10 yıl geçmişti 26 yaşına gelmişim ama hâlâ Rüzgâr’ı özliyordum. Hayır, kızgın değildim. Kanseri de hiçbir zaman düşman olarak görmemişim. Kanser olmasaydım Rüzgâr’ı tanımayacaktım. Hayatımın kıymetini bilemeyecektim. Daha iyi olmak için çabalamayacaktım. Rüzgâr’a söz verdiğim gibi kanseri yenemeyecektim. Bu şirketi kurup onca insana iş veremeyecektim. Biliyordum, Rüzgâr

da görse benimle gurur duyardı. Hayatın çabalamaya değer olduğunu söylerdi. Aslında bunu etrafımızda ki her şey söylüyordu ama biz illa kafamıza vura vura öğretilmesini bekliyorduk. Evet, belki dünya mükemmel değildi ama elimizden geleni yapmaya çalışabilirdik. İşler ne kadar kötü olsa da umut etmeye devam etmeliydik çünkü biz çabalamazsak hiçbir şeyin düzeleceği yoktu ve Rüzgâr'ın da dediği gibi **“Hayat uğruna çabalamaya değerdi.”**

ÇEKİRGELER NEDEN SUSTU?

Gülay Pamuk

Her zamanki gibi gün ağarmadan uyandı. Balkona çıkmadan önce eşikte bir müddet durdu. Derin bir nefes aldı. İstemsizce ağzından “şükür” kelimesi çıktı. Annesini hatırladı. Annesi de sürekli “şükür bugünümüze” der dururdu. Bazen annesine “Şükredecek ne var ki?” dediği bile olurdu. O zamanlar göremediği ama şimdi baktığında şükredecek ne kadar çok şeyin var olduğunu fark etti.

Gökyüzüne baktı. İçi bunalınca hep oraya bakması gerektiğini bilirdi. Gözü bulutlara erişti. Bulutlar, Menteşe Dağlarının kucağında gibiydi. Ana kız gibi, diye geçirdi içinden.

Her yerin kendine özgü uyanışı vardı. Burada gün çekirge sesleriyle başlardı. O takılarını yaparken bazen balkona çam ağaçlarından irice bir çekirge düşer, saatlerce ona yan yan bakıp öterdi. Çekirgelerin sesini birkaç gündür duymadığını fark etti. Oysa her sabah onların sesi karışıyordu çayının yudumuna. Çam ormanları onlarsız ne kadar ıssızdı. Kulağına sadece rüzgârın uğultusu geliyordu. Ölene kadar burada yaşayabilirim, dedi. Çok mühim bir şeyi unutmuş gibi aniden kalktı. Sert kalkınca göğsüne doğru bir sızı hissetti. Bu aceleciliğinden ve canının azlığından gelmedi mi zaten ne geldiyse başımıza. Yavaş kalksan ne olur sanki, diye kendini azarladı. Mutfağa yöneldi. Fokurdayan çayın altını kıstı. Biraz demlensin, dedi içinden. Demlenmek sözcüğü takıldı diline. Buralara yenilenmek ve demlenmek istiyorum, diyerek gelmişti. Eşi de onun kararını sorgulamadan ona eşlik etmişti.

Boncuklarını yeniden eline aldı. İki sarı boncuktan sonra bir turuncu boncuk ekledi. Aralarına da deniz kabuğu koydu. Sonra dizme işlemini yeniden aynı sırayla tekrarladı. Bu sene plajda bunlar çok

modaydı. Hasır ipin ucuna klipsi pense yardımıyla geçirdi. İyice sıkı. İkinci halhal bittiğinde kendine bir çay koydu. Gün ağarırken yeniden bulutlara takıldı gözü. Annesinin kucağından ayrılıyor artık, dedi. Bir zincir aldı eline. Boncuklara baktı. Bu sefer farklı bir model denemeye karar verdi. Kabukları halkadan geçirirken annesinin sesini duyar gibi oldu.

Annesi hayıflanarak “Vay, benim kızım pazarcı mı oldu?” demişti. “Takı yapmak benim hayalimdi, anne.” diye cevap verse de konu yine dönüp dolaşıp vaktiyle annesini isteyen pazarcıya geldi.

“Ben vakti zamanında pazarcıya mı kaldım demiştim. Şimdi kızım pazarcı oldu öyle mi?” duraksadı bir cevap alamayınca konuşmasına devam etti. “Büyük konuştum, başıma geldi işte. Nereden çıktı kolye, küpe yapıp pazar pazar dolanmak? Sen üniversite mezunusun.”

“Biliyorum, anne. Üniversite mezunları pazarcı olmaz ve pazarcıya varmaz.”

“Memuriyeti bari bırakmasaydın, bu devirde memuriyet bırakılır mı?”

O gün bu konuşma devam ederken yine balkonda aynı sandalyede oturuyordu. Annesinin prensiplerinin onun hayatında artık bir önemi yoktu. Buralara annesinin üzerindeki baskısından kurtulmak için gelmişti. Zorla uyanıp gittiği işinden de zorlama ilişkilerden uzaklaşmak istiyordu.

“Anne bana bir bak, ben aynı mıyım?” demişti. Kızı ayağa kalkınca dümdüz, zayıf vücudu annesini susturmuştu. Rüzgâr esti. Tişörtü üzerine yapıştı. Tahta gibiyim, diyemedi. Kendinden rahatsız oldu. Üzerine sandalyenin arkasına astığı kapüşonlu hırkası geldi. Onu giydi. Fermuarını çekip oturdu. Kapüşon o oturduğunda ön kısmında özellikle o yerde bolluk oluşturduğundan onu rahatlatmıştı. Konuşmaya devam etti. Bedenim, varlığım hastalıkla beraber evrildi. Şimdi sadece sağlıklı bir nefes almak istiyorum, dedi. Ben burada mutluyum. Çiçek saksının içinde mahkûmdur. Tek yapılacak iş memuriyet midir?

“Hastalık bitti artık geçmişte kaldı değil mi?”

“Hastalık bitti. Seni isteyen pazarcı zengin oldu. Babam da öldü, anne.” O günden sonra bir daha bu konu hiç açılmadı.

Hastalıktan sonra kendisini yanardağa benzetir olmuştu. Hastalıkla beraber bedeninde büyük bir patlama olmuş. Çevresinde ve kendinde fazla ne varsa yakıp yıkmış. Geriye sadece kendisi en çıplak hâliyle kalmıştı. Sadece eşine haksızlık edip etmediği konusunda şüphede idi. Konuyu ona açmaya yeltenemiyor, onun duygularını öğrenmeye cesaret edemiyordu. “Bu eksiklik benimdir, sen benimle olmak zorunda değilsin.” diyemiyordu. Böylece sadece bedensel olarak değil, duygusal olarak da eşine yaklaşmıyordu.

Sabah sabah bu düşünceler fazla ağır gelince toparlanmaya başladı. Sırt çantasına halhalları yerleştirdi. Çam ormanlarını da çekirge sürülerini de arkasına aldı. Yazın pazar açmaktansa beach’lerde turistlere takı satmak daha kârlıydı. Hava aşırı sıcaktı ve sahile geldiğinde adım atmakta zorlandı. Boş bir şezlonga oturdu. Cebinde tek sigarası vardı. Eline aldı, bıraktı, içmeye kıyamadı. Arkasındaki beş yıldızlı otele baktı. “Vay be!” dedi. Buraların en lüks oteliydi. Hepimiz ölecektik ama bazıları cennetle çoktan tanışmıştı, diye düşündü. “Şiştt!” diye bir ses duydu. Önüne arkasına bakındı. Gözleri müşteri aradı. “Şiştt Seboş buradayım.” dedi otel bahçesindeki ses. Ayağını kumdan çıkardı. “Gel bir çay ikram edeyim sana.” “Olur valla, ben de bir nefes alırım. Nerde senin güzeller güzeli?” “O gitti, bir daha gelmez.” “Üzöldün mü?” “Nötr, diyelim.” “Olsun abi zenginliğin sonu da güzellerin sonu da gelmez.” “Otel sahibi nasıl oldu?” “Aynı, bir değişiklik yok.” “Hayatımda gördüğüm en zengin adam ama bir lokma yiyemiyor, Allah yedirtmiyor.” Seboş gülümsedi. “Cenneti gösterip nimetlerinden faydalandırmamak, nasıl bir cezadır ya?” Otel müdürü “Ne bileyim.” dedi. Su gibi bir kız yeşil bikiniyle yanlarına yaklaştı. Dimdik yürüyordu. Yirmili yaşlarda ya var ya yoktu. Seboş’un gözü dolgun memesine takıldı. Sonra aynaya yansıyan görüntüsüne takıldı gözü. Omuzları içerde duruyordu, sanki hafif bir kamburu vardı.

Duruşunu düzeltilti. Herkesin yolu ayrıydı. “Bana müsaade.” dedi.

Sahil akşama doğru incecik elbiseleri rüzgârda savrulan kadınlarla doldu. Göğüslerinin çatalı ay ışığında parlıyordu. Seboş karanlık kumsalda bağdaş kurmuştu. Geleni geçeni izliyordu. Memesine dokundu. Eline içi silikonlu sütyeni geldi. Kalktı yerinden. Yürümeye başladı. Kalabalık masalardan kahkaha sesleri geliyordu.

Kendi eşini düşündü yine. Ona haksızlık edip etmediğini. Yol çok meşakkatliydi ve artık direnç gösteremiyordu. Hele iki gün önce aldığı sonuçlardan sonra. Hâlâ eşine söyleyememişti. Eve varınca bir müddet kapıda kaldı. Burnuna kızartma kokusu geldi. Anahtarıyla kapıyı açtı. Eşinin sesini duydu. “Meleğim sen mi geldin?” Cevap veremedi. “Bak neler yaptım. Çay da demledim. Sensiz boğazımdan geçmez.” diyordu.

LİMAN KENTİN ÂŞIKLARI

Fatma Türkdogan

Delikanlılığımdan beri sık sık yoklayıp uzun seferlerde de hayatımı altüst eden böbrek ağrılarından nihayet kurtulmuştum. Zor, zahmetli geçen ameliyat öncesi ve sonrasında bile neşemi kaybetmemişken postacının getirdiği mektup maneviyatımı kırmış, tüm mutluluğumu kof bir köpük gibi silip süpürmüştü. Denize karşı ilk kez bugün ikinci kahvaltısı yapacaktım terasta. Bardağımdaki soğumuş çay, tabak içindeki albenili atıştırma, nekahet sonrası tekrar denize açılma hevesim umurumda bile değildi. Zihnimde tek bir soru vardı: Niçin bunca yıl gelmesini dört gözle beklediğim mektup bugün gelmişti?

Masa üzerine fırlatıverdiğim mektubun gönderen kısmında Halide Sevinç yazıyordu. Yüreğime bir alev topu oturmuştu yeniden, gözlerini okyanus mavisine benzettiğim Halide ne zaman aklıma düşse böyle olur, yaşama sevincimi alıp götürürdü.

Açmakla açmamak arasında tereddütlüydüm, bir yandan merak ediyor bir yandan da korkuyordum açıkçası...

Ah! Güzeller güzeli Halide, narin Halide, üzerine onca gül kokladı-ğım hâlde baharımın tek gülü olarak kalacak olan Halide ah!

Daha dün değil miydi seninle tanışmamız? Hem de ne tanışma...

Uzun sefer sonrasıydı, on beş günlük iznin sonunda yine denize açılacaktık. Bir akşamüstü rıhtım boyunca yürüyüş yaparken üzerinde "Liman Kent Pastanesi" yazılı bir tabela bulunan dükkân dikkatimi çekmişti. Şanzelize Bulvarı'ndaki kafelere benzettiğim küçük, şık bu pastaneye girerek caddeyi gören bir masaya oturup siparişimi vermiş, servis yapılmasını bekliyordum. Gelen giden olmayınca gazeteyi oku-

maya dalmıştım ki genç bir bayanın hitabıyla başımı kaldırdım gazeteden.

“Efendim çok özür dilerim, frambuazlı pastamız kalmamış maalesef...” deyince sinirlendim.

“Ne demek efendim kalmamış!” diye kükredim. “Siparişi alan bayan...”

“Bayan yeni elemandır efendim, bayat pastayı kaldırmayı unutmuş tezgâhtan.”

Ukalalığım tutmuştu. Karşımdaki sarışın, zayıf, ufak tefek, çilli soluk yüzünü çevreleyen bukleli saçlı, dalgalı denizleri andıran masmavi gözleriyle yüzüme mahcup bir şekilde bakan genç bayana aldırma-sızın,

“Ne yani, bayat pasta mı yediriyorsunuz müşterilerinize?” diyerek tartışmayı sürdürdüm.

Kısık ve üzgün bir sesle “Böyle düşünmekte haklısınız efendim.” diyerek cevap verince,

“Yetkili birisiyle görüşmek istiyorum, sizi şikâyet edeceğim.” dedim.

İki elini önünde bağlayıp fısıltıyla “Adım Halide, bu müessesenin sahibiyim. Buyurun efendim.” deyince yelkenlerim suya inivermişti.

Hayatımın otuzlu yaşlarına yaklaştığım bugünlerde tartışmayla başlayan bu tanışıklık sonrasında tatlıya bağlanmış, tek tutkum olan denizcilik sevdamdan bile vazgeçebileceğim bir aşka dönüşmüştü. Aramıza giren denizler birbirimize duyduğumuz aşkı iyice perçinlemiş, -ya da bana öyle geliyordu- tekrar bir araya geleceğimiz günleri ipe çeker olmuştum. Her limandan attığım kartpostallara ufak dörtlükler eklemeyi alışkanlık hâline getirmiştim. Yakın ülkelere yaptığımız seferlerde birbirimizle haberleşemediğimiz için, benimle paylaşmak istediği her konuyla ilgili mektup yazmasını rica edip ev adresimi vermiştim. Nedense o beklediğim mektuplar hiç gelmemişti.

Karaya ayak bastığım ilk fırsatta kısa da olsa telefon görüşmeleri yapıyor, her anımda ona duyduğum aşkı haykırıyordum. Sevdimi gösterme konusunda ben ne kadar cömert olursam olayım Halide'deki çekingenliği, tutukluğu bir türlü alt edemiyordum. Yorgunluk ve suskunluk hâli üzerine yapışmış gibiydi. Baş ağrılarından şikâyetçiydi sıklıkla. Yanı başımda olmasına rağmen benden fersah fersah uzakta oluyordu bazen. Hareketlerinde bir acelecilik, konuşmalarındaysa yarım kalmışlık vardı. Bir şey anlatacakmış da sonradan vazgeçmiş gibi bir ruh hâline sahipti. Beraberken benim gevezeliğimi öne çıkarıyor, onu konuşurma çabalarım ise hüsrarla sonuçlanıyordu. Cevapları hep kısaydı, oysa ben karşılıklı konuşmayı, ufaktan atışmayı hatta tartışmayı en çok da sevgi sözcüklerini sarf etmekten çekinmeyen bir insandım. Tüm bunları bilmeme ve görmeme karşın ona beslediğim tutkulu aşkı azalacak gibi değildi. Belki de beni ona çeken şey zıt kutuplarda oluşumuzdu. Tatlı tatlı gülümseyen bu sevimli bayana gönül koymak ne mümkün...

Ne zaman gelecekte ve ortak yaşantımızdan bahsedecek olsam gözlerini bir noktaya kilitler, sessizliğe gömülürdü. Onun bu tavrına bir anlam veremez, sevgisinden şüphelenmeme neden olur sonrasında da tasasız sevinçlerini, aşkla bakan gözlerini görünce bu düşüncelerimden utanırdım.

Kardeşi Halit'e ve yeğenlerime olan düşkünlüğümü gördükçe gözlerini bir hüznün dalgası yalayıp geçerd. Çocukları sevmediğine hükmeder, için için kahrolur yine de yüzüne bir şey demezdim.

Bu yaşıma kadar har vurup harman savurduğum yeterdi. İdareli olmaya, boğaza nazır bir tepede yapılmakta olan havuzlu villalardan birini almaya karar vermiştim.

Bir gün, onun da mutlu olacağını zannederek ortak yaşantımız için aldığım bu karardan bahsetmişim. Yüzü bulutlanmıştı önce, sonra da başını öne doğru eğerek uzun süre sessiz kalmıştı. Bu hareketi karşısında büyük bir hayal kırıklığına uğramışım. Vereceği cevap önemli

değildi artık benim için. Mutluluk ve heyecanıma ortak olmayan, ileriye yönelik aldığım kararı sevinçle karşılamayan karşımdaki kadın, sevdiğim ve değer verdiğim biri değil de başka biri gibiydi. Mana veremiyordum bu sevecenlikten uzak tavırlarına. Demek ki beni sevmiyor, ortak bir hayatı paylaşmak istemiyordu. Öyleyse bana niye ümit vermişti bunca zaman? Değişken ruh hâline sahipti, onu biliyordum ama aşkla bakan gözleri de mi yalandı? Ya beni gördüğünde gösterdiği sevinçler onlar da mı sahteydi? Bunca zaman içinde aptal âşık olan ben yanılmış olabilir miydim? Düşünceler, düşünceler, düşünceler...

“Hayırlı olsun!” sözleri dökülmüştü ağzından, lakin bu cevabın içinde “biz” yoktuk. Herhangi birinin ağzından çıkmış alelade bir sözcüktü benim için.

Bana düşen bir an önce oradan ayrılmak ve bir daha uğramamaktı aceleyle ayrıldığım yere.

“Hoşça kal, kendine iyi bak.” diyerek elimi uzatmıştım.

Aynı anda elini uzatmıştı o da. Gözleri buğuluydu, soluk yüzündeki kan çekilmiş gibiydi. Sesi çatallıydı bu sefer.

“Üzgünüm, seni hayal kırıklığına uğrattığım için. Hoşça kal.”

Masanın üstünde ışığı yanıp sönen telefonu görünce sıyrıldım düşüncelerden. Her gün arayan yeğenim bu sefer de akşam yemeği için dışarıdan bir şeyler alıp bana gelecekmiş. “Gel.” dedim. “Hadi bekliyorum.”

Bu saatlerde trafik yoğun olur, karşıya geçmesi en az iki saatini alırdı. Onu beklerken yine sorular sökün etti zihnime.

Bunca yıl görmediğim, hiç haber alamadığım ama aklımdan da çıkaramadığım Halide bu mektubu bana niye şimdi göndermişti. Tüm bunların cevabı masanın üzerine öylesine fırlatıverdiğim zarfın içindeydi.

Yıllar önce bıraktığım kadim dostlarıma öyle ihtiyacım vardı ki

şu an. Belki büfe içlerinde, çekmecelerde, eski ceket ve paltolarımın ceplerinde bulurum ümidiyle ufak bir araştırma bile yaptım. İkisinden de hiçbir iz yoktu. Gözlerimi kapatıp sakinleşmeye çalıştım uzun bir süre. Her daim elimden düşürmediğim küçük, gümüş imameli tespihi parmaklarımın arasında evirip çevirmeye başladım.

Zarfı açıp içindekilerini okuyacak cesareti ancak bulunca aldım elime. Heyecanımdan elim ayağımın zembereği koyuvermişti. Yanımdayken sevincini, tasanımı, aşkını dile getirmeyen, çekingen ve tutuk biri bana hitaben ne yazmış olabilirdi ki, yıllar sonra hem de?

Ne kendime gelmek için içtiğim kahve ne de soğukluklar hiç fayda vermedi. Yeğenim gelmeden bir an önce öğrenmeliydim neler yazdığını. Kalınca olan zarfı mektup açacağıyla icitmekten korkarcasına yavaş yavaş açıp başladım okumaya.

“(…) Sen sevildin Kaptan’ım, hem de çok... Ketum oluşumu, fazla konuşmamamı, çocuklara karşı aşırı ilgin karşısındaki hüznümü yadığadığımı, mizacının tam tersi davranışlarıma bir mana veremediğini iyi biliyorum. Bazı şeyleri ağızımdan kaçırmamak için sessiz kalmayı yeğledim. Sana bir şey anlatmadım, anlatamadım zira kusurlarımı bile bile beni çok sevdiğini biliyordum. Anlatsaydım bunu da kabul ederdin, adım gibi eminim. Bunu, seni çok sevmeme rağmen sana yapamazdım.

Tutuk ve içe kapanıklığımı, düşünceli oluşumu hem sorgular hem de sorardın bazı zamanlar. Ben de baş ağrısından, hâlsizlikten bahse derdim ya bunlar doğrudu. Hiçbir zaman bahanelerin arkasına saklanmadım, saklanmam da. Doktorumdan öğrendiğime göre hastalığının geç teşhisi yüzünden çekmişim onca sıkıntıları.

Son görüştüğümüz gün bana sevinçle ortak yaşantımız için aldığın karardan bahsetmiştin de, ben de seni hayal kırıklığına uğratmıştım suskunluğumla... İşte o günden birkaç gün önce çıkmıştı tahlil sonuçları. Ben bir illetin pençesindeyken, yaşayıp yaşamayacağım meçhulken sana gelecek vadedemezdim.

Dul olduğumu, seninle tanışmadan iki ay önce anlaşmalı olarak

boşandığımı söylemiştim ya bir sohbetimizde. İşte onun hediyesi olan hastalık yüzünden şu an hastanedeyim. Evet, kocam olacak çapkın tur rehberi adamdan bahsediyorum. Frengi hastalığımı bilir misin? Ben de bilmiyordum. O yüzden ağız ve dudaklarımda oluşan ve bir müddet sonra kendiliğinden geçen yaraları önemsemedim. Yorgunluklarım, eklem ağrılarım, bazı yerlerimde oluşan kaşıntısız döküntülerim çoğalınca öğrendim ne olduğunu.

Yatarak tedaviyi şart koştu doktorum. İki ricada bulundum hastane yetkililerinden; biri boğazı döverek geçen gemilerin tiz seslerini duyabileceğim bir oda tahsis etmeleri, diğeri ise bana hediye ettiğin plakları dinleyebileceğim bir müzik setini odamda bulundurabilmeme izni vermeleri. Bunlar beni, elimi tuttuğunu, üstümü örttüğünü, yastığımı kabarttığını, alnıma ıslak öpücükler kondurduğunu, daha doğrusu yanı başımda olduğunu hissettirecek şeylerdi Kaptan'ım.

İştahsızlıktan dolayı çok kilo kaybetmiştim. Hiçbir zaman ümitsizliğe kapılmadım, zira varlığın ve sana duyduğum sevgi bana güç veriyordu. O yüzden kaş, kirpik ve saçlarımdan dökülmesini hiç dert etmedim. Uzun süren bu dönemde yapılan tedaviler yorucuydu benim için, lakin hayata tutunma arzusu beni diri tutuyordu. Senin için iyileşecek ve seni diğer Halide ile tanıştıracaktım. Neşeli, konuşkan, sevgi dolu ve kalbi aşk ile çarpan...

Yapılan tedavilere cevap veren bedenim yavaş yavaş kendini toparlamaya başlamıştı. Doktorumun sayesinde hastane günlerim sorunsuz geçiyordu. Tüm plakları kaçır kez dinlediğimi tahmin bile edemezsin. Hediye ettiğin kitapları da satır satır ezberlemiştim.

Bir gün doktorumun verdiği güzel haberle havalara uçtum âdeta. Tıbbi terimle gizli dönemdeki “sifilis”e girmeden hastalığımı kontrol altına alınmıştı. Nihayet evime dönebilecektim. İşe gitmem doktorum tarafından yasaklanmış, evde istirahat etmem önerilmişti.

Sürekli yapılan tetkikler ve devam eden tedaviler neticesinde doktorumun deyişine göre üç yıl gibi kısa bir zaman diliminde kurtulmuş-

tum bu hastalıktan Kaptan'ım.

Bekârsan ve kalbin hâlâ benim için çarpıyorsa, yerimizi biliyorsun. Her dem taze frambuazlı pastamız da var. Biz olmak istiyorsan seni bekliyor olacağım. Gel/e/mesen de mutluluklar seninle olsun. Bilmeni isterim ki, sen sevidin Kaptan'ım, hem de çok...”

Okyanus Gözlün

Mektubu okudukça gözyaşlarımı tutamıyordum. Damlaların ıslattığı bazı yerlerde mürekkepler dağılmaya başlamıştı. Kalbim deli gibi çarpıyordu.

*“Demek ki, Okyanus Gözlüm de beni çok seviyormuş. Hastalığın-
dan dolayıymış o tutarsız davranışları. Ah be Halide'm, güzel, zarif
sevgilim benim. Neler yaşamışsın sen böyle! Bak, beni ne kadar iyi
tanımışsın. O zaman öğrenseydim seni bırakmazdım ki... Yanında plak-
lar, kitaplar değil ben olurdum. Ama her şeyde bir hayır vardır. De-
mek ki doğru zaman şimdymiş. Ameliyat sonrası inan ki ilaç gibi geldi
mektubun.”* diye söylendim kendi kendime.

Ani bir kararla yeğenimi aradım, yeni çıkmış yola. Kebapçıya uğ-
rayacakmış daha.

“Bugün gelme sen, ani bir işim çıktı. Hafta sonu gelirsin.” deyince
şaşırdı.

“Hasta hasta hem de akşamüstü ne işiymiş bu amca?” diye sorunca,
“Yengene gidiyorum oğlum.” dedim.

“Nerden çıktı bu yenge işi...” demeye çalışırken telefonu kapatıp
taksi durağının numarasını tuşlamıştım bile.

ELİM ELİM EPENEK

Fatma Çetin Kabadayı

Yol gerçekten uzun muydu yoksa acele ettiğinden mi bir türlü bitmiyordu. Hüseyin'in bir an evvel annesinin yanına ulaşması, elini öpmesi, belki de helalleşmesi lazımdı. "Hastayım." diye aramıştı. Sesi iyi gelmiyordu. İyice de yaşlanmıştı zaten. Çekmecesinde tüm hastalıklarının reçetesi de ilacı da bulunurdu.

Otobüsün penceresinden bakarken zihninde hep aynı tekerleme vardı.

"Elim elim epenek,
Elden çıkan topalak,
Topalağın yavrusu..."

O Şehriban'ın en küçük yavrusuydu. Rüzgâr esse annesi ona hemen siper olurdu; güneş çıksa gölge; yağmur yağsa şemsiye... Çocukluğu onun sevgi selinde şımartılma anılarıyla doluydu. Şehriban Kadın, -tam ununu elemiş eleğini asmışken- bir çocuğunun daha dünyaya geleceğini öğrenmişti. Hüseyin, ağabeyinden sekiz yaş küçüktü. Ablaları ile de ha keza yaş farkı tartışılmazdı.

"Elim elim epenek..."

Tünellerden geçerken cama yansıyan aksine bakıyordu. Önleri dökülmüş açık alnına, üçgen suratına, belirsiz ince dudaklarına. Ve bileğine... Gözlerinden akan yaşı kimseler görmeden sol kolunun dirseğine siliveriyordu.

Tünel çıkışı nasıl görüldüğünü unutuyordu ya da unutmak istiyordu. Oysa bir an bile aklından çıkarması mümkün değildi.

Ağaçların, taşıtların yol boyunca nasıl birer birer kaybolduğuna akıl sır erdiremiyordu. Ömür gibiydi hepsi... Küçükken de bulutların

kendileriyle tarlaya geldiğini sanırdı. Anasının yanında, eline verilen küçük çıkını taşıırken kendini nasıl da önemli, değerli ve işe yarar hissederdi. Oysa diğerlerinin taşıdığı kazma kürekler, çapalar, un çuvallarına doldurulmuş tarım ilaçları, su dolu toprak testiler daha ağır olmalıydı.

Saatine baktı. İkiye geliyordu. Son iki aydır saatini sol eline takıyordu. Diğerinde ise kalın bir eldiven vardı. Artık parmaklarının olmadığını kimse görmesin istiyordu. Beşini birden kaybetmişti Hüseyin.

Henüz kendisi bile kabullenememişken anasının görmesini istemezdi. Hastalandığı haberini alınca ilk aklına gelen durumu öğrendiğinde çok üzüleceği idi. Nasıl bir dikkatsizlikti ki bu makineye kaptırırvermişti beş parmağını da. Hatanın ne kadarının kendisinde olduğu belirlenmişti. İş güvenliği uzmanları hazırladıkları raporu ve güne ait fotoğrafları mahkemeye sunmuşlar, ödenecek tazminatın belirlenmesi için titiz çalışmışlardı. Fabrika sahibi “geçmiş olsun” derken alnından ve gözlerinden akan yaş eliyle siliyordu o gün.

Cebindeki kararı çıkardı yeniden. Binlerce kez okumuştü belki de son bir ay içinde. “Bilirkişi raporuna göre kazalının parmaklarının kopmasına neden olan iş kazasının vukuunda davalı işveren %80 nispetinde ve kazalı işçi yüzde %20 oranında kusurludur. Davacının parmak kopması nedeniyle iş göremezlik maluliyet derecesi SGK belgelerine göre %57,30 oranındadır.”

Yeniden katlayıp cebine koydu. Zihninde aynı melodi çalıyordu. Güzel sesli kadının, sevgiyle oynattığı o oyunun sözleri.

“Elim elim epenek...

Elden çıkan topalak...”

Annesi tek tek tüm parmaklarına dokunarak sayardı. Tekerleme bitince annesinin işaret parmağı hangi parmakta kaldıysa o parmağını içine katlardı Hüseyin. Pek bir mutlu olurdu, en sevdiği oyundu. Yemeklerden, eline tutuşturulan ekmeğ arasına helvadan, ağıldada kendi

adını verdikleri küçük kuzudan, tarlaya kadar kendisiyle gelen bulutlardan daha çok seviyordu bu oyunu. Kekemeliği bu tekerleme sayesinde açılmıştı belki de. Anası hep bu nedenle onunla çok konuşurdu. Bazen ağaç gölgesinde bazen evde kuzinenin dibinde bazen sofraya bezinin üzerinde her fırsatta kucığına oturtur, tumbul küçük parmaklarını sayardı. O kelimelerin ne anlama geldiğini hiç bilmezdi Hüseyin ama hepsini ezbere bilirdi.

– Yarım saat mola, dedi muavin.

Gönülsüzce indi. Bir çay içse belki biraz rahatlardı. Hanımı bozuk paralarını sol cebine koymuştu. Molada çay parası verirken zorlanmasın diye, alışana kadar... Gececekti tabii bu üzüntü de. İnsan neyi kabul etmiyordu ki? Başına gelene itiraz edecek gücü mü vardı? Dua ve gözyaşından başka elinden ne gelirdi? “Sabredesin Hüseyin'im, buna da şükür.” demişti.

Masalardan boş bulduğu, otobüse en yakın olana oturdu. Çay tepsisiyle kıvrak hareketlerle yanına gelen esmer, zayıf genç, baş işaretinden anlamış olacak ki iyice acımış çayı önüne bırakıverdi.

Şekeri atmak ve karıştırmakta zorlanmıyordu artık. Sol elini, bundan sonraki yaşamında sağ eli gibi kullanması gerektiğini doktor o vahim gün zaten söylemişti. Doktoru dinliyor ama duyamıyordu. Acısı, üzüntüsü onu alıp götürmüştü. Sakinleştiricilerin haddi hesabı yoktu. Çayını acı hatıraları eşliğinde yudumlarken etrafındaki kalabalıklara, koşturanlara, insanlara baktı. Nasıl da mutlulardı.

Kıvrık, siyah saçlı küçük kızın annesi: “Haydi, içeriden sana bir oyuncak alalım.” diyordu. Kızının üzerine titrediği bakışlarından belliydi. Elinden sıkıca tutmuştu. Elinden, parmaklarından...

Başını diğer tarafa çevirdi.

– Baba, hela bu tarafta abdest tazeleyeceksen, diyordu orta yaşlı adam; babasının koluna sevgiyle girmişti. Sıkıca tutuyordu, elleriyle, parmaklarıyla...

Otobüsün ön camını yıkamaya hazırlanan çizmeli genç “Suyu aç

Nizam!” diye bağıyordu. Hortumu “bu benim işim, ekmek param” der gibi kavramıştı, eliyle parmaklarıyla...

“Elim elim epenek...”

Çayı bitmiş, üç lirayı çay tabağına bırakmıştı. Kalktı, biraz etrafta dolaştı. Sağ bileğini cebine sokup geziyordu. Sanki herkes onun eline bakacak, parmaklarının olmadığını fark edip acıyacaktı. Gizlice birbirlerine bir şeyler fısıldayacaklardı. Hatta “Ne oldu?” diye soracaklardı belki de.

Ya annesi? Annesi fark etmez miydi? Neden eldivenin var diye sormaz mıydı?

Yolculuk yeniden başladığında beyninde aynı cümle yankılanıyordu.

“Elim elim epenek...”

Nihayet Burdur’a gelmişti. Bu şehrin kokusunu, dokusunu özlemişti. Havayı derin derin içine çekti. Mazot kokusundan sonra ne kadar iyi gelmişti. Hemen bir taksi çevirip bavulu bagaja koymuş, ana evine doğru yola koyulmuştu. Küçük bavulunda annesi için aldığı ufak tefek hediyeler, birkaç kıyafet, eşinin ablasına ördüğü siyah simli şal vardı.

– Buyur abi, dedi taksici, para üstünü uzatırken.

Annesi üç katlı evin birinci katında oturuyordu. Rahmetli babası şeker fabrikasında çalışırken dededen kalma bu arsayı müteahhit Cemil’e vererek yerine bir daire almıştı. Köy yaşamını özlese de lise yıllarını burada geçiren Hüseyin, apartmana özlemle baktı. İki yıl önce kardeşlerinin de yardımıyla apartmanın dış cephesi yenilediği için hâlen çok güzel görünüyordu. Küçük bir alan ile çevrili bahçede son senelerini yaşadığını belli eden iki ihtiyar ağaç vardı. O ağaçlar, bir zamanlar gençliğine şahitlik etmişti. Kimsenin bahçeyle de onlarla da ilgilenmediği aşikârdı.

Kapıyı muhtemelen ablası açacaktı. Onun, annesine bakmak için gündüzleri geldiğini biliyordu. O da burnunda tütüyordu. En son geçen sene bayramda gelmişlerdi. Fabrika işçisi olmak her zaman özgür olamamak demekti. Zaten İstanbul’dan gelip gitmek de kolay

olmuyordu, hele de üç küçük çocukla.

Zile bastıktan sonra sabırsızlığı iyice arttı. Münevver:

– Amanın ana! Geldi Hüseyin, geldi! diye bir çığılıktan sonra kardeşine sımsıkı sarıldı.

İçeri girmiş, bavulu kapının girişine alınmıştı. Hemen salona geçti. Evinin kokusunu özlemişti. Her köşede anısı, her duvarda asılı bir yakınının fotoğrafı vardı. Annesi için kanepeye bir yatak hazırlanmıştı. Nur yüzüyle bakıyordu, canlandı, hemen yerinden doğruldu.

– Geldin mi kuzum? diyerek kollarını açtı. Kalkmaya yeltenirken Hüseyin eliyle “kalkma” işareti yapmış, hızlı adımlarla gidip engel olmuştu.

Eldivenli bileğini cebine sokmuş olan Hüseyin, sol eliyle garip ve acelece öperek anasının zayıf bedenine sarıldı.

– Gelmez miyim anam? dedi; kavuşmaktan memnundu. Ana için çekilen yol her zaman değer...

Kanepenin dibine oturdu. Annesi iyi görünüyordu; gözlerinin içi gülüyordu. Yanakları hâlen tombul gibiydi, yuvarlak yüzünün bir hilesiydi bu. Nasıl da güzeldi anası. Nasıl da güzel kokuyordu. Hüseyin’in başını, olmayan saçlarını okşadı anası. Daha iyi olduğunu, Münevver’in kendisine iyi baktığını anlattı. İlaçlarını zamanında içiriyordu. Bütün gün dinleniyordu. Daha ne olsundu.

Hanımını, çocuklarını anlattı. İyilerdi, ikisi okula gidiyor, küçükse anasıyla evde kalıyordu. Kendisi de çalışıyordu işte, her şey bildiği gibiydi. Fabrika maaşına zam yapmış mıydı peki?

– Yok, seneye inşallah ana, derken boynunu büktü.

– Olsun, olanla idare etmeyi de öğrenmek lazım evladım.

Bacısı hemen bir çay getirmiş, çayına şeker de atıp karıştırıp önüne bırakmıştı. Bağdaş kurup yanına otururken yemeğin hazır olduğunu, isterse sofrayı hemen kuracağını söylemişti.

Aç değildi, sadece üzgündü ve korkuyordu. Artık parmakları

olmadığını annesinin öğrenmesinden korkuyordu. Nereye kadar saklayabilirdi ki? Muhakkak söylemesi gerekirdi.

– Oğlum, dedi, yeseydin hemen bir şeyler, uzun yoldan geldin.

– Yok ana, acıkmadım, dedi.

Sustu anası. Ablası mutfağa gittiğinde Hüseyin başını önüne eğdi. Söyleyecekti. Söylemeliydi. Bilmeliydi anası.

– Ana, dedi. Sesi titriyordu.

– Söyle oğlum, dedi başındaki yazmasını düzelterek. Diyemediğin bir derdin mi var?

– Yok çok şükür, dert değil de...

Sustu. Anası yeniden başına koydu elini.

– Elim elim epenek... diye mırıldandı anası.

Sonra sustu. Ya “Hüseyin’im, uzat parmaklarını.” derse. Demezdi canım bu yaşta. Yutkunduğu -muhtemelen- boğazındaki âdemelmasından belli olmuştu. Anası elini öne uzattı, uzun kollu pazen elbisesinin manşetleri her zamanki gibi dışa doğru kıvrıktı. Elini havada tuttu:

– Diyemediydim sana o vakitler. Dört ay evvel, parmağıma mutfak mermeri düştü, ihmal ettim, gitmedim. Günbegün morardı. Kangrene çevirdi Hüseyin’im.

Başını kaldırıp anasının eline baktı. Nasıl olurdu? Gözlerine inanamıyordu. İşaret parmağı yoktu. Kesilmişti. Aniden hiç düşünmeden cebinden kolunu çıkarıvermişti. Bir bileği ve sol eliyle tuttu anasının elini. Nasıl olsa eldivenin içinde olup olmayanı göremezdi. Çok telaşlanmıştı. Yıkılmıştı.

– Üzülme, üzülme sakın oğlum. Duydum ki... Benden sonra sen de... Sen de... Kaza olmuş, ne yapalım oğlum? Ya canına bir şey olsaydı Hüseyin’im? Buna da şükür. Beş parmağımı kaybettin diye yaşama sevincinden ödün verme kuzum. Varsın bir elinin parmakları da bundan sonra olmayıversin. Bak, elhamdülillah, diğer elin var, sana

el kol olacak eşin var, çocukların var. Hem belki ilerde bir çözüm de bulunur. Komşu Nazife, “Tıp çok ilerledi.” dedi geçen gün. Yeter ki hayata tutunmayı bilelim, başımıza ne gelirse gelsin güçlü olalım. Yüreğimiz büyük olsun.

Gözlerini ayırmış, merhamet timsali anasına şaşkın hâlde bakıyordu. Biliyordu. Öğrenmişti. Komşu Nazife bile biliyordu. Belki de herkes, tüm mahalle...

– Hüseyin'im, biz seninle yine oynarız. Benim bu elimde daha dört parmağım var. Senin de diğer elinde... Bu elinde de varsın eldiven oluversin. Yeter ki senin yüzün gülsün kuzum. Hem, durma gayri işsiz güçsüz oralarda, al çocukları gel babaevine, burada bir iş kur, ben torunlarıma da oyun oynatayım. Olmaz mı?

Demek ki aylardır işsiz olduğunu da biliyordu.

Hüseyin annesine sarılıp hıçkırma hıçkırma ağlarken annesinin ağzından sadece tekerleme sesi duyuluyordu.

“Elim, elim epenek,
Elden çıkan topanak,
Topalağın yavrusu,
Bir bitenin karısı,
Âdem, budem sil süpür çıkar şunu...”

BİR KAZAK VE DİLSİZ HÜZÜNÜ

Hatice Eğilmez Kaya

Sanki kasabanın en işlek yerindeki parkta -çünkü bence burası da bir kasaba- uzun boylu, yaşlı bir adam oturuyordu. Belki de bana öyle geldi. Yoksa dün mü görmüştüm onu yahut daha önceki gün.

Kafasında şapkası yoktu, bundan eminim. Onun için bir şapka modeli hayal etmek zorunda değilim bu yüzden. Oturduğu banka dayalı baston sahibine sadakatle bağlı bir köpeğe benzese de kime ait olduğunu çıkaramadım.

Hayalden bir adam; henüz icat edilmemiş bir arabayla, sığ bir gölün kenarındaydı. Gölün açıklarına doğru gidiyor gibiydi.

Orta Asya soyundandı elbette. Azıcık çekik gözlü, kalın kaşları olan... Karar vermişti, gidiyordu, ardına bile bakmaksızın üstelik.

“Yehha!” dedi. Atlar koşularını ve kendilerini zorlamadan ilerlediler. Issızlığın ortasında ağustos böcekleri sonu asla gelmeyecek şarkılarını söylüyorlardı, hiç kimsenin acelesi yoktu sanki. Yetiştirilmesi gereken yerler çoktan arkada kalmıştı.

Günler, aylar, yıllar boyu “Gidelim!” diyecekti o tuhaf adam. Sağrısı, kulakları, ince uzun bacakları terli atlar,

“Sen söyle, biz dinleriz, haydi!” diyeceklerdi.

Gece olmayacaktı, alacakaranlık gelmeyecekti besbelli.

Çoğu kez birçok şeyi söylesek de kalbimizin en ketum köşelerinde hep gizlimiz saklımız oluyor. En çok mutsuzluğumuzdan, derin kederlerimizden, yalnızlığımızdan utanıyoruz. Sahi bir de yoksunluğumuzdan...

Çılgın bir Kazak tanırdım önceleri. Uzun boylu, iri yapılı, kocaman elleri ve kocaman ayakları olan bir Kazak! Koyu kahveydi gözleri.

Çocuklar kadar safiyane bir kalbi olduğundan da eminim. En yüksek sesiyle bağırdı sınırlendiğinde. Gök gürültüsünü anımsatırdı avazı işte o zamanlar. Fakat hiç kimseye zararı yoktu. Bağırır, yırtınır, koca mahalleyi ayağa kaldırır, sonra da karşısındakinin dediğini aynen yapardı...

“He la he!” derdi.

Yine he!

Evet, diyecekse bir insan neden bu kadar haykırırdı ki!

Galiba hayır, diyemediğine öfkelenirdi.

Derdini tasasını kimseyle paylaşmazdı. Amcamdı o benim. Kırk küsur yıl amcam oldu dünya sürgününden gönüllü ayrılana dek. Kırk kelam etmemiştir bana, ben de ona. Dedim ya tuhaf adamdı. Pek konuşmazdı, kimselerle arkadaşlık kurmazdı. Yine de beni sevdiğini hissedirdim.

Yolda karşılaştığımızda konuşmasa da çoğu kez, selam bile vermese de kanı çekerdi beni, benim kanım da onu.

“Merhaba amca!” derdim.

“Günaydın.” veya “İyi akşamlar.”

Hızlı hızlı kafasını sallardı. Kendince merhabama cevabıydı bu hareketi.

“Nasılsın?” diye sorardım.

“İyiyim, iyi... Aynı aynı!” diye cevap verirdi.

Bazen elini öperdim. Kendine has kokusu vardı teninin. Bir şey demese de memnun olurdu, bilirdim.

Şu anda ona dair hepi topu üç dört hatıramı anımsıyorum, buna rağmen hayatımda ve gönlümde çok önemli yeri oldu her zaman. Bir kez bile kalbimi kırmadığından olsa gerek!

Kendi isteğiyle ayrıldı bu dünyadan. Vefatında çok ağladım, tarifi zor kimsesizliği için... Oğlu, kızı, torunları; neredeyse hiç susmayan, hep talep eden bir eşi vardı. Fakat bana öyle gelirdi ki annesi babası

öldüğünden beri yetim ve öksüz bir çocuk gibiydi. Yaşlanmış, saçları ağarmış lakın büyümemiş bir çocuk. Alaveresi dalaveresi çok olan bu masmavi gezegeni pek de anlayamamış bir çocuk!

Kendisi söylemediğinden midir bilinmez, hiç kimse ona sevdiğini söylemezdi. Kötü insan mıydı, hayır! Peki, iyi insan mıydı, bence evet.

Onu en son gördüğümde, daha doğrusu sondan bir önceki görmemde beyaz bir atlet ve uzun beyaz bir içlik vardı üstünde. Yatağına uzanmış, umarsızca yatıyordu.

Baş ucunda “Amad’a bir şey oldu! Amad’a bir şey oldu!” diye ağlayan karısıydı.

Kendimi bildim bileli girmeye pek de alışık olmadığım evine girdim, yanımda birileri vardı elbette. Evin mutfaktan sonra gelen odası gündüz ve yaz olmasına rağmen loştu. Geçerken içim ürperdi. Amcamın yattığı odaya girdiğimde birdenbire her şey aydınlandı. İçimdeki ürperti dağıldı. Galiba onun aşınası olduğum nefesi rahatlatmıştı beni.

Solmakta olan bir çiçek hayal ediniz, hem yavaş yavaş hem de hissettirerek.

Kalabalık, karmaşık, aynı zamanda efkârlı bir oda. Fakat amcam ne de temizdi. Bembeyaz ve ışıklı geldi gözüme. Ve inanılmayacak kadar yakışıklı...

Bayramlarda elini öperdim amcamın. O ise öpmezdi, sarılmazdı.

“Soğuk adam, hissiz adam” derlerdi. Bana öyle gelmezdi. Üstelik soğuk olsa, hissiz olsa bile kime neydi!

O gün ilk defa birkaç kez üst üste öptüm onu. Galiba sağ kolundandı.

“Ne oldu sana amca? Doktora gidelim. Bir yerin mi ağrıyor? Biz seni çok seviyoruz! Böyle yapma! Üzme bizi.” dedim.

Belki de geç kalmış bir sevgi ilanıydı benimki. Birbirimize karşı ne kadar da cimriyiz sevdiğimizi söyleme bahsinde!

“Bitti her şey bitti! Gidin!”

Sonra da ekledi:

“Bir şeyim yok benim, gidin diyorum size gidin!”

Sordular:

“Karnın mı ağrıyor?”

Zira sık sık karnı ağrırdı.

“Hayır! Hiçbir yerim ağrımıyor, gidin!”

Bedenen iyi görünüyordu gerçekten de. Zayıflamış, uzun koluyla; yakışıklı yüzünü örttü. Başka bir şey söylemedi.

Ne kadar umursamazız, aymazız, uykuda gibiyiz. Kalabalık, ağaç seli ormanlara benzer bir hâlde iç içe yaşıyor gibi gözüksük de yalnız bırakıyoruz birbirimizi. Hem de yapayalnız.

Dolunaylı bir yaz gecesi... Uyku tutmadığı gecelerden biri...

İzmir’de temmuz ve ağustos geceleri, özellikle bir saat vardır ki yakıcı karabasanlar gibi üstünüze çöker.

Yine öylece üzerimize çökmüştü sarı sıcak...

Aslında insan kalbi en uzaktakini bile hissediyor. Olmakta olanı haber veriyor. Ekseriyetle kulak vermediğimiz hâlde ona.

Geceleri gözlerimi açmayı sevmem. Karanlık çarpar beni. Uyumasam da sımsıkı kapalıydı gözlerim.

Bir telefon sesi. Uyur uyanık hâlimden silkelendim. Arayan ablamdı.

“Amcan!” dedi, nedense hemen anladım. Yine de o devam etti.

“Astı kendini!”

“Kurtuldu mu?”

Ne garip bir soruydu benimki!

Cevap vermedi.

Uzun ve bembeyaz çekip gitmişti. Seksen küsur yaşındaydı.

“Ahh amca!” dedim içimden, “O kadar yıl dayandın da kahrına dünyanın, şimdi mi dayanamaz oldun!”

Sesi çok kabaydı, kekelerdi zaman zaman, pat pat konuşurdu. İnsanlar isim vermekte çok amansızlar.

“Patır Amad!” derlerdi ona.

Gençliğinde konuşmuş, öyle içe kapanık adam değilmiş. Sonra sonra susmuş. Zannımca her konuşmasında işittiği gülüşmelerin de etkisi vardır bu susuşta.

Oysa dedikodu, yalan yanlış iftira bilmezdi. Onu buna kötölemeyi de öyle... Ne konuşur, ne anlatırdı aile içinde? Bugün hiç hatırlamıyorum. Hafıza kördüğüm olmalı ya da dipsiz kuyu. Açmaya çalıştıkça karışan yahut düştükçe düşülen.

Mahalle kahvesine gitmezdi, hatırlı gönüllü ahbabları yoktu. Tercih edilmiş bir yalnızlıktı onunki, belki de öyle değildi.

Çok küçüktüm, ilkokul yıllarım... Evimizde piknik tüpümüz bitmişti. Annem biraz ötedeki tüpçüye gitmeye yeltendi... Ağladım, paçalarına yapıştım.

“Gidemezsin, sen trafik kurallarını bilmiyorsun. Araba çarpar ölürsün. Amcamı çağırayım o gitsin!”

Annemin okuma yazması yoktu. Ben de o günlerde trafik kurallarını öğrenmiş olmalıyım okulda. Ah annem, hiç okula gönderilmemişti ki... Nereden bilsin benim bildiklerimi!

Amcamların evi bir arka sokaktaydı. On beş yirmi adım atınca onlarda alırdık soluğu... Elinden tutup sürüye sürüye bize getirdim koskocaman adamı, güzel ruhu şad olsun. Annemin yerine o gitti tüp almaya. Söylenmeden, “Bu da ne şimdi?” demeden...

Yıllar sonra ocakta yemek unutmuşum. Bir duman, bir telaş!

Evin arka bahçesine toplanan kalabalık. Kimse cesaret edip eve giremiyor. Amcam,

“Yeğenimin evi yanıyor.” diyerek dalmış eve. Tencereyi almış, atmış sokağa... Nice sonra gittiğim yerden döndüğümde anlatılır.

Sevgi dile gelmese bile yürekte kıpır kıpır oynuyor.

Dünya ise hakikaten hüznü bir yer!

Gelirken de yaşarken de ve giderken de hüznü...

BİR POŞETLİK SIR

Yasemin Kaya

Yaz tatili çok yaklaşmıştı. İlkokul üçüncü sınıftaydım, en yakın arkadaşım Hacer ile hem mahalle hem sınıf arkadaşı olmanın güzelliklerini sonuna kadar yaşıyorduk; onların kiracısıydık, evlerimiz altlı üstlüydü. Babalarımız, siyah okul önlüklerimizi ve altına giydiğimiz toprak rengi pantolonlarımızı aynı yerden almıştı. Bu bir örnek giyimden dolayı sima ya da beden olarak hiç benzemememize rağmen “Siz ikiz misiniz?” diye soranlar bizi yıl boyu çok keyiflendirmişti. Okulda, teneffüslerde diğer arkadaşlarımızla halka olup dönerek öğretmenimiz için koro hâlinde “Kilimcinin Atları” tekerlemesini söylerken omuz omuzaydık: “*Kilimcinin atları/Kiyir kiyir kişniyor/Arpa buğday istiyor/Arpa buğday yok/Kilimcide çok/Ey kilimci kilimci/Nereden aldın pirinci/Öğretmenler içinde/Bizim öğretmen birinci*”. Kalabalık sınıfında birçoğumuzun adını bile bilmeyen öğretmenimizin aslında ne kadar hak ettiği tartışılabilir, bu övgü dolu sözlerle diğer arkadaşlarına karşı hafif böbürlendiğini hissettikçe sesimizi iyice yükselterek daha çok dönerdik. Okul yolundaki bakkaldan, artırdığımız harçlıklarımızla üzerinde kocaman harflerle Kurtuluş Yayınları yazan ince hikâye kitaplarını alırken yan yanaydık; farklı kitaplar alarak değişik tokuşla daha çok kitap okumayı hedeflerdik. Çantalarımızı yere atan, saçlarımızı çeken, okul bahçesine gelip sündürme ya da leblebi tozu satan adamdan aldığımız şeyleri elimize vurarak yere düşüren sınıfın haşarı çocuğu Kemal’i her sabah okula gelirken, kahverengi bekçi kıyafetiyle gördüğümüz kendisine çok benzeyen kısa boylu, göbekli babasına şikâyet etmeyi planlarken de kafa kafayaydık. Fakat aylarca her gün “Bugün mutlaka söyleyelim.” demiş, bir türlü cesaret edememiş, çekinmiştik, cesaret

ve öz güvenimizi çalmayı terbiye; susmayı, sabretmeyi erdem olarak adlandıran bir toplumun çocuğuyduk biz.

Mahalledeki günlerimiz okuldan farklı değildi, akşam karanlığı çökene kadar sokakta gödelek, istop, yakan top oynarken da hep beraberdik. Genellikle oyunumuz büyüklerden birinin gelip “Ayağımın altında ne var: Davul/Evine gitmeyen gavur” sözüyle biterken ertesi gün yeni bir başlangıcın hayaliyle evimize girerdik.

Sonunda karne günü geldi. Hacer “iyi” ile geçmişti, ben “orta” ile. Benim için düşünülünce “orta” bile fazlaydı, sınıfa gelen cana yakın müfettişin sıcak tavırlarından cesaretlenerek duvarda asılı tablodaki yazıyı okumak için ilk defa ısrarla parmak kaldırmış, sonunda “yönler” yazısını “yünler” diye okumuştum; o yazı yıl boyu karşımdaydı, doğruluğundan o kadar emindim ki. Müfettiş tatlılıkla yanlışımı düzeltince hatamı fark etmiştim. Ama benim “yön” diye bildiğim bir kelime yoktu ki, çevremden bildiğim kelime, koyunların sırtındaki “yün” kelimesiydi. Bazen öğretmenimiz matematik problemlerini tahtaya yazıyor, kâğıt üstünde çözüp kendisine vermemizi istiyordu, ben yapamayınca o kâğıdı vermiyordum. Hatta bir keresinde soruları çözemeyince kâğıda adımları yazmadan vermiştim, öğretmen benim kâğıdımı havada sallayarak “Bu hangi salağın kâğıdı, adını yazmamış.” derken -benim kâğıdımdı, renginden tanıyordum, bütün sınıfta saman kâğıdından defteri olan bendim çünkü- gözden kaybolmak için sıranın altına doğru iyice kaymışım. Öğretmenimizin hangi zaman ders anlattığının farkında değildim, en çok bütün sınıfı sıra dayığından geçirirken birebir bizimle ilgili olurdu. Bir de annesi öğretmen olan sınıf arkadaşımız narin yapılı Meral’e bizim ellerimizi kızartan, parmaklarımızı uyuşturan sopayı yalancıkta sallarken Meral’in yerinde olmayı istediğimde ilgimi toplardı.

Yaz tatili Hacer ile benim için daha çok beraber zaman geçirmek demektir. Onun annesi de benim annem de bizden küçük bir sürü çocuk yapmıştı ve bizim ev görevlerimizden biri de onlardan en küçük ola-

nı oyalamak, gezdirmek, ona bakmaktı. O en küçük, eğer gezebilecek yaştıysa keyfimize diyecek olmazdı çünkü hem onlara bakıp hem de istediğimiz kadar ev dışında zaman geçirebilirdik.

Tatilin ilk günleriydi ki bizden bir bahçe duvarı ile ayrılan karşı evin balkonunda eve girip çıkan iki genç kız dikkatimizi çekti. O evde oturanlar da kiracıydı, bu kızlar misafir olmalıydı. Hacer'in ablası Gül abla ile aynı yaşta gibiydiler. Ama mahallenin kızlarından farklıydılar. Kısa kollu buluz, pantolon ya da çorapsız uzunca etek giyiyorlardı, saçları da örtük değildi. Balkondan bizi gördükçe gülümsüyor, sohbet etmek için fırsat kolluyorlardı. En sonunda Gül abla tanışıp arkadaş olunca biz de tanıdık onları. Birinin adı Neşe, diğerininki Oya idi. Neşe abla, komşunun kız kardeşiydi, ilkokul öğretmeni olacaktı, mezuniyetine bir yıl vardı. Omuzlarına inen düz saçlı, yuvarlak, güleç yüzlü, kilosuyla orantılı orta boylu, gözlerinin içi gülen, sevgi dolu bir kızdı. Oya abla da komşunun görümcesiydi, o da matematik öğretmenliğinde okuyordu. Kıvırcık saçlı, esmer yüzlü, atletik vücutlu bir kızdı, öbürüne göre daha mesafeli, ciddi bir havası vardı. Ama girişken tavırları, güleç yüzleri, ilgili, sevecen hâllerleriyle ikisi de çok kısa sürede asık suratlı yetişkin kadınlar da dâhil herkesin sevgisini kazanmayı başardılar. Bu sevgi çemberine ilk girenler de tabii ki Hacer ile ben olduk. Ablalar bizimle ilgileniyor, dersler hakkında konuşuyor, yeri geldikçe basit sorular sorarak yeni şeyler öğretiyorlardı. Onlarla beraber bir de mahallede “kıra gitme” modası başladı. Mahallemiz şehrin neredeyse bitiminde bir ırmağın kıyısında olduğundan ırmağın karşı tarafında seyrek ağaçlardan oluşan küçük bir koru vardı ve “kıra gitmek” için bulunabilecek en iyi yerdi. Ağaçlık alanın biraz gerisinden şehrin sınırı gibi duran dik kayalık başlıyordu ki keskin bir yükseklikle yukarıya uzanıyordu. Anneler, genç kızlar, çocuklar, bebekler hep beraber sepetlere, naylondan, renkli çizgili pazar torbalarına, yemekleri doldurarak sık sık ırmağı geçip kır gezileri yapmaya başladık. İş bezgini anneler de dâhil herkes hayatından memnundu. Akşama kadar açık havada hoplayan, zıplayan, ip atlayan, yakan top oynayan, paçasını sıvayıp

ırmağa giren gençler, çocuklar; yiyen içen, eltisini çekiştiren, laflayan anneler, herkes mutluydu. En çok biz, benim yaşımdaki kızlar bu gezilere ve ablalara bayılıyorduk, onların her hâline hayrandık. Bizi bir sıra hâline sokuyor, koruda uygun adımlarla yürütüyorlardı. Yürürken de onların sözlerini tekrar ederek Gençlik Marşı'nı okuyup sesimizi yere göğe dinletip küçük ormanı sert adımlarımızla inletiyorduk. Ya da bazen televizyonda gördüğümüz Eti reklamındaki sözleri söylüyorduk soru-cevap hâlinde: “Size bir bilmecem var çocuklar/Haydi sor sor/Çayda kahvaltıda yenir/Acaba nedir nedir/Bisküvi deyince akla/Tamam şimdi buldum/Hemen onun adı gelir.” Hep bir ağızdan bağı- rıyorduk: “Eti Eti Eti”

Bu kır gezilerinin birinde kâğıttan yapıp suya atığım bir gemici- ği akan su boyunca takip ederken topluluktan uzaklaştığının farkına varmadım. Kıyıda giderken suyun dağla arasının iyice daraldığı nok- tada dağın yamacında bir naylon poşet gördüm, poşetin içinden uzun dolaşık ip gibi bir şeyler dışarı uzanıyordu. Havada dönüp duran dağın ev sahibi akbabalar, kartallar zaten gözümüzün alıştığı görüntülerdi ve yükseklerden gölgeleri yere düşüyordu. Poşete biraz daha yaklaşınca göz yerleri oyuk bir kafa ve küçük bir beden olduğunu fark ettim. Be- denin büyük bir bölümü poşetin içinde olduğu için kol ya da ayakları var mı yok mu dikkat bile etmedim. Dışarı dökülen şeyler bağırsaktı. Hayatında yakından kuş ölüsü bile görmemiş benim için bu hem korku hem merak uyandıran görüntüden bakışlarımı bir türlü koparamıyor, beynim, bir insan yavrusu olması gerçeğini reddederek bazen çöplük- lerde uzaktan gördüğümüz gibi bunun bir hayvana ait olduğuna beni iknaya çalışıyordu. Orada ne bir adım geri ne bir adım ileri mihlanmış- çasına ne kadar kaldım bilmiyorum, yukarıdaki gölgelerden birini he- men başımın üstünde uçuyormuş gibi hissederek bacaklarımda ani bir güç bulup geride kalan kalabalığa doğru koştum. Kimse ne bembeyaz olan benzimi ne koşmaktan körük gibi inip kalkan göğsümü fark etti, herkes kendi dünyasındaydı. Gül ablayı bularak ileride bir şey gör- düğümü ona söyledim. Yanında birkaç kişi ile bakmaya gittiler. Evet,

onlar da görmüştü o minik bir bebeğin bedeniydi, bu defa annelerden oluşan bir grup bakmaya gitti, geldiklerinde kendi kendilerine yorum yapıyorlar: “Kim bilir hangi gizli günahın sonucu ki getirip buraya atmışlar?” diyorlardı. Birisi “canlı canlı atılmış olabileceğini, ağlaya ağlaya öldüğünü, akbabalarının da gözünü oyduğunu” söyledi. Neşe abla ile Oya abla bakmaya gitmediler, küçüklerin gidip görmesine de engel oldular. Ortamı yeniden canlandırmaya çalıştılsa da onların pozitif enerjisi bile olayın korkunçluğunu alt edemedi. Günün tadı kaçmıştı, yavaş yavaş toparlanarak ırmağı geçip evlerimize geldik. O gün kıra gelmeyen anneme gördüklerimi anlattım. “Sen yanlış görmüşsündür, hiç olur mu öyle şey?” diye beni kandırmaya çalışsa da ben ne gördüğümü iyi biliyordum. Devam eden günlerde her tuvalete, banyoya gidişimde o içinden bağırsaklar taşan poşet, göz yerleri oyuk bebek bedeni, arkamda bir yerdeymiş gibi irkildim durdum. Günler boyu aklımdan ne o görüntüyü ne de kadınların yaptıkları yorumları atılabildim. Gündüz sokaktan geçen herhangi bir kadın hakkında acaba “Gizli günahkâr bu kadın mı?” diye içimden geçti. Geceleri rüyamda, baştan ayağa siyahlar giyinmiş bir kadın kucağında bir poşetle geliyor, poşetin ağzını açarak ırmağın kenarına bırakıyor, poşetin içinde uyuyan bebek o anda uyanıp ağlarken kadın arkasına bile bakmadan uzaklaşıyor, yukarıdan süzülerek inen bir kartal bebeğin ağzını kanatlarıyla kapatarak sesini kesiyordu. Bazı rüyalarımda ise poşetten uzanan yarı kan yarı toprak rengi bağırsaklar, birkaç koldan kıvrılarak uzuyor, ırmağı geçerek bizim eve kadar geliyor, boğazıma dolanacak oluyor, ben nefessiz kan ter içinde uyanıyordum. Artık canım hiç dışarı çıkmak istemiyor, kapıya gelip oyuna çağırın Hacer’e bile “Hayır.” diyordum. Önceleri sokağa çıkmak için yalvaran kızının şimdi evden çıkmayan hâli, en başta annemi sevindirirse de bu hâlin uzaması canını sıkılamaya başlamıştı sanırım. Bu kadar duygusal olmam onun nazarında çekilmez oluyor, arkamdan söylenirken: “Çöplükte bittim, gül bittim.” diye hassasiyetime kızılıyordu.

Bir gün kapı çaldı, ben açtım. Baktım Neşe abla ile Oya abla. Beni

merak etmiş, görmeye gelmişler. İçeri geldiler, annem çay hazırladı, balkonda bisküvi yiyip çay içerken sohbet ettik. Beni çok sevdiklerini, çok akıllı bir kız olduğumu söylediler. Hayatın bazen bize olmadık olaylar yaşatıp görüntüler sunabildiğini, her şeye rağmen yaşamının çok kutsal ve güzel bir nimet olduğunu anlattılar. Öyle eğlenceli şeyler anlattılar ki günlerden beri ilk defa gülümsediğimi fark ettim. O gün poşetteki bebek hiç aklıma gelmedi, rüyama da girmedi. Ve sonraki günlerde de.

Neşe abla ile Oya abla misafirlikleri bitip gittikten sonra birçoğumuzun hayalini öğretmen olmak süslüyordu. Artık sık sık bizden küçüklerle okul oyunu oynuyor, Hacer ile ben sırayla öğretmen oluyor, öğrencilerimize Neşe ablalardan öğrendiğimiz şarkıları söylüyor, oyunları oynatıyorduk.

HAYAT

Nurdan Aladağ

Çevresini saran insan kalabalığı nefeslerini tutmuş onu izliyordu. Acılarla örülmüş günleri yaşarken savaşçı ruhu suskundu... Boşluğa bakan zümrüt yeşili gözlerinde hüznü görmemek imkânsızdı. Karanlığın aydınlığa dönüşmesini umduğu kapının ardında atıyordu kalbi. Sevdiklerinden zamansız ayrılmıştı. İsyân ederek olanı değiştiremeyeceğini öğrenmişti böylece. Bu sefer durum farklıydı. Doktorların umutsuz sözlerine karşın inancını bir an bile olsun kaybetmedi. Zaman kavramını yitirdiği günlerin hesabını yapmıyordu artık. Bu sınavı beraber kazanacaklarından emin sadece bekliyordu. Eşi, kızları ve dostlarıyla...

Elinde olmadan çaresizce o günün sabahında buluyordu kendini.

Gün kavurucuydu. Akşam yemeğine gelecek misafire hazırlık yaparken yanan ocağın sıcaklığı da eklenince bunalarak balkona çıktı. Yüreğine aniden basan sıkıntıyı belki hafifletir diye bir sigara yaktı. Dumanını yuvarlak halkalar çıkararak havaya üflerken düşüncelere daldı.

“Sigara dumanı da oyalıyor insanı. Oluşan halkalar insanın boynunu sıkacak sanki.” demişti yan komşusu. Çocuk sahibi olmak için gördüğü tedavi yüzünden sigara içmesi yasaktı ona. Her sabah bir araya geldiklerinde dertleşme balkonda başlıyor devamı evlerde oluyordu.

“Seslendiğini duymadım, kusura bakma. İçimde tarifsiz bir sıkıntı var.” diyerek yanıtladı onu. Bir anlık pencerenin camından dışarıya çıkmaya çalışan bir arıya takıldı gözleri. Onun özgürlük ve hayat için çırpınısını izlerken tüyleri diken diken oldu. “Mutfakta işlerim bitince kahve içelim.” diyerek daha fazla konuşmasına izin vermedi.

İçtiği sigarasını yarıda söndürüp balkondan içeri hızlıca girdi. İçindeki sıkıntı azalacağına bir kat daha çoğaldı.

Mutfaktaki havalandırmanın gürültüsünden telefonun çaldığını duymadı. Ayaklarını harekete geçiren yeniden yüreğinin sesi oldu. Salonun kapısından içeri girdiğinde küçük kızının elindeki telefona boş bakışını gördü. Duymak istemekle istememek arasında endişeyle “Arayan kimdi?” diye sordu. Kızı, koyu bir sessizliğe büründü. “Ağabeyimi hastaneye kaldırmışlar.” dedi korkuyla. O anda yüreğine düşen kor parçası tüm bedenini sardı. Gözleri karardı. Ne düşüneceği ne yapacağını bilemez hâlde koltuğa yığıldı. Yaşananlardan bihaber olan eşi yanık yemek kokusuyla önce mutfağa sonra da salona geldi. Kızı ağlamaklı “Ağabeyim bir kaza geçirmiş.” diye tekrar etti. Sakinliğini kaybetmeyen eşi hemen harekete geçti. O da bir an önce toparlanmalıydı. Oğlunun yanına koşmalıydı. Yaşananların hızına akıl sır erdiremeyerek olup biteni izledi Aynı apartmanda oturan annesini de alarak arabaya binip bir bilinmeze doğru yola çıktılar.

Üşüyen yüreklerini ısıtmaları için kaç mevsim geçeceğini bilmeden...

Bir saatten az süren yol uzadıkça gördüğü kâbusun sona ermesini isteyerek pencereden dışarı baktı. On sekiz yaşına girdiği gün gözlerinin önüne geldi. Liseyi bitirir bitirmez evlerine görücüler gelmeye başladıkça ne yapacağını bilemedi. Komşunun zengin ve yakışıklı oğluyla evlensin istiyordu babası. Okumak zaman kaybıydı ona göre. Hâlbuki o da okumak istiyordu arkadaşları gibi. Üniversite sınavını ilk girişte kazanamayınca itiraz etmesi boşuna bir çabaydı artık. Arkadaşları başka şehirlerde okumaya gittiler. Gelin olduğunda hâlâ çocuktaki ruhu. Evinin hanımı olmaya alışmaya çalıştı zamanla. Işıltılı hayat hoşuna bile gitmeye başladı zamanla. Evlenir evlenmez hamile kalınca da okuma hevesini askıya aldı.

Aileye ilk erkek torununu kış ortasında karlı bir günde doğurdu.

İlk günler az gelen sütüyle bebeğinin karnı doymayınca ağlamasına dayanamayıp o da gözyaşını tutamadı. Çocuk sayılacak kadar genç yaşta anne olduğu için birlikte büyüdüler. Kendi okuyamasa da oğlunun her alanda başarısı onun da başarısı oldu. Madalya taşır gibi sol göğsünde taşıdı oğlunun gururunu. Evliliğinin beşinci yılında ikiz kızlarını aldı kucığına. Onları büyütürken zaman hızlı aktı. Oğlunun üniversite sınavına gireceği gün kapı arkasındaydı sanki. Sınava yollarken okunmuş pirinçleri yutturmuştu. Aydınlık yüzü geldi gözünün önüne, gülümsedi.

“Senin için mühendis olacağım.” dediğinde başka şehirde okumasına engel olamadı. Geceleri uykusuz geçen günlere merhaba demekti bu. Gözyaşlarını göstermeden giysilerini okşayarak bavulu hazırladı. Yüreğini de koyduğu bavulla arkasından su dökerek uğurladı. Okulu bitince memlekete döner umuduyla geçti yıllar. Subay olarak askerliğini bitirir bitirmez dönmeyip işe başlayınca umudu başka bahara kaldı.

Kız arkadaşıyla tanıştırdığında “Senin sevdiğini ben de severim.” demişti oğluna. Sevdiği kızı istemeye gidecekleri tarihi belirlemeden “Önce aileler tanışsın.” dedi büyükler. Olayın yaşandığı günün akşamı iki aile bir araya gelecekti. “Kul plan yapar kader gülermiş.” sözünü söyleyen babasını anımsadı. O da kalp krizi geçirmeden önce annesiyle yurt dışına geziye çıkacaklardı. Uçağa ilk kez binecek olmanın heyecanı mı yoksa yılların yorgunluğuna mı yenik düşmüştü kalbi. Babasının kaybıyla yüreğinin yangını geçmeden gelen bu haber alt üst etti dünyasını.

Sesli düşünmeye başladı arabanın içinde. Mühendis olmasaydı... O çatıya çıkmasaydı... Bastığı kiremit kırılmasaydı... Bedeni boş çuval gibi yere çakılmasaydı... Ameliyata alınırken yanında olsaydı... diye tekrar etmeye başladı ağlayarak.

“Anne, anne kendine gel, güçlü olmalıyız.” diyen kızının kan

oturmuş gözlerine baktı. Suskunluğa büründü yeniden...

Hastaneye vardıklarında oğlunun adını söyleyip durumunu kime sordularsa hep aynı bakış vardı. Çaresizlik ve umutsuz bir bakıştı bu iliklerine işleyen...

Kaza sonrası hastaneye getirildiğinde kırılmadık yeri kalmamıştı oğlunun. Ameliyata alınıp yaşaması imkânsız diyerek müdahale edilmeden yoğun bakıma çıkarılmıştı. Doktorların sözlerine kulaklarını tıkamak kolay değildi. Dıştan gelen sesleri duymayabilirdi ama vicdanın sesini susturamıyordu. “Kendinizi kandırmayın şansı hiç yok.” demişti doktoru “Hayır!” diye yanıtlamıştı onu. “Benim oğlum inatçıdır. Hayata tutunacaktır. İyileşip düğünü yapacağım. Damatlıkla çekilen fotoğrafını size gösterince anlayacaksınız bunu.” dedi hastanedeki onuncu günün bitiminde.

Oğlunun iyileşmesi için aralıksız dualar ederken telefonlara bile yanıt vermiyordu. Yanında olan insanların varlığını yemek saatlerinde fark ediyordu sadece. Hastanedeki günler uzadıkça başka hastaların refakatçilerine moral vermeye başladı İyileşeceğine olan inancına sarıldı sıkıca... O böyle dimdik ayakta dururken eşinin zorlukla bıraktığı içki ve sigaraya başlamasına engel olamadı. “Ömrümün geri kalanını al benden torunuma ver.” diyen annesine teselli verdi bir yandan. “Ağabeyim ya bizden ayna isterse diye korkuyorum.” diyen kızının üzüntüne ortak oldu. O bir anaydı toprağa canını koymak istemeyen.

Yoğun bakımda sayısız yapılan her ameliyatın ardından bir mum ışığı yanıyordu âdeta. Sevdiği kızın ve okul arkadaşlarının mesajlarını ses kaydına aldılar. Görmek için alındıkları kısacık sürede dinleterek umutlarını sıcak tuttular... Hayatın devam ettiğini duyuruyorlardı böylece. Tutunacak dalı ona sesleriyle uzatmış oldular... Günler sonra yine bir telefon kaydı dinletisinde kirpikleri oynar gibi oldu. Doktorlar “Fazla ümitlenmeyin ilaçların tesirinden istemsiz olmuştur.” dediler. Bir sonraki gün sevdiği şarkıları dinletirken göz kapaklarını

oylattı. Sonra gene zorlu bekleyiş devam etti. Bu defa yüzler gülmeye başladı beklerken. Hastaneye yatışının otuz sekizinci gününde gözlerini açtığında artık adıyla seslenmiyorlardı doktorlar. Onun adı “MUCİZE”ydi. İkinci kez hayata gelmesine şahit olanlar mutlu olmakta haklıydılar.

İsyan etmeden ettiği dualar işe yaradığı için şükrettiler durmadan. Doktorlar yürümeyi de yemek yemeyi de en baştan öğreneceğini söylediler. Zorlu uzun bir süreç başladı ailedeki herkes için. Fizik tedavi yapılırken mühendis terimleriyle konuşuyordu. Pipetle su içerken, yönünü tarif ederken sayısal veriler kullanıyordu. Hastanenin en sevilen hastasıydı MUCİZE. İlk katı besin yemesi bir dilim pastayla, yürümesi alkışlarla kutlandı. Eve geri dönüşünde, hastaneden çıkışı da ev varışı da davul zurnayla oldu. Büyük bir coşkuyla karşıladı konu komşu, akraba ve arkadaşları.

İyileşince düğün hazırlıklarına başlandı. Mutlu günleri çoğaltan dostları yanlarındaydı.

Damadın şahidi hayata tutunmasını sağlayan fizik tedavi uzmanı oldu. Kız kardeşiyle evlenmek istediğini duyunca “Kafamı mı kırmam gerekiyordu senin eş bulman için.” demişti espriyle karışık. Yüzlerini güldüren gün yaşanırken geçmişini unutmak için ant içtiler.

Sabırla ve azimle hayata dört elle tutunurken artık yalnız değillerdi.

HAYATA TUTUNMAK

Nermin Gday Kaçar

Kocamı kaybedeli uzun yıllar oldu. Onun gidişinden sonra kendimi yapayalnız hissettim. Onca yılımı geçirdiğim kocam; benim elim, ayağım, beynim ve kalbimdi. Onu çok severdim. Çok sakin, anlayışlı, sevecen bir adamdı. Babamdan sonra hayatıma giren tek erkekti.

Hayattan zevk almıyordum. Yaşamak çok anlamsızlaşmıştı. Ondan bana sadece anılarım kalmıştı. Bir çocuğumuz olmuş olsaydı belki yaşamak çok daha kolay olurdu. Allah nasip etmemişti. Çok çabalamıştık. Gitmediğimiz hastane, doktor kalmamıştı. Sonunda kaderimize rıza gösterip, kabullenmiştik. Birbirimize kenetlenişimiz, bağlanışımız da bu sebeptendi.

O gün... Beni sevdiğimden ayıran o kaza günü yüreğimde beni boğulacakmış gibi hissettiren his, boşuna değilmiş. Arabaya bindiğim anda başlamıştı. Her sabah olduğu gibi beni iş yerime bırakmıştı. Arabadan indikten sonra bir süre beklemiş ve bana uzunca bir süre bakmıştı. Anlam verememiştim. Ardından el sallamıştım. Masama oturduktan sonra işlerimi yapmaya çalışıyor fakat başarılı olamıyordum. O nalet olasıca iç sıkıntısı yine yerleşmişti yüreğime. Nefes alamıyordum. Temiz havayla kendime gelme umuduyla pencereyi açtım sonuna kadar. Uzun süre o şekilde kaldıktan sonra toparlanmıştım. Tekrar evrakları elime aldım. O sıra telefonum çaldı. Eşim, sıkıntımı hissetmiş olmalıydı. O arıyordu. Hemen açtım. “Efendim sevgilim!” Karşımda konuşan o değildi. Nasıl olabilirdi? Onun telefonundan yabancı bir kişi konuşuyordu benimle. Anlayamıyordum. Dikkatimi toplamaya çalıştım. “Siz kimsiniz? Alp nerede?” Telefonu cevaplayan kişi “Handan Hanım, rica etsem... Hastanesine gelebilir misiniz? Orada konuşalım.” dediğinde elimden telefon düşmüştü. Bağırmana yan odadaki arkadaşlarım geldiler. Onların yardımıyla hastaneye gittiğimizde acı gerçeğe karşılaştım.

Sevdiğim adam, sarhoş bir sürücünün, aşırı hızı sonucu trafik kazası geçirerek hayata veda etmişti. Olay anında, aracı iki parçaya ayrılmış, oracıkta can vermişti. Nasıl bir dünyada yaşıyordum. Büyük olasılıkla, hafifletici sebepler öne sürecek ve cezasında indirim isteyecekti. Öyle de oldu zira. Benim acımı, benim feryatlarımı ne duyan oldu ne de gören. Onunla mezara girmek istesem de bu mümkün değildi.

Hayat devam ediyordu. Hayata bağlanmam için neler yapabiliirdim? Sevdiğim adamın ölümünden sonra uzun süre antidepresanlarla ayakta kalmaya çalıştım. Sonrasında spor salonlarında vakit geçirdim. Spor yaptığımda rahatlıyordum. Hafta sonlarında açık havada yürüyüş yapmaya başladım. Çiçek, böcek, ağaç, kuş sesi iyi geliyordu bana.

O günlerde, yakın arkadaşımın önerisiyle Çocuk Esirgeme Kurumuna bağlı Sevgi Evlerine ziyarete gitmiştik. Yüreğimi dağlayan çocuk isteğim, kocamın ölümünden sonra ferini yitirmişti. Giderken çok istekli de değildim zaten. Arkadaşımın yakın arkadaşı yurttan müdür olarak görevliydi. Odasında kahvemizi içtikten sonra çok sevdiği yavrularıyla tanıştırmak istedi. Mesleğini seven biri olmalıydı. Sohbetimiz başladığında onları ne kadar çok sevdiğini anlamıştım. Hep beraber, bahçeye çıktık. Çocuklar, oyun oynuyorlardı. Müdüre Hanım'ı görür görmez hemen etrafını sardılar. Hepsini bir anda onunla konuşmaya çalışıyorlardı. Bu manzaranın tek açıklaması vardı o da sevgiydi. O da hepsine cevap vermeye çalışıyor, minik bedenlerine dokunmaya çalışıyordu. O sırada gözüm, bahçenin kenarında yere oturmuş bir kız çocuğuna ilişti. O diğerleri gibi yanımıza gelmemişti. Üstelik ağlamış gibi görünüyordu. Müdüre Hanım'a "Oradaki kız çocuğu neden gelmiyor yanımıza?" dedim. Müdüre Hanım, fark etmemiş olacak yüzü gölgelendi. Hızlıca kızın yanına gitti. Eğildi. Öce saçını okşadı. Sonra konuşmaya başladılar. Konuştukça kızın yüzü aydınlandı. Az sonra da arkadaşlarının arasına karıştı. Küçük kız beni çok etkilemişti. O da benim gibi yapayalnız olmalıydı. Minik kalbinde nasıl bir yara vardı. Bilmiyordum. Tek istediğim o anda ona koşarak, kucığına almak, sıkıca sarılmaktı.

Müdüre Hanım'a teşekkür ederek ayrıldık oradan. Aklım, adını bile

bilmediğim küçük kız çocuğundaydı. Durmadan onu düşünüyordum. İzinli olduğum günlerden birinde, tekrar yurda gittim. Müdüre Hanım, beni görünce şaşırmişti. Uzun uzun sohbet ettik. Çocukları için yapmayı planladığı yeni projelerinden bahsetti. O konuştuğuca ben daha çok coşuyordum. Konuyu, gizemli küçük kıza getirdim. O gün ne hissettiysem anlatmaya çalıştım. Müdüre Hanım:

“O yaralı bir çocuk Handan Hanım. Adı Asya. Yeni geldi Kurumumuza. On beş gün oldu. Maalesef anne ve babasını trafik kazasında kaybetti. Kimsesi de olmayınca yurdumuza yerleştirildi. Zamanla yaraları sağılacak, kabuklaşacak. İyileşmesi için çabalıyoruz.”

“Müdüre Hanım, ben ilk kez ziyaret ediyorum. Hilal’in ısrarıyla gelmiştim. Ben de çok yaralıyım. Hani denize düşerseniz, denizin içinde bir tahta parçası bulmaya çalışsınız. O sizi yüzeyde tutsun, onun yardımıyla karaya çıkabilirsiniz. İşte o durumdaydım. Ben de eşimi trafik kazasında kaybettim. Sizi çok takdir ettim. Çocuklara karşı tavrınız, onları sevgiyle kucaklamanız çok mutlu etti beni. Keşke ben de onlar için faydalı işler yapabilsen. Hatta...”

“Çok teşekkür ederim. Emin olun iş olarak görmüyorum buradaki çocuklarımı. Ben onların annesiyim. En az anneleri kadar seviyorum. Tabii ki yapabilirsiniz. Onların, maddi yardımdan çok sevgiye, ilgiye ihtiyaçları var. Devlet, üzerine düşeni yapıyor. Sözüünüzün gerisinin olduğunu düşündüm. Sanki söyleyemediğiniz cümleler var.”

“Evet var. Hazır olup olmadığımı bilmiyorum. Asya’nın o günkü hâli beni çok etkiledi. Hiç tanımadığım Asya ile aramda güçlü bir bağ olduğunu hissettim. Bunu size ifade edemiyorum. Ben yalnızım. Eşim sağken çocuk sahibi olmayı çok istedim. Çocuğumuz olmadı. Ben anne olmayı çok istedim. Kaç gündür aklımdan çıkaramıyorum Asya’yı. Ayaklarını beni buraya getirdi. Bana yol, yordam gösterir misiniz? Onunla birbirimizin yoldaşı, ilacı olalım.”

“Handan Hanım, başınız sağ olsun. Sizin bakışlarınızda hüznü görmüştüm. İsterseniz önce bir süre burayı ziyaret edin. Çocuklarla kaynaşma, onları tanıma süresi tanıyalım size. Bu sayede, onların dünyasını da yakından tanıma şansınız olur. Sonrasında başvurunuzu

yaparsınız. Tanışma sürecinde sadece Asya ile değil de diğer çocuklarla da tamamlamış olursunuz. Yönetmeliğimiz öncelikle çocuklarımızın güvenliğini, ruhsal durumunu korumaya yönelik olduğu için yanlış kararlar alınmasına karşı güçlendirilmiş durumda. O süre içinde hazır olup olmadığınızı sınırsınız. Zaten, müracaatınız sonucunda koruyucu aile olarak tanımlanacaksınız. Kurumumuz gözetiminde, Asya sevgiyle büyüyeceği bir aileye sahip olacak.”

“Müdüre Hanım, çok teşekkür ederim. İnanın şu anda benden mutlu insan olamaz. Ben, çalışıyorum. Emekliliğim gelmişti. Emeklilikte sıkılırim düşüncesiyle erteliyordum. Yarından itibaren, emeklilik dilekçemi vereceğim. Siz beni kovana kadar da emrinize amadeyim. Bana on beş gün müsaade verin yeter.”

“Gönüllü ordumuza bir nefer daha katıldı diyebiliriz o hâlde. Asya çok şanslı bir çocuk. Yanınızda çok mutlu olacağına inanıyorum. Yanlış anlaşılmasın tabii ki sözlerim. Kararı verecek makam ben değilim, benim şahsi düşüncem. İyi ki varsınız. Bu arada bir çay daha alır mısınız?”

“Çok teşekkür ederim. Geldiğimden bu yana beş çay içmişim. Siz bana hayatımda almadığım çok değerli bir hediyenin müjdesini veriyorsunuz. Bana hayata tutunma ipinin ucunu uzatıyorsunuz. Bu gece huzurlu bir gece geçireceğimden emin olabilirsiniz. Hoşça kalın Müdüre Hanım.”

“Güle güle gidin. Yine gelin, hep olun. Yüreklere sevgiyle dokunalım hep beraber.”

Sevinçle ayrıldım oradan. Yaşamak için sebebim, yüreğine dokunacağım çocukların varlığı, kalbimi ısıtmıştı. Artık benim de sığınacağım, tutunacağım minik yüreklerin varlığını duyumsayarak yola devam ettim.

YALNIZ AVCI

Gülderen Çetin

Hurda Hala: İsim garip geldi sanırım, bende ilk duyduğumda garip gelmişti, neden bir kadına bu ismi takmışlardı? İlginç geldiği için biraz araştırıp sordurdum. Tesadüf eseri bir sohbet ortamında, ismi komik bir şekilde yine konuya dâhil oldu. Belki bize komik gelebilir ama biraz empati yapınca, onun aslında çok ciddi, akıllı biri olduğunu düşündüm. Çok eski yıllarda, birkaç nesil öncesinde yaşayan bir aile büyüğümü; o da yokluk, kıtlık yıllarında yaşam mücadelesi veren bir kadınmış. Elbette ki, güzel hayalleri de olan genç kızmış, bir zamanlar. Eski bir zaman diliminde, hayatta kalabilmek adına, kendince en doğru olan yolu seçmiş, muhterem bir kadın. Bugün bile onun hayatı için verdiği kararlar, birçok insanı şaşırtabilir. Ama bence en doğru olanı yapmış biri o. Ne yapsın? Hayat zor. Dağ köylerinde kuş uçmaz, kervan geçmez yerlerde, kırık dökük evlerde yaşayan bir kadın. Kimsesiz kalmamak uğruna, onuruna, haysiyetine onlarca laf denileceğini bile bile, o da kendince böyle bir yola başvurmuş. Kimdir bu kadın? Nedir, ne yapmıştır? Yıllar yıllar önce telli duvaklı gelin olmuş, iyi kötü bir yuva kurmuş. Başının üstünde bir toprak dam, üç sacayağından yapılma ocağı, eski bir tandırı, birkaç tavuk, küçük bir bostan onun için yeter de artarmış bile, daha ne olsun. Allah eş de nasip etmiş; garip, fakir olsa da onun da bir kocası olmuş işte. Mutluluk denizde bir damla bile olsa, o zamanki kadınlar için yeter de artarmış zaten. Ama sanırım o yıllarda, bunlara bile ulaşmak çok güçmüş. Kader işte, daha ilk yıllarda ağlarını örmeye başlarken, fakir ama küçük yuvası aniden gelen ebedî ayrılıkla yıkılmış, viran olmuş, gencecik kadın bir anda dul kalmış. Eşi erken yaşta onu yalnız bırakarak, bu dünyadan göçüp gitmiş. Genç bir kadın, küçük bir köy yeri, bir müddet yas acı derken, hayat rutin düzeninde ilerlemeye başlarken, genç dul kadın

yalnızlığın, zorluğun farkına da varmaya başlamış. Köy kadınlarının kısıkanç bakışları, genç delikanlıların manalı göz süzmeleri de cabası. Tipik bir yalnız kadın vakası işte. Yıllar önce de aynı hikâye, şimdi de aynı. Yalnızsan hayat zor, hele o yıllarda yaşama da, zaten öl. Düşünüp taşınırken bir yol bulmuş o da elbette ki “yeniden evlenmek”, koca ömür nasıl geçsin ki böyle. Sonrasında köyde dul kalmış bir adamla konuşup, araya da sözü geçenler girince yeniden evlenmiş zavallı kadın. Yine bir müddet her şey yolunda gitmiş; akıllı, uyumlu olunca da anlaşmak kolay zaten. Adam bir gün gaz, çıra almak için şehre gitmiş; günler aylar geçmiş ama adam yok. Çetin kış başlamış, karlar dam boylarını aşmış, zavallı kadın bütün bir kış kapı dışarı çıkamadan, öylece evinde olan birkaç parça yiyeceklerle, biraz unla, karlardan eriterek yaptığı suyla kışı atlatmış. Bahar gelip güneş açmış, çiçekler, çayırlar, ağaçlar yeniden cana bürünmüş ama kadıncağızın kocası dönmemiş. Belli ki elim bir kaza geçirip ıssız dağ yollarında kurda kuşa yem olmuş. “Bu da öldü, ben ne yapacağım?” diye düşünürken yine çareyi evlenmekte bulmuş. Ne yapsın iş yok, aş yok, bağ bahçe yok. Kimsesiz bir kadın, tek doğru bildiği de bu. Bu sefer evli, çocuklu, durumu biraz daha iyi, birkaç karısı olan bir adamın teklifini kabul etmiş. Bilmem kaçınıcı eşi olmuş, o yaşlı adamın. Çok da umurunda değilmiş zaten, o artık işi oluruna bırakmış. Kaderinde bir tuhaflık olduğunun bilinciyle hareket ederek, o da tuhaf kaderine karşı elindeki iyi bildiği kozu kullanarak, gençliğinden cesaret alarak, bilmediği hayatların içinde kendini de aralara sıkıştırıp, bir yer kapmaya çalışmış aslında. Hep çok korktuğu, başına gelebilecekleri iyi kavrayabildiği için evlilik kararı almış. Böyle böyle derken, o da çalışıp çabalayarak, emek vererek bir müddet yaşamış. Gel gör ki bu ölüm bu kadına resmen âşık olmuş, yakasından hiç düşmemiş. Evlendiği adam da bir husumet yüzünden öldürülünce yine ortada kalakalmış. Zavallı adam sahip çıktığı için rahatmış, adam ölünce de diğer eşler, onların çocukları, kadını miras bölünmesin diye apar topar kapı önüne koymuşlar. O da çaresiz hurda, yıkık, virane evine geri dönmüş. Yavaş yavaş yaş almaya,

yılları devirmeye başlarken, henüz orta yaşlarına dahi gelmeden, üç kocayı da öteki dünyaya göndermiş bile. Artık zavallı kadın alay konusu, misal konusu olmuş; hep kırık dökük ortalarda kaldığı, her defasında o hurda evine döndüğü için adı Hurda Hala'ya çıkmış. Tek eğlenceleri espri noktaları köylüler için kendi insanları olunca oradakiler ve civar köylerde yaşayanlar, artık ona Hurda Hala demeye, eğlenmeye başlamışlar. Eh bunun yokluğu var, hastalığı, elden ayaktan düşme durumu, yalnızlık ve ölüm korkusu var. Ne yapacak Hurda Hala yine evlenecek elbet ama kiminle? Kaç kişi var ki şu küçük köyde, herkes evli. Yuva mı yıksın? Zavallı beklemeye başlamış, avını kollayan sinsi bir kartal gibi sessizce dolanmış, bazen pusuya yatıp evlerin arasında gizlenmiş, evleri dinlemiş, bir çıkar yol bulabilmek için. Bazen onun bu hâlini görenler, “Yazık yaşadıklarından bir tuhaf oldu bu kadın, akli mi gidiyor ne?” diyerek şaşırıyorlarmış.

Bir gün beklediği o çıkar yol, ayağına gelmiş. Ama onun hiçbir suçu yok, elbette ölüm bu takdiriilahi, bunu Hurda Hala'dan başka daha iyi kim bilebilir ki? Yine köyde üç sacayağından ocaklar kurulmuş, üstünde kaynayan kazanlar, ağıtlar, feryatlar... Merakla o da o tarafa yönelmiş. Köydeki cenaze evine giderek başsağlığı vermiş, işlerine yardım etmiş. Komşusu Satı Kadın, Hakk'ın rahmetine kavuşmuş. Bir zaman sonra yine Hurda Hala pusuya yatarak, avının peşinde gizli gizli dolanmaya başlamış. Eh Hurda Hala, bu onun işi, kurtuluş olarak, kafayı evlenmekle bozmuş garip bir kadın yalnızca. Yarım kalan hayatını, hep tamamlayabilme arzusuymuş onunki. Satı'nın kocası da hazır dul kaldı işte, ayıp mı? Yalnızlık çok zor bu küçük köyde, kim var ki? Kiminle evlensin? Hurda Hala da evlendiklerini bir bir toprağa koydu, ne yapsın mecbur eli mahkûm işte. Adamın peşinde dolana dolana, birkaç kişiye durumu çitlatarak, sonunda adam ikna edilerek dördüncü kez, bir koca daha bulmanın sevinciyle yeni yuvasına da nihayetinde adamı razı ettirerek, kurulmayı başarmış Hurda Hala. Adamın çocukları karşı çıkmış, onun uğursuz olduğunu, kara bir dul olduğunu, kocalarının

hep öldüğünü, gittiği ocağı başlarını yıktığını söyleseler de adam ikna olmamış. Kendine yeni yol arkadaşı olarak Hurda Hala'da karar kılmış, hem o zaten oldukça güzel bir kadıymış, sadece bakımsız ve garip görüntüsüyümüş onu itici, soğuk kılan. Seçmiş seçmesine de evlendikten birkaç ay sonra da ölüm yine dolanmaya başlamış halanın etrafında. Adam birkaç kez ufak basit hastalık atakları geçirmiş öncesinde, her defasında düzeliş toparlanmış yeniden. Bir gün ama bir gün, aniden adam bostan bellerken kalbini tutup oracığa yığılmış. İşte bunu da sonunda, öteki âleme yolcu etmiş. Hurda Hala yine yalnızlığı ile baş başa kalmış, ne çocuk sevgisini ne de eş sevgisini doya doya yaşayamamış, işte tekrar başa en başa döndürmüş acımasız hayatı onu, öylece şaşkın kalakalmış.

Viranesinde gece olunca da sürekli ölümler göre göre, onda da hep bir korku başlamış; ölüm korkusu, felç olma, ele avuca kalma korkusu. Geceler boyu uykusuz; gözünü yumunca da kâbuslarla uyanmış. Zaten öylesine insanlar arasında dolanıyor, kimsenin onu insan yerine koymadığını iyi biliyor, her şeyin farkında olmasına rağmen hiç umursamıyormuş. O da zamanın sert yeline kapılmış, nereye savrulacağını bilmeden öylesine boş boş dolanıyor, ne kadar ömrü kaldığını bilmeden, yalnızca yaşamaya çalışıyormuş. Artık onun adı uğursuz Hurda Hala diye dilden dile, anlatılıp durulacaktı. Gariptir ki o zamanlar hor görülen, saygı duyulmayan basit görülen bu kadın, geçen yıllar içinde çok sevilen, adından bahsedilirken herkesin yüzünde buruk bir tebessüm bırakan, asil bir kadına dönüşmüştü. İnsanlar daha bilinçli, daha ileri görüşlüydü artık. Hurda Hala'nın "bilmem daha kaçınıc evliliğini neden, niçin" yaptığını çok daha iyi anlıyorlardı. Kimselerin evine sığmayacağını, Hurda Hala o zamanlar zaten anlamıştı. Zaman içinde, insanlar da onu anladı. Hep evliliklerinden olan anılarını ona anlatırıp durdular. Yedi Kocalı Hümmüz hikâyesi gibi, tarihin tozlu sayfalarında tekrar gün yüzüne çıkartılmayı bekledi durdu. En son anısını hatırlayıp anlatan insanın, son sözlerini asla unutmuyacağım, aklıma geldikçe beni buruk bir tebessüme boğan hüznü sözlerini.

Genç, o yıllarda takılmış şaka olsun diye, iyice yaşlanan Hurda Hala'ya:

“Hey, Hurda Hala ne yapıyorsun, yine koca avında mısın?”

O da artık iyice bozulan kafası ile iki koca taşın arasına pusmuş, ellerini başının iki yanına gölgelik yaparak, yakın köylerden yükselen dumanı takip ediyormuş. Öyle ya duman varsa, kaynayan kazanlar vardır, duman varsa kim bilir ölen birisi vardır. Hurda Hala'yı da yeni bir koca, yeni bir yuva bekliyor olabilir. Onun yüzüne gülmeyen hayatında inadına yaşama tutunmak için çok çalışmış, bir o yana bir bu yana koşup durmuş. Köy kadınlarının her işine yardım ederek, en zor işlerde bile ağır bir işçi gibi “of” bile demeden çalışıp çabalayan bu garip kadının yaptığı, yalnızca var olduğunu ispat etme çabasını kimseler anlayamamış. Aslında yaptığı bütün evlilikleri kendince doğruydu, kurtuluşu adına aldığı kararlardan başka bir şey değildi. Başkaları için yanlış, kötü görülse de bu küçücük yoksul köyde, başka ne yapabilirdi ki? Üstelik en büyük korkusu yalnız kalmak, başına her an bir felaket gelebileceği ihtimali, namusuna bir zarar getirilme korkusuyla nefes alan bir kadın, başka ne yapsın? Bu yüzden o da hiçbir fırsatı kaçırmamış, bu acımasız hayatı onu her an avını bekleyen, yalnız bir avcı hâline dönüştürmüştü. Gençler onu görünce:

“Hurda Hala de hadi anlat, kaç ocak başına musallat olup yıktın, kaç ocak başını batırdın gııı?”

Hurda Hala ağzının içinde anlaşılması güç, küfürlü sözlerle yerden bir taş alıp, gençlerin arkasından atmış.

“İt soyları, sıpalar sizi, konuşmak kolay nasılsa ya ne edecektim? Nereye gidecektim hııı? Deyin bir bana kimim kimsem mi vardı? Daha genç yaşımda kalakalmadım mı ortalarda hııı?”

Sonra da aniden yerinden kalkmış, bir gencin peşine takılmış. Genç, vazgeçmeyen Hurda Hala'dan korkmuş, biraz da korkuyla karışık:

“Hala, hala ne ediyon gııı? Şimdide bana mı varacan? Tövbe tövbe!”

diyerek, adımlarını hızlandırmış. Halada çıt yok, genç evine geldiğinde, hala da onunla birlikte adımını eşikten içeriye atınca, genç:

“Neydiyon? Hurda Hala gıı!” demiş, şaşkınlıkla.

“Neydiyim sıpa, aha artık bugünden tezi yok evlenmeyeceğim. Artık evinin bir köşesinde kıvrılır yaşarım, ne edem bakarsınız hayrınıza, sevabına ne olacak sanki değil mi?”

Genç, ne büyük bir hata ettiğini işte o gün halanın ona verdiği bu hüznü ve biraz da nüktedan sözünden sonra çok iyi anlamış, sonuna kadar hak vermiş, ölene dek saygıyla anıp korumuş kollamış, hayırla yâd etmiştir. Hurda Hala'nın hikâyesi işte böyle. Kimseye zarar vermemiş, yuva yıkmamış, çalmamış, çırpamış, huysuzluk etmemiş, kötü yanlış yollara düşmemiş, asla pes etmemiş. Kaderinde nikâh zamanı, ne kadar kısa yazılmışsa, o da bir nevi içgüdüyle, elindeki tek kozunu kadere karşı kullanmış. En kolay ve tek yol o vakitler, onun için evlilik yoluymuş. Şimdi düşünüyorum da ne zaman bir karadul ismini duysam, aklıma Hurda Hala'nın bana anlatılan hikâyesi geliyor. Ve şuna inanıyorum ki karadul olmak bir tercih değil aslında, Hurda Hala gibiler için bir çaresizlik, kadersizlik, kimsesizlik, şanssızlık adına yapılan zor bir seçim gibi ne denirse densin, ne bileyim işte. Zaten Hurda Hala da bilerek isteyerek asla eşlerine zarar vermemiştir. Benim için çok asil bir kadın o. Yedi değil, on kez bile evlenmiş olsa da onun niyeti kötü değildi, kötü olamazdı. Yalnızca kimsesizlik, küçük bir umutla çaresizlikten, sefaletten kurtulma, mutlu olma, var olduğunu gösterme, sevme sevilme arzusu ve mutlu bir yuva özlemiydi. Bedelini neden bu kadar ağır ödetmişti hayat acaba zavallı Hurda Hala'ya. Ruhun şad, mekânın cennet olsun Hurda Hala.

ARTÇILARIN GÖLGESİNDEKİ KIRIKLAR

Sibel Unur Özdemir

Kepeçler yitip giden insanları arıyordu depremden geriye kalan enkaz yığıntıları arasında. On beş gün geçmişti sarsıntının üzerinden. Umutlar tükenmişti. Canlı olarak bulunmalarının imkânsızlığını bilse de akıl, kabul edemiyordu eceli yürek. Yakıştıramıyordu sevdiklerine ölümü.

Canlar çaresizdi yazın pençesinde sığınmaya çalıştıkları çadırlarında. Durup durup kükrüyordu yerküre. Korkulacak bir şey kalmamıştı artık. Mal da can da heder olmuştu.

Mezarlık soyguncuları gibi dolaşanlar vardı yığıntıların arasında. Define ararcasına deşiyorlardı sağa sola saçılan eşyaları. Nasıl bir davranıştı bu? Akıllara zarar. Taşların arasına sıkışmış bir şişeyi döndüre döndüre nasıl da çıkarmıştı dilenci kılıklı bir adam. Kurtarılacak tek şey likör şişesiydi sanki onun için. Bakışlarıma hapsoldüğünün farkında bile değildi kapağını açıp ağzına dayarken şişeyi. Biberonun memesine yapışmışçasına iştahla bitirdi yeşil renkli sıvıyı. Nane likörü olmalıydı içtiği hiç şüphesiz. Kafasını iyileştirmeye yetmediği aşikârdı ama bununla yetinmek zorundaydı. Çoluk çocuk bir dilim ekmeğe hasretken ziyafet çekmişti etrafında olup bitene aldırmadan az önce. Zıkkım içesice. Dünya yıkılmış, altında kalınmış umurunda değil. Bu şartlar altında bile demleniyor ayyaş.

Kömür gibi ellerinin kirine aldırmadan silmeye çalıştı çenesine akan sızıntıları. Fırlattı attı nereye gideceğini hesaplamadan şişeyi. Zor duruyordu ayakta. Artçının yoklamasıyla kaybetti dengesini. Devrildi. Boş bir varil gibi yuvarlanmaya başladı ayaklarının dibine doğru. Hızla çarptı bana ve durdu ezik büzük cüssesi. İğrenerek bakan gözlerime

sis huzmesinin oynadığı nemli gözbebekleriyle baktı. Ağlıyordu. Gözyaşları bile içimi ısıtmaya yetmedi. Bakışlarına bağlanan yeisi çekmeden üzerimden doğrulmaya yeltendi. Sağ eliyle destek yaparak oturmayı başardı.

“Zehir zemberek bakışların öldüremez beni.” dedi.

Şaşkındım.

“Ben ki... Zaten yaşamıyorum. Deprem gecesi kaybettim her şeyimi. Kocamı, kızımı, oğlumu.” diyerek yutkundu.

“Kocamı mı, dedi.” diye sordum kendi kendime. Dikkatlice baktım saçsız kafasına. Evet, evet bir kadındı bu. Nasıl olmuştu da anlayamamıştım.

“Oğlum daha üç aylıktı.” diyebildi güçlüğüle.

Dünya üzerime yıkılmış da altında kalmış gibiydim. Az önce nefret yamaçlarının doruğunda gördüğüm bu zavallıya çok acımıştım. Bir şeyler söylemem gerektiğinin bilincindeydim ama ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Böyle bir gerçek karşısında çaresizdim.

“Saçlarım belime kadardı. O uğursuz gece akıp gitti. Çorak kaldı yüreğim gibi kafamda. Kel tepeler gibi yalnızım artık.”

“Toplayın kendinizi.” dememe fırsat kalmadan acımtırak bir çığlık böldü söyleyeceklerimi.

“Melek gelin bu.” diyerek az ilerideki çadıra seğirttim.

“Gelinin doğum sancıları başladı.” dedi Latife Ana.

“Eyvah. Ne yapacağız şimdi? Hastane yıkıldığına göre... En yakın yardım merkezi de epeyce uzak.”

“Bilmiyorum ki kızım. Ben hiç evlenmedim, doğum yapmadım.” derken Latife Ana ıslattığı bezi gelinin başına koyuyordu serinlesin diye.

Kız olan kızdı Latife. Eline erkek eli değmemişti ilerleyen yaşına rağmen. İstedğine vermeyince babası inat etmiş, kimselere varmamıştı. Çocuk sahibi olamamıştı lakin tüm çocukların sevgilisiydi, anasıydı.

Sadece çocuklar değil onu tanıyanlar da “ana” derlerdi Latife’ye.

Melek gelinin feryadı böldü konuşmaları.

“Ben... Bir doktor bulup geleyim Latife Ana.” diyerek çadırdan çıkmaya yöneldiğimde burun buruna geldim hırpani kılıktaki kadınla.

“Sıcak su bir de temiz bez parçası bulabilir misiniz?” diye sordu.

“Anlamadım.”

“Doktor aramıyor muydunuz? İşte buldunuz.”

“Sen mi?”

“Doktorum ben. Kadın doktoru.”

“Sen... Az önce bir şişe likörü.”

“Başka çareniz var mı? Ya Melek gelini kaderine bırakacaksınız ya da istediklerimi yapacaksınız. Fazla zamanımız yok.” derken su dolu bidonu gösterdi ve “Hadi su dök de ellerimi temizleyeyim.” diye talimat verdi.

Dediğini yapmaktan başka çarem kalmamıştı. Latife Ana bakır kazanı küçük tüpün üzerine koymuştu bile. Dağınıklığın içinde debelenişim temiz bir çarşaf bulabilmek içindi.

Melek gelinin çılgınlıklarıyla beraber soluk alışverişleri de sıklaşmıştı. Bir elini Latife Ana bir elini ben tutarak acısını paylaşmaya çalışıyorduk

“Eyvah bebek ters.” sesi ile göz göze geldik. Sis huzmesinin çöktüğü bakışları daha da kararmıştı.

Kan ter içinde kalmıştı her ikisi de. Elimdeki bezle sildim terlerini.

“Ne olur doktor bebeğimi kurtar.” diye inledi Melek gelin sönük sesiyle.

Bu cümle yumru olup yerleşti boğazımıza.

“Anne daha önemli.” dedi doktor.

“Bebeğim... Ne olur ölmesin.”

“Sen olmazsan... Bebek yaşamış neye yarar.”

Az önceki kendinden bezmiş kadın gitmiş yerine taşı sıkırsa suyunu çıkaracak güce sahip bir dev gelmişti sanki. Hastasının başında ne kadar da azimetli görünüyordu.

“Yaşamak istemiyorum ben. Recep’imin arkasından gitmek istiyorum ama o masumun bir günahı yok. Doğmalı o. Kurtar bebeğimi ne olur kurtar doktor.” deyip yapıştı ellerine.

“Bebek doğarsa sen öleceksin. Kim bakacak o masuma?”

“Sen... Sen bakarsın değil mi?”

Sarsıldı Doktor “Ben mi?” diye sorarken.

“Söz ver bana. Bebeğime bakacağına söz ver.”

“Sen yaşamalısın Melek.”

Melek gelinin çılgılığı bıçak gibi böldü konuşmaları.

“Bebek geliyor.” diye haykırdı doktor.

Kasıklarındaki keskin sancı kayıp gittiğinde gelinin, ağlayışı duyuldu bebeğin.

“Bir oğlun oldu.” derken uzattığım çarşafa sarmaya çalışıyordu bebeği doktor.

“Melek gelin bir oğlun oldu.” diyerek bebeği gösterdi annesine. Yanına yatırdı.

“Çok güzel. Aynı Recep’ime benziyor.” dedi Melek. Gülümsedi tatlı tatlı.

“Söz ver doktor, bebeğime ana olacaksın değil mi?”

Doktor bir bana bir Latife Ana’ya baktı.

“Sen yaşayacaksın Melek.” dedi.

Artçılar salladı bir kez daha zemini.

“Gidiyorum ben. Bakın Recep geldi beni almaya. Söz vermedin ama doktor.” diyerek kapadı gözlerini Melek gelin.

Körebe oynamıştı hayat bizlerle. Ölüm ve doğum ne kadar da

içindeydi birbirinin. Olduğumuz yerde kalakaldık öylece. Nutkumuz tutuldu. Neden sonra ağlama sesiyle sarsıldık. Uzandı aldı doktor bebeği. Sıyırdı gömleğini. Sutyen içinde değildi göğüsleri. Sütten patlayacak gibiydi her ikisi de. Dayadı göğsüne bebeği, emzirmeye başladı.

“Söz Melek gelin, söz. Recep’e ana olacağım.” sözleri şiir gibi döküldü hıçkıran yüreğinden.

GÜL HANIM'IN YEMENİSİ

Fatma Pekşen

Kadın ablak beyaz yüzünü bir çerçi boncuğu gibi süsleyen iri mavi gözleriyle az önce sulayıp süpürdüğü minik avlusunu kolağan etti. Akasya ağacından düşen bir iki küçük dalcık, temiz avluda gözüne pürüz gibi gözüktü, çabucak alıp dış kapının arkasına dayadığı içi çer çöple dolu paslı tenekenin içine attı. Geniş eteğini toplayarak, her sene bahar başında kurup, sobalar yanarken bozduğu seyyar sedirine anaç tavuk rahatlığıyla oturdu. Eski, mavi basma elbisesini bozarak yaptığı “çaput minder”e öylesine yayılıp, öylesine kurulmuştu ki senelerce kaldırmaları ses çıkarmayacaktı.

Günler de amma uzamıştı ha! Gece, peçesini yırtıp, yerini gündüz denen aydınlığa verirken uyanmış, o kadar işi gördüğü hâlde daha yeni yarılanmıştı. Bir sinema önünde kabak ve ayçiçeği çekirdeği satan kocasına, kızının yazılmış defterleriyle bir sürü fişek bile yapıp hazırlamış, yarına iş bırakmamıştı. Yarın önemli bir gün olacaktı.

Güneş avluyu dolaşıp akasya ağacının üstünden son kez sarı öpücüklerini gönderirken vakit dolacak, başına peştamalını çekip, azgın azgın akan derenin üstündeki köprüyü kuş gibi geçip, ilkokulun kapısına gidip zilin çalmasını bekleyecekti.

Makine civcivi haşarılığındaki, ele avuca sığmayan öğrencilerin tiz sesle bahçeyi, caddeyi doldurduğu demlerde, birkaç arabalı ebeveynle aynı heyecanı paylaşıacak, kendi “birtane”sine kavuşmanın heyecanını yaşayacaktı.

Her seferinde olduğu gibi en sona kalacak, öğretmenlerin “Hayırlı akşamlar Mihriban anne.” sesleri arasında kızcağızını sırtlayarak, yolları

köprüleri geçirecek “küçük cennet”ine yani evine getirecekti.

Oturduğu minderden, her şeye sahip kraliçe edasıyla süzdü etrafını. Kimselere heveslenmeyecekleri bir biçimde, cevizinden fındığına, ihlamurundan elmasına, vişnesinden dutuna kadar bahçenin orasında burasında uzak diyarlardan gelmiş, hatırı sayılır misafir rahatlığıyla kurulmuş, gerilerden gelen Karadeniz rüzgârıyla nazlı nazlı salınan ağaçlar bulunuyordu.

Avludaki akşamsefaları, hüsnüyusflar, aslanağızları, karanfiller, güller her biri ayrı renkte, ayrı kokuda ahenk katıyordu “küçük cennet”e.

Kireç kokulu üç geniş odası, kocaman mutfağıyla, her köşesinde ayrı emeğinin kendisini gösterdiği, kaynatasından kalma ev lebalep huzur doluydu.

Talip’le evlendiğinde, her ikisinin de yaşı bir hayli ilerlemişti. Öyle köklü bir işi yoksa da geçim sıkıntısı da çekmiyorlardı. Kimi gün banliyö treniyle birkaç istasyon ötedeki ırmağa balığa gidiyor, kimi gün İstanbul’a mala giden esnafın dükkânlarını bekliyor, kimi gün de sinema önünde, çekirdek, mısır vs. satıyordu. İyi adamdı Talip.

Kadın, seyyar sedirin altından elişî torbasını çıkardı, en sevdiği işlerden biri olan oyasını örmeye koyuldu. Mavi gözleriyle tezat oluşturan kırmızı ipliği mekiğine dolamış, mekiğin çıkardığı “çıt çıt” seslerini, memleketine hasret yeni gelin açlığıyla, sıla türküsü dinler gibi dinliyor, bundan sonsuz zevk alıyordu.

Bahçedeki rengârenk çiçeklerden esinlenerek yaptığı oyalarla hem Talip’e arka oluyor hem de ortaya yeni bir eser çıkarmış olmaktan haz duyuyordu. Severek yaptığı bu güzellikleri, eli açık olduğu için birçok kimseye hediye ediyorsa da bu sefer yaptığının yeri daha başkaydı; “bir tane”sinin öğretmenine armağan edecekti.

Bebekken geçirdiği çocuk felci yüzünden, yürümekte zorluk çeken biricik kızına baba şefkatiyle yaklaşan Nazım öğretmene verecek, eşine götürmesini isteyecekti. On gündür uğraştığı bu oldukça zor oyunun son

birkaç motifi kalmıştı. Bayrak kırmızısı rengindeki katmer katmer güller, gerçek gülleri aratmayacak nitelikteydi. Ah, bir de kokusu olsaydı.

*

Ertesi akşam menevişli dağların gerisinden güneş vedaa hazırlanırken, diğer veliler ve öğrencilerle İstiklal Marşı'nı, yapılan konuşmaları dinleyen Mihriban anne, beş yıllık emeğinin ardından, gözleri gururla parlayan felçli kızının karnesine baktığında, yüreğindeki sevinç ve acıma duyguları şaha kalkmıştı. İçi içine sığmıyor, derinlerde bir yerde, köpük köpük, coşkulu bir ırmak çağılıyordu.

Kızını alıp çapraşık yollara sapmadan evvel, Nazım öğretmeni bulmalı, minnet duygularını belirtmeliydi ona. Birkaç dakikalık beklemenin ardından buldu da...

Arkadaşlarıyla birlikte okuldan çıkan öğretmen, beş senedir her karne günü ellerine sarılıp öpmek isteyen bu kadını görmezlikten gelemez, annelik duygularıyla söylediklerini dinlemeden edemezdi.

Elinde çantası, sırtında kızıyla okul duvarının dibinde hayalet gibi sessizce dikilen kadına yaklaştı, bütün okulun hitap ettiği şekilde “Gözün aydın Mihriban anne!” dedi. “Emekleriniz boşa çıkmadı, kızımız en iyi öğrenciler arasında karnesini aldı.”

“Sayende öğretmen bey.” dedi anne titrek ama gururlu sesiyle. “Allah tuttuğunu altın etsin, Gül Hanım'la bir yastıkta kocatsın, çocuğuna, çocuğuna bağışlasın... Ne yapsak, ne etsek az amma, aha bu güllü yemeniyi Gül Hanım'a yaptım. Kaç gündür uğraşıyorum... Gül Hanım'a çok yakışacak.”

Öğretmen, bu cefakâr, altın kalpli, gözlerinin içi mavi mavi gülen kadının ısrarla uzattığı kırmızı güllü yemeniyi aldı, teşekkürler ederek, klasörüne itinayla yerleştirdi; gözlerinin bulutlandığını anneye göstermedi...

*

Anne, kızıyla evinin kapısından gururla girerken, Nazım öğretmen de bir başka kapıdan adımını atıyordu. Paslı demir kapı gıcirtısının sesine, olduğu kulübeden temenna ile karşılık veren mezarlık bekçisi, sık sık gördüğü bu adama, biraz da hayretle baktı: Ne işi vardı ki akşamın bu saatinde?

Öğretmen, yaz güneşi ile coşup dizlerini bürüten otlara, yabancı dikenlere aldırış etmeden, önceden çiğnenmiş yerlere basmaya gayret ederek, yürüdü, yürüdü, ta duvarın dibindeki kabrin başında durdu. Klasöründeki güllü yemeniyi çıkardı, derin derin kokladı -artık yazısı bile okunmayan- mezar taşına dikkatlice örttü. Taze damat heyecanıyla, gelin duvağını açar gibi açıp, Gül Hanım'ın gül yüzünü görmeyi umduysa da... Yutkundu. Daha bir yıllık evliyken, doğumda bebeğiyle birlikte öte âleme göçen karısını unutamamış, bir daha evlenmediği gibi, eşinin adını soranlara verdiği cevabı, beş yıl önce Mihriban anneye de vermişti.

Kızıllığı kaybolmuş ufuklarla, Mihriban annenin bahçesindeki çiçeklere buse kondurup gelen akşam rüzgârı, mezar taşındaki güllü yemeniyi hafif hafif oynatıyor, yılanmış kabre bir tazelik veriyordu. Elleriyle, altındaki kumral ipekleri hayal ederek yemeniyi okşayan Nazım öğretmen, istemeye istemeye ayağa kalktı.

Mezarlık kapısının paslı gıcirtısı gecenin bağırını yırtarken, “Evet Mihriban anne, dediğin gibi oldu... Yemeni Gül Hanım'a çok yakıştı.” dedi duyulur duyulmaz bir sesle.

PARÇALARDAN YENİDEN

Buket Uçar

Arada bir görüyorum onu. İyiden iyiye yaklaşıp kahverengi gözlerini kocaman açıp bakıyor uzun uzun kendisine. Bir güç arıyor. Cesareti yok, savunmasız bir serçe. Bazen o gözlerden upuzun yaşlar iniyor yanaklarından sıra sıra. Göremiyor kendisini, sadece bakıyor kendisine. Ne istediğinden haberi yok, ne yapabileceğinden. Bir gün ona seslenmek istiyorum ama ürkmesinden korkuyorum.

Kendimi bildim bileli iki tetkik arası kazandığım zamanlarda yaşıyorum. Yani hayatı bozdurup bozdurup küçük küçük harcıyorum. Bu zaman kazanış önceleri bir yıl, altı ay gibi zaman dilimlerini kapsarken son aylarda çember daralıyor. İki ay, bir ay on beş gün... Tüplerin içindeki kanımda yaşıyor umudum. Yeni yeni adım atmaya başlamıştım bir şeyler yapmaya kendi adıma. Arada bir “Geç oldu.” diye düşünüyorum. Zamanın hızına yetişemiyorum. Sonra bir gün aynanın yanından geçerken bir ses “Ne yapmak istiyorsun?” diye sordu. O günden beri ne yapmak istediğime kafa yordum durdum. “Bilmem. Bundan sonra bir şey yapamam ki.” “Hayır, yapabilirsin.” dedi, umut ateşi yaktı gönlüme. “Anlamam ben.” “Anlarsın.” Dalga geçiyor benimle diye düşünüyorum. Sonra kendimi ciddiye alıp beni düşünüyorum. Elimden kayıp giden hayatımı, önümde ne kadar olduğunu bilmediğim geleceğimi düşünüyorum. Sonra yaptıklarımı sıralıyorum kafamda, ömrüm varsa yapacaklarımı, yapmak isteyip de yapamadıklarım geliyor aklıma. “Geç kaldım.” diyorum kendi kendime. Zaman daralıyor gittikçe. Ömrümün hikâyesi bir gün mutlaka bitecek biliyorum. Ama bu dünyadan ben de geçtim demek istiyorum. Ben hikâyemi yazmadım daha.

Bugün bir başka yaklaşıyor. Omuzlarının üstünde koca bir yük var sanki. Gözleri kara kara bulut. Yaklaştıkça gücünü kaybediyor. Önce

bakıyor kendisine uzun uzun. Ben de ona bakıyorum. Yavaşça kafasını dayıyor omzuma. Gözyaşları yere akıyor hiçbir yere uğramadan. İsyân yok, şikâyet yok ağlamasında. “Yine çağırdılar beni, artık tetkik sonuçları değişmiyor, tedavi başlayacaklarmış. Bunun için biyopsi yapacaklar önce. Artık bitiyor mu zaman?” Kendisi de inanmıyordu bu dediklerine. İlahi güce kendisini teslim etmiş dualar ediyordu dilinden ve gözünden dökülenlerle. Kafasını kaldırıp kendisine bakıyor, “Korkuyorum.” diyor. Dayanamıyorum artık “Haklısın” diyorum. Şaşıyor birden. “Nasıl yani?” “Korkabilirsin, ağlayabilirsin ama bunları umut ederek yapmalısın.” Daha çok sokuluyor kendisine baktığı aynaya, benim omzuma. Hayallerini anlatıyor, korkularını, yaptıklarını, yapacaklarını, yapmak isteyip de yapamadıklarını. “Hadi o zaman.” diyorum. Gidiyor yanımdan. Bekliyorum gelişini.

Artık bir kahramanım var. Sureti yok bir ses. Hatta sesi de yok, bir güç. “Korkmakta haklısın.” dedi. “Cesur ol.” dedi. “Güç sensin.” dedi. Defterim ve kalemim yakın arkadaşlarım artık. Aklıma gelenleri, kafamda uçuşan sözcükleri oltama takılan balık gibi yan yana diziyorum. Önce zihnime, sonra defterime. Bana ait figürlerden bir dans çıkıyor ortaya, sözcüklerimin dansı. Hastane koridorlarında sesi yankı yapan bir anneyi yatırıyorum dizelerime. Başına da üç oğlunu yerleştiriyorum. Hoşuma gidiyor bu oyun. Orada geziyorum hayalimde. Sonra aynada kendime bakmaya gidiyorum. Gözümün içinde küçük bir har görüyorum, yüzümde de belli belirsiz bir gülümseme. Dokuz dize, kırk beş sözcükten oluşun benim olan küçük yazımı okuyorum kendime. Mutluyum. Cesaretim hayranlık hissi uyandırıyor bende. Aynaya sırtımı dayayıp oturuyorum. Ses yok önce. Aklıma ne gelirse söylüyorum, ağlıyorum. Korkularım, sevinçlerim, mutluluklarım, hayallerim ağızımdan çıkıp aynada yansıyor boşlukta doluyor. Sonra bir alkış sesi duyuyorum. “Bak oldu, bir volkan gibi patladın, yapabileceğini biliyordum.” Kahramanım yaptıklarını alkışladı. Uçan bir balonu elimde tutuyormuşçasına heyecanlıyım şimdi.

Korkuyor hikâyesini yazamadan hikâyesinin bitmesinden. Onun için yeni bir süreç başlıyor. Bekleyecek, belki de mücadele etmesi gerekecek. Ona güç vermeliyim. Aslında güç içinde, inanç yüreğinde, umut gözlerinde. Ama hiçbirinin varlığından haberi yok. Hayallerini gerçekleştirebilirse, içinde bulunduğu durumdan uzaklaşabilirse daha kolay atlatacak. Hayata tutunacak. Sürekli olumlu düşünmeye çalıştıkça enerjisini harcadığının farkında değil. Harekete geçmeli bir an önce.

Şimdi daha farklı bakıyorum hayata. Beni zorlu bir süreç bekliyor. Bazen yeniliyorum buna bazen de güç buluyorum bu zorluk karşısında. Zaman zaman kendimi gerçekleştirme isteği büyüyor içimde. Bu kararımı kahramanıma söylemeliyim. Koştum diz çöktüm önünde. Yine alkışlarla, gülücüklerle karşıladı beni. Korkularımın üzerine gidersem daha çok güçleneceğimi söyledi. Sonra, birlikte ağladık bugün geçmişten getirdiğim içimde büyüttüğüm bir yaraya. Bu yarayı duvardan duvara çarpıp geçmişin elleriyle boğduk. Onu yazmayacağım ama o defteri açmamak üzere kapattık. Yeni bir sayfa açtım hayatıma.

Bazen ortalarda görünmüyor. Öyle korkuyorum ki onu görememektен. O bende kendisinin farkına vardı, ben onda var oldum. Yine elleri cebinde ağır ağır yaklaşıyor. Evet, bu geliş bana. Hızla geçip gitmeyecek. Yine kendisini görmeden kendisine bakıyor. Gözlerinde biriken sular engel oluyor kendisini görmeye. Göz kapaklarını kapatıp hızla taşırken gözyaşlarını, başını yine dayıyor omzuma, iki eli iki cebinde. “Gidiyorum ben, çağırdılar beni. Ağlıyorum ama duygusallıktan tamamen benimki. Yoksa isyan etmiyorum Allah’a. Biliyorum yazılan gelir başa.” Ben de eşlik ediyorum ona. Aynada oluşan buğuyu siliyor elleriyle. “Şimdi gidip ne yapılması gerekiyorsa yapıp geleceksin. Biz sonra işlerimize bakacağız. Unutacağız bunları. Sen yazacaksın, ben okuyacağım, seni alkışlayacağım. Uçan balonlarla uçacağız.” diyorum. Gülücükler alıyor yüzünü. Alkışlıyorum. “Sen olmayacaksın ama.” diyor mahzunca. “Ben yanında olacağım, hissedeceksin beni.” diyorum. Gidiyor yanımdan sessizce. Hiç sevmiyorum bu sessiz gidişleri. Arkasından bakıyorum.

Koridorda yürürken kafamın içi bomboş. İyi ya da kötü hiçbir şey düşünemiyorum. İlerliyorum gitmek istediğim yere. Poliklinik adlarını okuyorum. Morg yazısı gözüme çarpıyor. Açık bir kapı aralığından inleme sesi çalınıyor kulağıma. Sonra bir hasta geliyor karşıdan refakatçisi ile tekerlekli sandalyede, göz göze geliyoruz, aynı hızla ayrılıyor gözlerimiz. Bir hemşire koşuyor kahkahalarla elinde malzeme tepsiyle. Bir çocuğun kulakları, duvarları, hayatı parçalayan feryatları... Hepsini duyuyorum ama hiçbirini fark edemiyorum. Sadece ayak seslerimde kulaklarım, tüm dikkatim. Bir de yerinden çıkmakla çıkmamak arasında kararsız kalan kalbimin gümbürtüsünü duyuyorum. Bıraktım kendimi zamanın kollarına. Dilimde dualarım, aklımda telefonuma kaydetmeye çalıştıklarım zamanın dolmasını bekliyorum. Beklerken aklıma Peyami Safa'nın *Dokuzuncu Hariciye Koşuşu* adlı romanındaki hastane tasviri geliyor. Ben de kendi gözümünden yapıyorum bu tasviri. On altı dizeye sağdırıyorum korkumu, acımı, umudumu. Bekliyorum hâlâ. Vakit geçmek bilmiyor. Hastalar, hasta yakınları, muhabbet etmeye çalışanlar, gidip gelen doktorlar, hemşireler... Yan odadan bir inleme sönüyor, bir çığlık yükseliyor. Kapılar ardında değişen dünyalara şahit oluyorum. Odama girmeye çalışan güneşi önce bakışlarımla ittim. Baktım olmuyor perdeyi çektim. Sevmiyorum aydınlığı, güneşi, baharı. Elinde tıbbi malzemelerin bulunduğu bir tepsi ile önde hemşire arkadan da bir kabile giriyor içeri. Evet, başlıyor, bitecek. Tedirginlik, rahatlama, korku, kaygı... Hangisini hissedeceğimi bilemiyorum. Bir yumak oldu hepsi boğazımda. Hiçbir duyguyu bastıramıyorum içimde. Kimi beynimi zonklatıyor kimi dişlerimde atıyor kimi kalbimde gümbürtü kimi de vücudumda sandalla geziye çıkmış; kan gölünde. Kafamı çeviriyorlar, kolumu bağlıyorlar, perdeyi aralıyorlar. Bu taraftan koyu renk perdenin gölgesi ile öbür taraftan duvarın yansıması pencere camında belli belirsiz bir ayna vazifesi görüyor. Gözlerimi diktim cama. Yarı içeriyi, yarı dışarıyı, biraz da kendimi görüyorum puslu aynada. Kolumu o tarafa uzattım. İşlem başlıyor. Hiçbir duygu-

ya engel olamıyorum. En çok kaygı var ama. Nasıl çıkacak? Ne çıkacak? Sonucunda ne yapılacak? Beni neler bekliyor? “Şışışış” diyor aynamsı görüntüdeki ses. “Buradayım tut elimi.” İki saniyelik bir iç çekiş. Bütün bedenimdeki kemikler, iç organlarım, kanım, damarlarım bir dokuyu uğurlamaya geldiler mübarek. Aldığım nefesi tam olarak kullanamıyorum. Yavaş, yavaş, yavaş tam altı saatte ulaştırabiliyorum yerine. Şimdi yeni bir imtihan: Kıpırdamadan yatma eylemi. Gözüm camdaki akiste bir saniye bile kırpmadan bakıyorum. Ses çok yavaş çıkıyor. Kulak veriyorum iyiden iyiye. Benim bu bekleyiş sürecinde kelimelerden kurduğum oyunumu, adına şiir parçacıkları dediğim sözleri mırıl mırıl duyuyorum. Gözlerimi kapatıyorum. Tatlı bir uyku ile uyanıklık arasında dinliyorum. Ben olan, bana ait olan, beni anlatan sözcüklerimin çığlıklarını.

Çok bitkin görünüyor. Gözlerini göremiyorum, kapattı. Yüzünde acının altında gizlenmiş belli belirsiz bir gülümseme var. Görebiliyorum. Çok güçsüzüm, gücümün hepsini ona verdim dayanabilsin diye. Son kalan gücümle de ona onu anlatıyorum. İnanmaya başladı artık ayağa kalkabileceğine, hayallerini gerçekleştirebileceğine. Unuttu son zamanlarda derdini, umutla bakabiliyor artık kendisine ve geleceğine. Yavaş yavaş serçelikten kurtuluyor. O gücü görebildi gözlerinde, yüreğinde, benliğinde. Bunu ben yapıyorum zannediyor ama kendisi yapıyor. Daha bunun ayrımına varamadı. Sığındığı batık gemisini yüzdürmeye başlıyor. Göz kapaklarının altından sızan ışıktaki bile bunu görebiliyorum. Küllerinden yeniden doğan bir Anka kuşu hazırlığında.

Bir şubat ayı ayazında, buz kütlesi üzerinde dört saatlik kıpırdamadan yatma süresi bitiyor. Hayatta kalabilmemin bir mücadelesi bu da, yapılan işlemden zarar görmemek adına. Kendimi bir kuş gibi hafif hissediyorum. Bu kuş ürkek bir serçe değil ama. Kafamda biriktirdiğim sözcükleri sıraya dizip telefonuma kaydediyorum. Dünya farklı dönüyor artık bana. Buraya kadar zorlu bir süreçti biliyorum. Ama bundan sonrası güzel olacak hissedebiliyorum. Her zorlukta bir kolaylık olduğunu,

her şerrin hayra kapılar açtığını görebiliyorum. Şimdi yeni bir bekleyiş başlayacak. Üç hafta sonra bu savaşın akıbeti belli olacak. Üç hafta kazanıyorum bu sefer hayattan. Daralan zamanın çemberini kırıp çıkacağım bir gün biliyorum. En çok istediğim şeyleri en zor zamanlarımda yapabileceğim aklıma gelmezdi. Bu da yeni hayat tecrübemdi. Elimi yüzümü yıkayıp aynadaki aksime baktım. Rengim soluk, bitkin görünüyordu. Ama bakışlarım “Ben buradayım.” diyor. Seviyorum bu hâlimi.

Bu süreçte çok yol aldık. Bir değişimin içine girdi. Cesur oldu. Volkan oldu. Geldiği noktanın çok da farkına varamadan ilerliyor. Şampiyonu o; yenilgilerinin, yenildiklerinin arasından kazandıklarıyla... Bazen büyük bir güç olarak karşıma çıkıyor, bazen küçük bir çocuk. Yaşama sıkı sıkıya bağlı, aynı zamanda da korkuyor yaşamaktan. Bir gücün ellerine bırakmış kendisini bekliyor, beklerken de güçleniyor güçleniyordu. Hayatında yeni sayfalar açtı, kendisini yazacağı. Yazdıkça yaşıyor, yaşadıkça bağlanıyor hayata. Özgürlüğünün sınırlarını genişletiyor, çemberini genişlettiği gibi hayatın. Farkında bile değil artık kendisinde barındırdığı hastalığın. Aklına gelmiyor. Mutlu görünüyor uçarı bir çocuk gibi. Ben de mutlu oluyorum onu gördükçe. Ben o oldum artık, o da ben oldu.

Ne yaptıysam sakinleşmedim bugün. Zamanın çabucak geçmesini, beklediğim anın gelmesini istiyorum. Kendimi iyi hissediyorum aslında. Güneş yeni yeni göstermeye başlıyor yüzünü. Bahar yavaşta merhaba diyor doğaya. Birden bundan mutluluk duyduğumun farkına varıyorum. Seviyorum artık doğayı, baharı. Kendimi seviyorum, kendimi seviyorum, kendimi çok seviyorum. Almanın değil, vermenin insanı mutlu ettiğini yeni öğreniyorum. Okuduğum kitaplardan, onlardan aldıklarımından mutlu olduğumu biliyorum. O hayatın içinde yaşamayı seviyorum. Anladım ki içinde yaşanacak dünyalar kurmak, yani vermek insanı daha da mutlu ediyormuş. Koridorlarda yine aynı duygularla, bedenimin şefliğinde iç organlarımdan yükselen gerilim filminin müziğini ruhumda hissederek ilerliyorum. Doktorumu uzaktan görü-

yorum. Yaklaştıkça yüzündeki gülümsemeyi, aydınlığı fark ediyorum. “Karnem iyi geldi.” diyor. Karnem iyi. Ne demek bu şimdi? Sonuçlar iyi. Hayata geçtim. Atladım engellerin üzerinden. İçimdeki müzik bir anda değişiyor. Mutlu zamanların akisleri yansıyor bedenime, ruhuma. Bu sefer kulaklarımla da duyabiliyorum. Arkamı dönüyorum. Buradan çıkmak istiyorum. Sevinçten, mutluluktan, umutlardan yeni bir uçan balon yaptım kendime. Hızla dönüyorum etrafımda. Etrafımı kuşatan çember genişliyor yavaş yavaş. Bir yol açıyorum kendime oradan çıkacak. Birden içinde yaşadığım fanusun önce çatladığını, sonra kırıldığını görebiliyorum. Bakıyorum cam kırıklarına. Temas ettiği yerle bedenim arasında onu görüyorum cam kırıklarında. Beni arıyor. “Buradayım.” diyorum. Merakla soruyor. “Sonuç?”

Sonuç: Karne iyi

Hayat: Geçti

Umut: Geçti

Süreç Sonu Değerlendirme: Bu hikâye...

HASTALIK HİKÂYE KİTAPLARI

1. Her Hastalık Bir Hikâyedir. Ed. Yakıncı C, Kavruk H. Logos Yayıncılık, 2012 İstanbul.
2. Her Hastalık Bir Hikâyedir-II. Ed. Yakıncı C, Kavruk H. İnönü Üniversitesi Yayınları, 2012 Malatya.
3. Her Hastalık Bir Hikâyedir-Anılar. Ed. Yakıncı C, Kavruk H. İnönü Üniversitesi Yayınları, 2012 Malatya.
4. Psikiyatrist Yorumuyla Can Öyküleri. Ed. Yakıncı C, Kavruk H, Cumhuriyet BE. Akademisyen Tıp Kitabevi, 2013 Ankara.
5. Hastalık Hikâyem-I. Ed. Yakıncı C, Kavruk H, Tüzgen S. Beziâlem Üniversitesi Yayınları, İrmak Ofset, 2013 İstanbul.
6. Hastalık Hikâyem-II. Ed. Yakıncı C, Kavruk H, Tüzgen S. Beziâlem Üniversitesi Yayınları, İrmak Ofset, 2013 İstanbul.
7. Hastalık Hikâyem-2014. Ed. Yakıncı C, Kavruk H, Tüzgen S. Beziâlem Üniversitesi Yayınları, Mega Basım Yayın, 2014 İstanbul.
8. Küçük Doğdum ama Hikâyem Büyük. Ed. Okumuş N, Yakıncı C. Akademisyen Tıp Kitabevi, 2014 Ankara.
9. Sindirim Öyküleri. Ed. Yakıncı C, Selimoğlu A, Kavruk H. Türk Çocuk Gastroenteroloji, Hepatoloji ve Beslenme Derneği Yayını, Yılmaz Matbaacılık, 2014 Malatya.
10. Türkiye Beyin Yılı Nöroloji Öyküleri. Ed. Koç F, Yakıncı C. Türk Nöroloji Derneği Yayınları, Matus Basımevi, 2014 Ankara.
11. Uzman Yorumuyla Hastalık Hikâyem-Geçmiş Olsun. Ed. Yakıncı C, Kavruk H, Belce A. Akademisyen Tıp Kitabevi, 2015 Ankara.
12. Uzman Yorumuyla Hastalık Hikâyem-Şifa Olsun. Ed. Yakıncı C, Kavruk H, Belce A. Akademisyen Tıp Kitabevi, 2015 Ankara.
13. Lokman Hekim Öyküler-Seyhan. Ed. Yakıncı C, Özcengiz D, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitabevi, 2015 Ankara.
14. Lokman Hekim Öyküler-Misis. Ed. Yakıncı C, Özcengiz D, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitabevi, 2015 Ankara.
15. Acilin Öyküsü. Ed. Yakıncı C, Cander B, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitabevi, 2015 Ankara.
16. Şiddete Beyaz İsyân. Ed. Yakıncı C, Kavruk H, Kızılay A. Akademisyen Tıp Kitabevi, 2015 Ankara.
17. Çocuk Hekimi Gözüyle Hastalık Hikâyeleri. Ed. Yakıncı C, Hasanoğlu E. Akademisyen Tıp Kitabevi, 2015 Ankara.

18. Acilin Öyküsü-2015. Ed. Yakıncı C, Cander B, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
19. Lives Changed from Stem to Stern. Ed. Yakıncı C, Altuntaş F, Çağırğan S. Çev. Pervan Ö. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
20. Acilin Öyküsü-2016. Ed. Yakıncı C, Cander B, Gül M. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
21. İbni Sina Öyküleri-Yüksek İhtisas. Ed. Yakıncı C, Paç M, Paç A, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
22. İbni Sina Öyküleri-2016. Ed. Yakıncı C, Paç M, Paç A, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
23. Hayata Tutunma Öyküleri. Ed. Yakıncı C, Altuntaş F, Sarı Hİ, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
24. Hayata Tutunma Öyküleri 2016. Ed. Yakıncı C, Altuntaş F, Çağırğan S. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
25. Sağlık ve İletişim Öyküleri. Ed. Yakıncı C, Kızılay A, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
26. Sahibinden Diyabet Öyküleri. Ed. Yakıncı C, Şahin İ, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
27. Öykülerle Kök'ten Değişen Hayatlar. Ed. Yakıncı C, Altuntaş F, Sarı Hİ, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
28. Kulaktan Kulağa Dilden Dile Öyküler. Ed. Yakıncı C, Selimoğlu E, Önerci M, Kavruk H. Türk Kulak, Burun, Boğaz ve Baş Boyun Cerrahisi Derneği Yayınları, Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
29. Acilin Öyküsü-2017. Ed. Yakıncı C, Cander B, Oğuztürk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2017 Ankara.
30. Her Hastalık Bir Hikâyedir-2017. Ed. Yakıncı C, Kızılay A, Durmuş M. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2017 Ankara.
31. Her Hastalık Bir Hikâyedir-Altın Kayısı. Ed. Yakıncı C, Kızılay A, Durmuş M. İnönü Üniversitesi Yayınevi, 2017 Malatya.
32. Her Hastalık Bir Hikâyedir 2018. Ed. Yakıncı C, Kızılay A. İnönü Üniversitesi Yayınevi, 2018 Malatya.
33. Hayata Tutunma Öyküleri 2019. Ed. Yakıncı C, Erkurt MA, Altuntaş F, Dal MS. İnönü Üniversitesi Yayınevi, 2019 Malatya.
34. Acilin Öyküsü 2019. Ed. Cander B, Yakıncı C. İnönü Üniversitesi Yayınevi, 2019 Malatya.
35. Hayata Tutunma Öyküleri Hayatın Demi. Ed. Yakıncı C, Erkurt MA, Altuntaş F, Dal MS. İnönü Üniversitesi Yayınevi, 2019 Malatya.
36. Hayata Tutunma Öyküleri 2020. Ed. Yakıncı C, Erkurt MA, Altuntaş F, Dal MS. İnönü Üniversitesi Yayınevi, 2020 Malatya.

37. COVID-19 Öyküleri. Ed. Cander B, Yakıncı C. İnönü Üniversitesi Yayınevi, 2020 Malatya.
38. Aşı Kararsızlığına HAYIR. Ed. Yakıncı C, Altuntaş F, Erkurt MA, Dal MS. İnönü Üniversitesi Yayınevi, 2021 Malatya.
39. Acilin Öyküsü 2022. Ed. Cander B, Yakıncı C. İnönü Üniversitesi Yayınevi, 2022 Malatya.
40. Hayata Tutunma Öyküleri 2023. Ed. Yakıncı C, Erkurt MA, Altuntaş F, Dal MS. İNÜ Yayınevi, 2023 Malatya.

Hematolojik Nadir Hastalıklar Derneği olarak ortak derdimiz olan "kanser" e ve hematolojik hastalıklara farklı bir pencereden bakmayı arzuladık. Duygularımızı ve düşüncelerimizi paylaşalım ki üzüntülerimiz ve sıkıntılarımız azalsın, umudumuz artsın istedik. Çiçeğin dikenini var diye üzüleceğimize, dikenin çiçeği var diye sevinelim istedik. Birbirimizin sesini duyalım, acılarımızı ve sevinçlerimizi paylaşalım istedik. Bu kitap, 2020 yılında Hayata Tutunma Öykü Yarışması'na katılan ama yayımlanmamış 18 öykü ve hastalık hikâyeleri yarışmalarında derece almış yazarların yayımlanmamış 12 öyküsü olmak üzere toplam 30 öyküden oluşmaktadır.